

Quán rượu Tình yêu

Contents

Quán rượu Tình yêu	1
1. Chương 01 Cầm Đồ	2
2. Chương 02 Trả Thù	4
3. Chương 03 Quá Khứ	6
4. Chương 04 Say Rượu	8
5. Chương 05 Cái Ôm	12
6. Chương 06 Sự Tình Cờ Mang Tên Lãng Mạn	15
7. Chương 07 Hồn Chiến Ở Điểm Hẹn	19
8. Chương 08 Bắt Cá Hai Tay	21
9. Chương 09 Em Là Người Quan Trọng Nhất Với Anh	26
10. Chương 09 S2 Ngoại Truyện [19+]	32
11. Chương 10 Cầu Hôn Trên Bãi Biển	33
12. Chương 11 Cuộc Sống Vợ Chồng	36
13. Chương 12 Hạnh Phúc Của Em Cũng Chính Là Hạnh Phúc Của Anh	39
14. Chương 13 Rắc Rối	42
15. Chương 14 Mất Tích	45
16. Chương 15 Mình Chia Tay Đi	51
17. Chương 16 Hiểu Lầm	54
18. Chương 17 Nhớ Anh	58
19. Chương 18 [end]	62

Quán rượu Tình yêu

Giới thiệu

Đường Nguyễn Trãi, thành phố Kon Tum có một quán rượu nhỏ thấp lè tè. Cánh cửa kiểu Nhật kéo

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quan-ruou-tinh-yeu>

1. Chương 01 Cầm Đồ

Trước Quán rượu một người, một cậu nhóc quần tây áo sơ mi trắng xộc xệch, tóc xịt keo vuốt dựng đứng dựa vào tường, tay bấm điện thoại. Cửa vừa được kéo ra, cậu chàng lập tức phi vào trong làm ông khách suýt nữa thì ngã ngựa.

“Cái thằng...” Ông khách hậm hực rồi bỏ đi.

Cậu nhóc nhảy lên chiếc ghế cao, đập điện thoại cái rầm lên mặt quầy gỗ. Cô gái cao gầy quay lưng lại, nở nụ cười tươi, tay bấm bấm mở nắm tai mèo.

“Bin muốn đập điện thoại thì đưa đây chị đập giùm cho?”

“Chị!!! Tức quá đi mất” Bin cầm đưa tre bẻ “rắc”, mặt tối sầm lại.

“Ai dza!!!” Vy giựt phăng ống đũa đem cất lên tủ, tiện tay lấy cái chày gỗ quăng rầm trên mặt quầy.

“Bẻ cái này đi!!!” Vy hừ lạnh, giọng nói rít qua kẽ răng. “Có giỏi thì bẻ đi! Bẻ đi!!!”

Long giật mình. Cậu chàng nhìn chăm chăm vào ánh mắt như chá lửa của Vy mà sợ run. Không biết có bị túm áo tống ra ngoài không nữa, có khi còn bị tạt xô nước lạnh ngắt. Bà chị này một khi đã tức giận lên trông rất là đáng sợ. Cậu nhóc vội nhắm tịt mắt.

“Sao tự nhiên lại nhắm mắt chi vậy?”. Vy hỏi.

“E he he...” Long hoảng hồn mở to mắt, tay sờ sờ mái tóc sịt keo. “Chị đừng nhìn em bằng ánh mắt đó. Nhìn chị bây giờ già thấy ghê”.

“Em-nói-cái-gì?”. Vy liếc mắt một cái sắc như dao.

“A...Không có không có!!!” Long nhanh chóng ôm lấy hai tai. Chị Vy mà nhéo tai có nước đỏ cả ngày. “Ý em là chị Vy Vy xinh đẹp của em sẽ xấu đi một chút. Chỉ một chút thôi.”

“Ha ha ha.”

Vy cười lớn rồi đổ nắm vào một chiếc hộp nhựa, bên trong có thịt băm nhỏ, rồi bóp mấy cục mì gà cho vào, bắt đầu trộn.

“Ra lật mặt tám biển lại cho chị”. Vy hất hất cằm “Em cũng dzề luôn đi. Chị phải bán”

“Chị, em vào uống rượu!”

“Không được!”

“Em 18 tuổi rồi nha!”

“Chị ngứa tay ghê há...”

“A...em biết rồi”

Long chạy vù tới cửa nhưng còn chân trong chân ngoài.

“Chị! Cho em 10 phút thôi. 10 phút quý báu của chị Vy Vy xinh đẹp”

“Việc gì?”

“Em bị Mi sút rồi. Hic!!!”. Giọng nhóc Long đầy bi thương.

Nhìn mặt cậu nhóc thiếu não đau khổ mà Vy cố nén cười. Thằng nhóc này thích một cô bé xinh xắn cùng trường, Vy bày cho mấy chiêu thế rồi cũng lừa đảo cô đó. Chẳng hiểu thằng nhóc làm trò gì mà bị sút cho một phát. Haizzz, yêu sớm chỉ khổ thôi nhóc. Cô giơ tay ra hiệu “ok”. Long liền chạy nhanh ra ngoài, lật tám biển xong chạy ngay vào trong.

“Lúc sáng Mi gọi em xuống căn tin kêu là hai đứa không hợp nhau, chia tay đi”

“Ừ, rồi sao?”

“Cô ấy chạy đi thật nhanh làm em đuổi không kịp”.

“Ừ, rồi sao?”

“Lúc em chạy tới lớp của Mi thì chuông reo nên phải trở về”

“Ừ, rồi sao?”

“Lúc tan học em lại chạy ngay đến lớp của Mi nhưng không thấy Mi đâu hết!”

“Ừ, rồi sao?”

“Thế rồi em chạy về gặp chị!”

“Ừ, rồi sao?”

“Chị Vyyyyyy!!!!!!” Long bực mình đập bàn. “Chị có nghe em nói không vậy.”

Vy đánh rơi cái muỗng xuống đất. Cô nhăn trán, nhíu mày, căng mắt làm cậu nhóc rụt cổ.

“Em nói chuyện với ai thế hả, hả, hả?” Vy gân cổ lên phun một hơi. “Em dám to tiếng với chị thế à. Đây không có phải nơi để em muốn hét là hét. Kể chuyện lê thê không có vào trọng tâm ai mà thích nghe hả. Nói dông dài chẳng đâu vào đâu....Em...”

“Chị stop stop...”. Long giơ 5 ngón tay phía trước, mắt nhắm tịt. “Chị đừng có tức. Để...để em nói...”

“Nói!”

“Em -bị- -seven-love- rồi? Chị- nói-em-phải-làm-sao-bây-giờ?” Long nhấn mạnh từng chữ với cái mặt không thể bì đát hơn làm Vy cười run cả người. Mặt thẳng nhóc xịu xuống, thở dài một cái.

“Haizzzzzzzzzzzzzzzz!”

“Chị có biết đâu?”

“Chị! Nhờ có chị tư vấn em mới cua được Mi sao giờ chị lại nói “biết đâu”. Chị phải tiếp tục tư vấn cho em”

“Cái thằng này!!” Vy quăng cho cậu nhóc cây kẹo mút lấy ra từ túi tạp dề. “Em làm như chị là chuyên gia tư vấn tình cảm á. Chẳng qua nhờ con bé đó cũng thích em nên mọi chuyện mới tiến triển thuận lợi đó nhóc ơi!” Vy nhìn đồng hồ đeo tay, xua xua tay rồi tiếp tục cuốn chả ram. “Hết mười phút rồi, đi mau đi trước khi chị đập em bay ra ngoài cửa!”

“Vâng, em biết rồi!” Long thở dài tiu ngưỡn bước chậm rãi lê thê mãi mới ra được tới cửa. Đang định kéo cửa ra thì nghe giọng Vy ở đằng sau:

“Đừng có buồn!! Tối chị sẽ nhắn tin cho em há!!”

Mặt ngay lập tức giãn ra, nụ cười tươi rói nở trên môi, Long huyết sáo rồi lên chiếc xe Max phóng đi.

Một tiếng cốp nghe như ai đó bị đập đầu...

“Ai, chết tiệt”

Vy ngẩng đầu lên thì thấy một anh chàng cao to đang lom khom đi qua cánh cửa kéo. Cửa cao 1m7, bên trên còn có mái hiên bằng gỗ rất dễ bị đụng u đầu, ai cao trên 1m7 khi bước vào mà không để ý chắc chắn sẽ bị đụng “cốp” vào đầu như anh chàng này.

“Xin chào! Anh không sao chứ???” Vy nói to.

“A...” Anh chàng cao to đi vào quán rượu. “Tôi không sao”.

Vy chớp chớp mắt. Mặt lạnh, mắt lạnh, tóc nâu bông bênh nhưng rất gọn gàng, cao to phong độ, quần áo thời trang. Vy ngắm người mất mấy giây trước anh khách đẹp trai nhưng cũng bình tĩnh ngay tức thì để còn bán.

“Anh ngồi đây! Anh ăn gì ha!!”

“Hm...Cho tôi chả ram, cháo tim...”.Anh nhìn bảng thực đơn treo trên tường, nói chậm rãi. “Lẩu thập cẩm 2 người ăn, 2 chai soju...Tôi mua đem về...Và tôi có thể thế bằng điện thoại của tôi không?”

Tay đang chiên chiên chả ram, Vy ngẩng đầu lên nhìn anh chàng đẹp trai trước mặt. Nhìn quần áo đẹp đẽ thế kia, mặt mũi cũng sáng sủa, có đến nỗi nào đâu sao lại phải thế điện thoại. Trước giờ cũng chưa có ai để lại đồ đạc vì không có tiền trả, ghi nợ là chủ yếu.

“Dạ, cũng được!”. Vy cười một cái thật tươi. “Anh cứ để điện thoại lại đây, lúc nào đến chuộc lại cũng được hết”.

Nói xong, Vy thấy mắc cười. Cô bỗng đứng từ chủ quán rượu trở thành chủ tiệm cầm đồ. Ha ha ha. Chắc phải sửa lại bảng hiệu “Quán rượu Một người kiêm cầm đồ”, có khi lại đắt khách.

“Tại sao cô lại lấy tên là Quán rượu Một người?”. Anh chàng nhìn ngó một hồi rồi quay sang hỏi.

“Ah...Trước đây cũng không có cái tên đó. Nhưng do một mình tôi vừa nấu vừa chạy tới 4,5 bàn lận không thể phục vụ tốt nên tôi mới dẹp hết bàn ghế. Với lại cũng có rất nhiều người khách đến một mình và thích không gian yên tĩnh nên tôi đã đổi lại tên quá và chỉ bán rượu và đồ nhắm cho một người.”

“Thế nếu người ta đi vào cả nhóm người thì sao?”

“Thì tôi sẽ bảo họ đi quán khác. Quán có nguyên tắc của quán”

Vy cột chặt bì nilong lại rồi đưa ra trước mặt anh chàng. “Của anh đây!!”

Chàng trai nhận lấy rồi rút điện thoại từ túi quần jean ra. “Của cô đây!!!”

Vy cười cười cầm lấy điện thoại, nghiêng đầu ngắm soi.

“Điện thoại của anh...”

Cô gọi theo nhưng đã không thấy bóng dáng anh ta đâu nữa.

Xời!!! Cái Nokia 6300 này còn sáng lóa thế này đem bán tiệm dầu đường cho dù bị ép giá cũng bán được tận 800 ngàn. Trong khi tính tổng cộng chỉ hết có 130 ngàn. Minh lời to rồi. Anh ta cũng thật là khùng. Tự nhiên lại đưa cái điện thoại cao giá thế này. Chừng quay lại thì mình bảo không biết, không nhớ thì sao nhỉ. Thôi cứ cất đi đã.

2. Chương 02 Trả Thù

Trời còn chưa sáng hẳn, sương xuống phủ quanh con đường nhỏ vắng vẻ, lác đác có mấy người quơ tay quơ chân tập thể dục. Vy kéo cửa cái roẹt rồi dắt ra chiếc 81 cũ kĩ tay lái treo giỏ xách. Cũng như mọi ngày, cứ giờ này Vy lại đi chợ sớm để mua rau thịt tươi ngon. Trèo lên chiếc xe, đạp chát chát mấy cái rồi lách cách cho xe chạy.

Đối diện với Quán rượu Một người có một con hẻm nhỏ, trong hẻm là dãy trọ năm phòng tồi tàn, cây cối um tùm. Duy mặt mũi sưng vù bầm tím, tóc tai bù xù nằm trên chiếc giường duy nhất trong căn trọ chật hẹp, tay phải và chân anh đều băng bột. Dưới sàn nhà, một anh chàng cao to mặt mũi dữ tợn dựa lưng vào tường, hai mắt nhắm nghiền.

“Mày... chưa về... sao Việt?”. Duy hỏi.

“Ừ!” Việt hồ hững trả lời. Anh hơi mệt sau chầu nhậu tối qua.

“Hôm qua mày thanh toán viện phí cho tao hết bao nhiêu vậy?”. Duy cố nén đau chống tay ngồi dậy. “ Mai tao sẽ chuyển tiền vào tài khoản của mày!”

“...”

“Sao mày im ru không nói gì?”

“Mày hại tao lái xe như bay đến chỗ mày nên không đem theo nhiều tiền. Hôm qua tao trả viện phí, thuê nhà trọ hết tiền phải đi thế cái điện thoại để mua đồ ăn. Nhục thiệt!!!”

Duy bật cười ha ha quên cả việc toàn thân đang đau nhức. Tối hôm kia, ngay sau khi bị một đám người chục tên đánh khỉ thế ở cánh đồng hoang phường Duy Tân, anh cố lê lét bấm điện thoại gọi cho thằng bạn thân. Không ngờ thằng này phóng xe bạt mạng thế nào đến liền ngay sau đó mấy phút, chất anh lên xe rồi đem cấp cứu ở bệnh viện. Sau đó lại đưa anh đến căn trọ nhỏ như cái cũi vừa nóng vừa bốc mùi cống đến phát nôn.

“Ai biểu mày ngu không làm thẻ Ngân hàng. Mà mày đưa tao tới nơi quỉ nào thế này?”

“Dzậy tao chất mày dzô lại bệnh viện!”. Việt đưa mắt khiêu khích.

“Thôi, thôi. Tao lại càng không muốn ở đó. Mày mau thu xếp đưa tao về Sài Gòn đi.”

“Để chiều tao gọi cho anh ba!!”

“Tối qua mày không về nhà chắc ba mày đang giận lắm”. Duy nói lớn. “Thằng đầu to...” Rồi cười run cả người... “Ha ha ha. Ba mày kêu mày là “thằng đầu to”...”

Việt lừ mắt với cậu bạn, đứng dậy bực bội đá cửa đi ra ngoài. Trong phòng trọ, Duy vẫn đang cười rũ cả người. Lần nào về nhà với Việt, anh cũng nghe ba Việt hết chữ tới đập bàn. Hai cha con họ không thể sống chung một nhà. Thằng này ngay cả ba nó nó còn không sợ thì còn sợ ai. Có lẽ cái chết thảm của mẹ đã tác động rất lớn đến nó. Rồi khi ông Hùng dẫn một người phụ nữ trẻ về nhà, Việt càng trở nên hung hăng, đáng sợ. Suốt gần ấy năm gây ra không biết bao nhiêu là chuyện xấu. Đánh người, phá hoại của công, đua xe,...Việt càng ngày càng trở nên bất cần đời, bê tha, suốt ngày rượu bia, gái gú,...Cứ như thế này chắc có ngày nó cũng sẽ chết vì những thứ độc hại đó.

“Tao điều tra rồi. Bọn đánh mày đều là đàn em của thằng Lâm thiếu gia”. Việt bước nhanh vào nói.

“Mẹ...Thằng nhóc hèn quá. Dám đánh lén tao!!!”

“Mày với nó có xích mích gì???”

“Mày nhớ tháng trước nó cầm mã tấu chém với mấy thằng khu Lò heo ở quán bar của tao không?”

”Nhớ. Thằng đó đánh đấm cũng khá. Mày có đục vào mặt nó một cú”.

“Hừ! Khá gì. Nhỏ mà không coi ai ra gì, dám gây lộn ở quán bar của tao, lại còn đánh cả con gái.”

“Tối mai tao với các anh em sẽ tìm bọn nó đập một trận cho nó hết láo!” Việt khoanh tay đứng dựa vào tường, trừng mắt nhìn lên trần nhà.

“Tao sợ không ổn. Nó có cái mác con ông cháu cha, bắt bỏ tù mày dễ như trở bàn tay”.

“Đ** ngán. Xong việc tao sẽ tự thú. Chiều sẽ có người lái xe tới chở mày về Sài Gòn”.

Nói xong, Việt bỏ đi, đóng cửa rầm một cái. Không phải anh đang ra vẻ anh hùng hảo hán gì nhưng thấy thằng khốn đó kéo băng đảng đánh người như thế, anh không thể nào có thể bỏ qua cho nó được.

***

Tháng 3. Bầu trời xanh thật xanh, nắng rải vàng rộng khắp làn đường, chim hót líu ríu trên cành cây. Gió đến thổi lao xao tán lá xanh ngắt. Quán rượu một người tấp nập khách vào ra làm Vy nháo nhào chạy lên chạy xuống, tất bật với công việc nấu nướng.

Buổi tối, lúc Vy đang lúi húi lau nhà thì điện thoại có số lạ gọi đến.

“Alo”

“Có phải chị Vy không?”

“Ừ! Vy đây. Ai đó?”

“Chị Vy! Thăng Lâm bị người ta đánh thảm ở cuối ngõ cụt đường Trần Nhân Tông”. Giọng nói trong đầu đây gáp gáp, căng thẳng.

“Nó làm gì mà bị người ta đánh?” Vy hét toáng lên trong điện thoại.

“Em...AAAAAAA” Trong điện thoại phát những tiếng “bốp bốp” như đánh nhau, sau đó là những tiếng động lạo xạo, thùm thụp rồi tắt ngúm. Cô điên hết cả người, túm ngay lấy chìa khóa trên bàn, lao nhanh ra cửa đập máy phóng đi.

Lúc này tại ngõ cụt đường Trần Nhân Tông, một người mặc áo sơ mi đen đang túm đầu một cậu nhóc đâm túi bụi vào bụng vào lưng. Thăng nhóc mặt mũi sưng vù, quần áo đất cát bám đầy. Cách đó không xa có một thằng nhóc nhỏ con hơn cũng bị đánh rất thảm, nằm sõng soài dưới đất.

“Con chuột nhắt này, mày gọi điện cho đám đàn em của thằng Lâm đến muộn rồi. Tụi nó đã bị bọn tao túm cổ hết!”

Cậu nhóc Minh nằm dưới đất rên rỉ. Cái chân chắc cũng cả mười mấy ký của ông béo này đang đập trên người cậu. Lúc thấy Lâm thiếu gia bị hai người lạ mặt tổng lên xe ô tô, Minh đã định báo công an nhưng nhớ lại chuyện đánh người hôm trước sợ bị điều tra ra, liền nhanh chóng gọi điện cho tụi bạn chí cốt rồi nhanh chóng bám theo xe ô tô đến tận ngõ cụt này. Sực nhớ thằng Lâm còn có một bà chị họ đai đen karate cấp tốc gọi điện ngay. Càng đông càng dễ cứu thằng Lâm. Chẳng biết thế nào lại bị đập mấy cái thế này. Đau hết cả mình mẩy.

“Anh! Tha cho em!”

Lâm thều thào. Bên kia nhóc Minh cũng than vãn xin tha.

“Mày còn dám nói! Mày giỡn mặt với bạn của tao tức là giỡn mặt với tao”

“Dạ, dạ...em biết em sai rồi!!! Anh tha cho em lần này. Em đảm bảo với anh từ giờ sẽ không bég mắng tới trước mặt các anh làm loạn nữa.”

“Mày nói nghe hay quá ta!”

Việt hừ lạnh một cái rồi kéo quạt tay Lâm ra đằng sau làm cậu nhóc đau điếng như sắp gãy tay đến nơi. Tiếp sau đó lại bị thụi liên tiếp vào bụng, vào hông.

Từ đằng xa Vy lái xe cấp tốc với tốc độ tối đa của chiếc xe cà tàng, thắng xe cái kíttttt, bánh xe xoẹt một đường điếc tai. Việt dừng tay nhìn về phía đèn xe đang chĩa vào mặt không rõ người tới là ai. Sau đó, nhanh như chớp anh bị một vật gì cứng cứng dệp dệp đập vào mặt với lực đập cực mạnh làm anh tối tăm mắt mũi, ngã bịch xuống đất. Chưa kịp định thần, anh lại bị đập túi bụi vào bụng, vào hông. Khó khăn lắm mới né qua được một bên, vùng người đứng dậy định tung chân đá đối phương thì xung quanh ngập đèn xe, tiếng còi công an chúi chúi.

“Mời tất cả về đồn giải quyết!”

—————oOo—————

3. Chương 03 Quá Khứ

“Ai dza!!! Sao chị có công báo công an mờ cũng phải ngồi đây dzây. Tại em hết, thằng quỉ kia!!!”

“Ai dza! Đau quá...”. Lâm há to miệng “Chị Vy! Chị Vy xem em bị gãy mấy cái răng rồi??”

“Hừ!!! Gây lộn gây lạo. Đáng á. Xem nào, ghê quá, gãy hết rồi. Dzề trồng lại là dzừa em ơi!!!”

Lâm ôm mặt mũi ê ẩm, tay bầm tím rên hừ hừ, bên cạnh là bà chị họ, tiếp đến là Minh, cậu bạn cũng bị đánh đến thảm. Dây ghế đối diện là Việt và một anh mập, người anh em của anh.

“Hai anh có thể về. Có gì chúng tôi sẽ liên lạc sau.”

Việt và anh mập đó đứng dậy bước ra ngoài trước ánh mắt ngỡ ngàng của Vy.

Ồ. Rõ ràng anh ta đánh người, sao lại có thể dễ dàng được thả ra như thế.

“Nè, anh công an! Sao hai người đó được thả? Rõ ràng họ đánh em tôi và cậu bạn đây dã man như thế!” Vy chồm người lên bàn nói oang oang. “Sao các anh lại dễ dàng thả người hả hả?!”

“Anh ta được bảo lãnh! Chúng tôi cũng đã lập biên bản rồi. Không việc gì nữa. Mọi người có thể về”. Anh công an từ tốn giải thích.

Vy hậm hực đi nhanh ra khỏi phòng. Đáng lẽ phải bắt anh ta nhốt trong nhà giam chứ. Sao có người tới bảo lãnh là liền thả ngay một tên “xã hội đen” như thế được. Ai chà chà!!! Nhìn xem. Ăn mặc đen thui, mặt lạnh tanh.

Hở?!!? Mà sao mình thấy anh ta quen quen? Quái! Đã gặp ở đâu nhỉ.

Nhìn vẻ mặt ngổ tộ của Vy, Lâm phát phát tay qua lại.

“Chị! Không phải chị sợ quá phát điên rồi chứ?”

“Có mày phát điên á!” Vy tức mình nói “Chị không hiểu sao anh ta sao lại được thả ra dễ dàng như vậy?”

“Chị không biết à? Thư kí của bố anh ta đến bảo lãnh. Với lại bố mẹ em có dặn là không được khiêu nại.”

“Có chuyện đó à?”

“Hai bên đang hợp tác làm ăn. Không thể vì chuyện này mà hủy mối quan hệ trong giới kinh doanh... Tút lại là thế”

“Nhà anh ta giàu thế cơ á? Lại có quan hệ kinh doanh với chú thím à?” Vy hỏi.

“Dạ, doanh nghiệp tư nhân của bố anh ta làm ăn rất phát đạt”.

“Mà mày cũng thật là...”Vy dấm bốp bốp vào lưng Lâm “Hại chị phải đến đồn công an. Xấu hổ ghê cơ. Có thằng em như mày đến là khổ. Chú thím không nỡ đánh mày nhưng chị đánh...”

“Chị...chị Vy...Em là người bị hại mà...Huuu. Chị, đừng đánh em nữa....Á”

Cô không nghe cậu nhóc nói càng đánh dữ hơn. Thằng nhóc mặt mày nhăn nhó đến là khổ, vừa bị đánh thăm giờ lại bị đánh tập hai, chỉ còn biết la oai oái.

***

Căn nhà ba tầng của ông Hùng nằm trên đường Lê Lợi, một căn nhà sang trọng và đẹp nhất nhì khu đó. Đằng trước có vườn hoa hồng, có hòn non bộ nước chảy róc rách khá đẹp mắt. Trong phòng khách, ông Hùng đang trừng mắt nhìn chàng trai mặt áo đen đứng giữa phòng. Ngồi bên cạnh ông là một người phụ nữ còn trẻ đẹp, quý phái.

“Mày... mày lại đánh nhau!” Ông Hùng xả ra một tràng bực mình. “ Nhà này thật vô phúc khi có một thằng đầu to ngu dốt như mày. Mày là thằng mất dạy, đồ du côn.”

“Mình à! Chuyện đâu đã vào đó. Dù sao, bên nhà anh Nguyễn Lâm cũng không có kiện con mà.” Dì Lan dịu dàng khuyên nhủ chồng.

“Hừ, cái thằng mất dạy! Mày đi quang đảng để rồi học mấy cái thói đánh người dã man như vậy! Đồ chết tiệt”

“...”. Việt không nói gì. Anh nắm chặt hai tay lại, đưa ánh mắt lạnh lẽo nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Mày cút đi cho khuất mắt tao” Ông Hùng đập bàn cái rầm.

“Mình à, mình đuổi con, thằng bé biết đi đâu?”

“Đi đâu mặc xác nó. Đi mà làm anh hùng giang hồ gì đấy. Mày sống chết ra sao tao không quản nữa... Đi ngay cho khuất mắt tao. .. Cútttt! Mày còn đứng đó mà trừng mắt với bố mẹ mày à. Đồ mất dạy!”

“Choang!”

Một chai rượu Tây vỡ tan tành trên nền nhà. Ông Hùng vẫn ngồi trên ghế, phang tia giận về phía Việt. Anh lại lôi từ tủ rượu ra một chai rượu giờ cao rồi đập cái chảng. Mùi rượu bốc lên nồng nặc khắp phòng khách. Di Lan vội đứng dậy giữ tay Việt, mắt ầng nước:

“Dì xin con, đừng đập nữa!”

“Bà tiếc?”

“Không...không...” Lúc này thì nước mắt đã trào ra, dì Lan lắc đầu lia lịa.

“Ha ha ha! Thừa bà, bà và ông ta có cả gia tài đồ sộ. Tôi đập vài chai như thế này bà thấy tiếc sao? Ha ha ha”

“Đồ hỗn hào...” Ông Hùng đập bàn quát to.

“Tôi đi. Tôi đi là được chứ gì?”. Việt nhún vai, nhếch môi cười một cái rồi xoay người đi.

“Con...Việtttttttt. Việt ơi! Đứng lại con!”

Di Lan lật đật chạy theo Việt nhưng lại thấy bóng anh mất hút nhanh chóng sau cánh cổng. Bước vào nhà thấy ông Hùng đang ngồi thất thần trên ghế, bà lo lắng chạy lại:

“Mình làm sao thế, khó chịu ở đâu à?”

“Thằng Việt, nó vẫn còn hận tôi gây ra cái chết của mẹ nó”

“Không, không phải là tại mình.”

“Ngày đó, tôi đã không yêu hai mẹ con bà ấy...Nó vẫn nghĩ là tôi nói thằng khốn ấy kêu mẹ nó tới rồi bức mẹ nó phải nhảy lầu tự sát. Tôi...Chính tôi đã đưa thằng khốn nạn đó vào trong công ty. Hắn ta đã làm nhục bà ấy đến mức phải nhảy lầu tự sát. Tôi...là tôi không tốt. Tôi đã hại chết mẹ thằng Việt...”

“Mình...”

Hai người nước mắt lưng tròng.

Màn đêm tĩnh mịch, vắng lạnh, thoang thoang có mùi hương hoa sữa phảng phất. Đường phố lung linh, đèn đường chiếu những dòng màu sắc đẹp đẽ ấm áp. Xe cộ qua lại trùng trùng điệp điệp kết nên một làn sóng rực rỡ sa hoa. Ngồi trên tầng thượng của khách sạn Romance, nơi đây là một bar khá nổi tiếng dành cho giới làm ăn trong thành phố, Việt thẫn thờ nhìn về đẹp về đêm mà trong lòng đau buốt từng đợt, nhói vào tận tim can. Ngày ấy mẹ anh đã chết. Mẹ đã chết. Anh vẫn không quên được hình ảnh cuối cùng của mẹ. Cậu nhóc Việt bảy tuổi năm đó lao tới ôm cơ thể người phụ nữ lạnh toát, máu me ra sức khóc gào gọi mẹ nhưng mẹ không bao giờ tỉnh lại nữa. Không còn ai nhìn anh dịu dàng, nở nụ cười đẹp đẽ, không còn ai xoa hai má anh rồi hôn lên đó, không còn ôm anh vào lòng âu yếm thương yêu. Mẹ chết... thảm quá.

Việt cầm ly rượu uống cạn rồi loạng choạng bước tới cầu thang.

4. Chương 04 Say Rượu

Chương 4 SAY RƯỢU

Việt chậm chậm lái xe rẽ vào con đường Nguyễn Trãi. Giờ đã là 12 giờ đêm, nhà nhà đóng cửa kín mít. Anh định ghé vào căn trọ hôm trước thuê cho Duy. Anh thuê liền một tháng và đã đặt cọc cả tiền nhà, chìa khóa vẫn giữ. Không thể về nhà dì Hương với bộ dạng say khướt trong đêm hôm khuya khoát thế này. Nhà anh Hai cũng không thể đến được, có chị Hai với mấy nhóc đông đúc, càng không thể vác thân tới nhà mấy đứa bạn, tụi nó ở chung với bố mẹ. Cổ họng nóng rát, anh dừng trước ngõ nhỏ, quăng xe rồi lao xuống đường

nôn thốc nôn tháo. Buổi tối chưa ăn gì nhưng lại uống quá nhiều, cảm giác khó chịu ở bụng ập đến. Đầu óc choáng váng, mặt mày xạm xám, trời đất quay cuồng xung quanh. Anh không tài nào có thể đứng dậy được, nhíu mày chống tay xuống đất tiếp tục nôn.

Cách đó một quãng không xa, bên kia đường có tiếng kéo cửa cái “roẹt” rồi ánh đèn điện chiếu ra sáng lóa cả một góc. Việt nhìn về phía đó thấy có một bóng người cao gầy thò đầu ra nhìn về phía anh. Anh thật sự không thể gượng dậy được nữa, mệt mỏi gục xuống nằm dài trên vỉa hè. Vỹ thấy vậy liền chạy lạch bạch tới chỗ người đang nằm sõng soài. Mùi rượu nồng nặc sộc vào mũi làm cô thấy khó chịu. Lấy điện thoại từ trong túi áo ra chiếu đèn pin vào mặt gã. A!!! Là gã áo đen lúc nãy đánh nhau với thằng Lâm đây mà. Sao hắn ta lại nằm đây nhỉ? Không phải trúng gió rồi đấy chứ. Thôi, mặc kệ hắn ta. Vỹ quay người định bỏ về nhà thì nghe loảng thoảng bên tai một giọng nói thều thào.

“Nước...Khát nước quá!”

Uống rượu cho cổ dzô rồi khát. Bà đây không rảnh đi phục vụ mấy người say rượu nhá, hơn nữa lại là kẻ đánh người dã man.

“Nước...Khát nước...” Một lần nữa Vỹ lại nghe được giọng nói trầm trầm của gã ta. Giọng nói ấy làm Vỹ chùn bước chân. Khỉ thật! Sao trời lạnh thế này. Cứ để hắn ta ở đây có khi hắn chết mất. Hic. Thôi đành khiêng anh ta vào nhà trước đã. Cô quay trở lại xốc Việt lên vai rồi gắng hết sức dìu lại phía quán rượu. Cả người anh mềm nhũn và nóng rực như lò than. Có một quãng ngắn mà gần cả chục lần anh trượt lên trượt xuống dưới lòng đường. Vỹ khó nhọc hết kéo tới lồi xềnh xệch mới vác được anh chàng cao to vào trong quán. Chạy vào phòng ngủ đem chăn trải ra rồi lại kéo gã trai nằm lên, đắp thêm một cái chăn nữa lên người anh. Sau đó cô lại chạy ra ngoài đường dắt chiếc xe của anh vào quán. Đó là chiếc Nouvo LX.

Wow! Đẹp ghê! Nhìn mới keng luôn. Vỹ lấy tay sờ sờ lên thân xe mặt mày sướng rơn. Thích quá. Đẹp quá. Sáng mai trước khi anh ta dậy phải trèo lên làm mấy vòng mới được. Một bơ phờ, Vỹ mở tủ lạnh lấy chai nước uống một hơi.

“Nước...”

À quên, anh ta muốn uống nước. Cô cầm bình nước kê ngay miệng Việt rồi thấy anh chàng khê nhấc đầu lên ngẩng cổ uống ừng ực, sau đó lại nằm bịch xuống chán quất cần câu. Lúc này cô mới giật mình một cái. Đem một người đàn ông vào nhà giữa đêm hôm khuya khoắt thế này nếu ai mà thấy chắc chắn cô sẽ bị đàm tiếu không ít. Nhưng cứu người là quan trọng, chuyện đâu còn có đó. Vỹ tắt điện rồi bước vào phòng ngủ, khóa cửa lại, trèo lên giường ngáy pho pho.

—oOo—

Hai giờ sáng. Việt mở choàng mắt. Không gian lạ lẫm làm anh ngạc nhiên. Anh sức nhớ đêm qua uống say, sau đó lái xe đi về phía nhà trọ, còn sau đó thế nào thì không nhớ nữa. Đây không phải là căn phòng trọ tồi tàn mà anh đã đưa Duy tới. Dưới ánh đèn ngủ mờ ảo, anh có thể nhìn ra được một cái quầy giống như ở bar, dính trên tường sau quầy là một cái tủ bằng gỗ cửa kính la liệt chai là chai. Có lẽ đó là tủ rượu. Anh nghĩ thầm. Trên tường, treo những bức tranh phong cảnh, ngoài ra còn có một giá sách đầy sách,... à không hình như là truyện tranh. Chiếc xe của anh cũng dựng ngay đó, bên cạnh chiếc xe 81 cà tàng. Không gian im ắng chỉ có thể nghe được tiếng đồng hồ treo tường và tiếng ai đó thở đều đều. Có lẽ là chủ nhà ngủ trong phòng kia. Chắc họ đã đưa anh vào nhà, đúng là những người tốt. Việt muốn rửa mặt. Anh đứng dậy dò dẫm đi ra phía sau tìm nhà vệ sinh. Trời tối nên Việt không nhìn thấy gì cả liền đá phải cái cái ghế nhựa lăn rồn rảng. Không có động tĩnh. Chủ nhà vẫn đang ngủ rất say. Anh mò được công tắc bật điện lên, thấy có cánh cửa gỗ phía cuối nhà liền bước vào. SẮC...Toàn đồ phụ nữ treo đung đưa, lại còn màu sắc sặc sỡ. Việt phì cười. Cô vợ có sở thích cũng hay thật. Anh mở vòi, vục đầu vào dòng nước mát lạnh.

Sáng sớm tinh mơ, trời vẫn còn tối. Điện thoại báo thức kêu liên tiếp từng hồi. Vỹ với tay tắt bụp rồi uể oải bước xuống giường, lạch cạch mở cửa, lẹp xẹp đi xuống nhà vệ sinh. Đánh răng rửa mặt xong, vừa bước ra khỏi phòng vệ sinh, cô thấy một bóng đen lù lù trước mặt sợ quá hét toáng lên.

“AAAAAAAAAAAAA, Maaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa”

Bóng người phía trước cũng hoảng hồn. Hai chân cô thủ thế định tung chân đá vài cái rồi bỏ chạy. Nhưng khi nhìn rõ người đối diện dưới ánh đèn, Vỹ thở ra.

“Anh tỉnh rồi. Nhưng sao lại đứng đây dọa người ta. Làm tôi hết hồn, tưởng con ma nào bự con hiện lên nhất tôi.”

“Bự con...?”

“Ừ!”

“A, cô chính là người ở phòng công an!”. Việt nhìn mặt Vy, nhớ lại cú đập “thần tốc” của cô vào mặt anh.

“Đúng thế! Anh đánh thẳng em tôi thê lương. Anh là xã hội đen.”. Vy tức giận xỉ mặt Việt. Dẫu biết chuyện đã được giải quyết êm thấm nhưng cô vẫn thấy rất ức chế.

“Là do nó tự chuốc lấy thôi”. Việt nhún vai. “Tối hôm qua là chồng cô đưa tôi vào nhà phải không?”

“Chồng hả?”

“Anh ấy đang ngủ trong phòng à?”

“Ha ha ha. Anh nghĩ gì đấy. Tôi chưa có chồng và tôi chỉ sống một mình.”

“Cái gì?”

Việt mở to mắt nhìn Vy chằm chằm. Cô ta làm sao có thể đưa một thằng say rượu vào nhà khi mà cô ta chỉ sống có một mình.

“Anh đang nghĩ gì mà đăm chiêu vậy?”

Vy lách người đi qua Việt rồi lên quầy lấy giỏ xách. Cô treo nó lên tay lái chiếc xe 81.

“Anh có thể về bây giờ hoặc nằm nghỉ thêm một lúc. Mà tốt nhất anh về bây giờ luôn đi.”

Vy nói với anh rồi dắt xe ra khỏi quán. Việt đi ra theo. Anh hỏi:

“Cô không sợ tôi?”

“Sợ anh cái gì? Sợ anh ăn hiếp tôi à. Khuya đi. Tôi có đai đen katate nhá!”

Vy hớn hờ khoe rồi nghĩ bụng. Chẳng hiểu sao cô lại dễ dàng bắt chuyện với cái gã đã đánh thẳng em họ mình thê thê... Hic. Chắc tại thấy tên này đẹp trai quá nên cái sự ghét nó cũng sụt giảm tới 99,9%.

Cô đập xe xạch xạch nhưng mãi không nổ. Không phải nó lại xuống cấp rồi chứ. Tuần trước mới đem ra tiệm được mấy anh chàng ở đó bảo là đã nâng cấp rồi mà. Giờ mà không đi chợ thì sẽ không mua được thịt ngon. Ai dza. Vy bực mình đập rầm rầm vào hộp số.

“Lấy xe tôi mà đi!”

Vy quay lại thấy Việt chỉ tay vào trong nhà, nhắc lại.

“Lấy xe Nouvo kia mà đi!”

Vy mừng rơn. Cha cha! Nouvo LX nha. Anh đã nói vậy thì tôi không khách sáo nữa nhá.

Cô cười sảng khoái, dựng chân chống xe cái rộp, hí hửng đi nhanh vào nhà. Phất cái giỏ lên tay lái, đang định dắt xe ra thì cái bóng cao to lại cầm lấy tay lái dắt ra ngoài.

Vy trèo lên xe, rịn ga rồi cười to đến Việt cũng hết cả hồn.

“Á ha ha ha ha! Ha ha ha ha!”

“Cô bị làm sao vậy?”

“Lần đầu tiên được ngồi lên một chiếc xe đẹp thế này, thêm nữa lại chỉ việc đề một cái là nổ không cần phải đạp xạch xạch như chiếc xe của tôi. Tôi phấn khích quá! Á ha ha ha ha ha ha!”

“...” Mặt Việt nghệt ra, nghĩ trong đầu. Con này bị điên à?

“Á ha ha ha ha!”

Xe lướt đi rồi Việt vẫn còn nghe tiếng cười kinh hồn bạc vía của Vy bên tai, nghe không khác mấy so với tiếng ma gọi hồn, rùng rợn, nổi hết cả da người. Anh lại chiếc xe cũ kĩ xem xét tứ phía rồi thở dài dặt vào trong nhà, khóa cửa lại. Lúc này Vy có dặn khóa cửa xong rồi để dưới chậu cây xương rồng. Việt làm như vậy rồi băng nhanh qua đường đi về phía dãy trọ.

***

Chợ đông đúc. Các cô bán rau, thịt, cá nói chuyện chằng chằng với khách hàng. Tiếng mặc cả, cười nói xôn xao cả chợ. Có cô bán cá còn cao hứng tạt thau nước bắn ngay lối đi. Dòng người chen lấn giữa mùi tanh của thịt cá càng lúc càng đông. Vy lịch xịch luồn lách qua lớp lớp người cuối cùng cũng ra được tới bãi giữ xe.

Nhìn chiếc xe Nouvo sáng trưng cô không khỏi hào hứng và sướng rơn. Cô treo giỏ xách và túi rau to tướng lên hay tay lái, trèo lên để máy cho xe chạy đi. Thật là quá êm ru, lướt nhẹ chưa từng thấy, chẳng như chiếc 81 của mình phải đạp rớt cả dép, khi đi ê hệt cả mông. Vy vừa chạy xe vừa cười ha ha ha.

Lúc về đến quán thì các nhân viên, công chức trong khu bắt đầu rục rịch lái xe đi làm. Vy mở cửa, xách hai túi to vào nhà. Một mùi nồng nặc... Ghê quá. Khiêng anh ta vào đây làm gì giờ cả nhà mình toàn mùi của người say rượu. Hừ! Vy cuộn hai cái chăn lại một đồng rồi đem quăng vào phòng tắm.

Sau khi đã ướp thịt, rửa rau và chuẩn bị xong một số nguyên liệu cần thiết, Vy vào phòng tắm hì hụi chà chà đập đập cho bay hết mùi khó chịu. Giặt xong một bộ phờ lại phải vắt vãi ra khoảng sân nhỏ phơi nắng. Xong đâu đấy, cô bắt đầu lau gian quán. Bình thường phải đến trưa mới bắt đầu có khách nên cô nghĩ từ giờ đến lúc đó thể nào sàn nhà cũng sẽ khô. Nghĩ thế, Vy nhúng giẻ vào xô nước bắt đầu lau khí thế.

“Rengggggg....Rengggggg...” Điện thoại bàn trong phòng ngủ reo lên. Cô quăng luôn cái giẻ lau xuống sàn nhà rồi chạy biến vào trong.

Có tiếng kéo cửa “roẹt” một cái, Việt cúi đầu bước vào quán. Vy nghe tiếng kéo cửa cũng vội dập máy chạy ra. Anh kịp nhìn thấy mình dậm phải một miếng giẻ dưới sàn nhà, sau đó là trượt cái “véo” chúi dúi về phía trước. Phịch một cái. Thân hình cao to của anh đè lên người Vy. Mặt mũi cô tím tái lại vì đau, lưng có cảm giác như gãy làm hai, đau nhói cả vào tim trong khi ngực và bụng bị một lực nặng ép đến không thể thở nổi. Cô quờ quạng tay chân, la oái.

“Đau quá! Đau quá... Anh kia, mau tránh ra...Ôi cái lưng, cái lưng của tôi!”

Lúc này, Việt mới nhìn xuống rồi lồm cồm dạt qua một bên. Vy lấy tay chống lên để ngồi dậy nhưng không được. Anh vội đỡ lưng cô, cẩn thận để cô dựa vào tường. Cô xoa tay bóp, vuốt lưng, mặt cay cú nhăn nhó làm Việt thấy khó xử.

“Anh sao dzợ? Sao còn đứng đó. Mau đi lấy cho tôi chai dầu trong phòng ngủ. Nhanh lên!”

“Tôi xin lỗi!”

Việt đi nhanh vào phòng mang ra một chai dầu gió đưa cho Vy. Cô bắt đầu xoa dầu lên khắp cánh tay.

“Tôi xin lỗi!”

“Không sao. Không sao. Cái giẻ vứt ngay đó không trượt té nhào mới là lạ”. Vy đầm đẫm cái lưng đau ê ẩm. “Vừa mới giặt cái mền và lau nhà đau hết cả lưng, giờ lại bị ngã đập lưng... Hic hà...!!!”

“Giặt mền?”

“Ừm, đầy mùi rượu...”

“Thật phiền cho cô quá...”

“Không sao!”

“Mà sao tới qua cô lại giúp tôi?”

“Ah...” Vy nhướn miệng cười “Thực sự là lúc đó trời rất lạnh. Nếu tôi để mặc anh nằm ngoài trời lạnh như thế không biết sẽ thế nào nữa.”

“Cảm ơn!”

“Không có chi”. Vy đứng dậy một cách khó khăn, dựa tường lại chỗ quầy “Xe của anh ở ngoài kia...”

Rồi như sực nhớ ra điều gì, cô reo lên. “AAA, tôi nhớ ra rồi. Anh là người cách đây mấy hôm đến mua đồ rồi để lại điện thoại.”

“Đúng vậy!”

“Sao anh không nói với tôi. Tôi sẽ đưa lại điện thoại cho anh!”

“Không cần!”

“Sao lại không cần. Hôm đó tôi tính tất cả 130 ngàn. Tôi không nhận chiếc điện thoại giá trị đó đâu. Hôm nay anh còn cho tôi mượn xe đi chợ. Coi như anh đã trả tiền” Vy kéo học tử lấy điện thoại ra đưa cho Việt. “Điện thoại của anh nè!”

“Không cần!”

“Anh nói gì thế. Mau cầm lấy đi!”

“Tôi đã bảo không cần mà!” Việt quát.

Ồ hơ. Vy ngạc nhiên. Sao tự nhiên lại quát lên với mình. Mình có làm gì sai đâu. Trả lại điện thoại cho là tốt lắm rồi còn nổi khùng to tiếng với mình.

Nhìn đôi mắt tròn xoe của Vy, Việt thoáng lúng túng. Trong đôi mắt đó là sự giận dữ một cách vô tư nhưng cũng có gì đó rất sâu sắc, đáng yêu. Đôi mắt đẹp, lấp lánh và trong veo như giọt sương. Cảm giác thân thuộc và thương yêu ủa về trong anh. Mẹ anh, người mẹ dịu dàng cũng có đôi mắt giống như Vy. Mẹ rất đẹp. Tuy cô nàng này gầy teo và cũng không đẹp như mẹ nhưng đôi mắt rất giống, thật sự rất giống mẹ mà bây giờ anh mới nhận ra.

“Anh làm gì mà nhìn tôi ghê thế?”

“À, tôi thấy cô có đôi mắt giống mẹ tôi!”

“À, thế à?” Vy cười tươi. “Tối qua anh không về nhà chắc mẹ anh lo lắng. Nếu tôi sớm nhớ lại anh là chủ nhân của chiếc điện thoại này thì tôi đã lấy điện thoại ra gọi cho mẹ anh rồi. Chắc chắn trong này có số heng...”

“...”

“Ừm...để xem nào!”. Vy mở danh bạ trong điện thoại dò tìm.

“Mẹ tôi chết rồi!”

“Sao?”

“Mẹ tôi chết rồi!”

5. Chương 05 Cái Ôm

Chương 5 CÁI ÔM

“Hả!...” Vy hoảng hốt. Mẹ anh ta đã qua đời. Vậy mà cô còn lục trong danh bạ để tìm số điện thoại của bà. Ôi, thật là... Nhìn mặt anh ta đau đớn thế kia. Là cô không biết, hoàn toàn không biết. Cô ngáp ngừng.

“Tôi...tôi không biết là cô đã mất!”

Việt ngẩng đầu lên nhìn cô. Anh cố nặn ra một nụ cười méo xệch. Trong lòng ngực bắt đầu đau buốt tựa như hàng ngàn mũi kim đâm thấu. Hai vai nặng trĩu như mang cả ngàn cân. Vy nhìn anh, cô không biết phải nói gì. Mặt anh xám ngoét, hai mắt đau thương u ám. Cô nhẹ nhàng tới đứng trước mặt anh, đôi mắt trong như nước mùa thu nhìn anh đầy cảm thông. Anh cũng nhìn cô. Không gian lặng yên. Vy định nói lời an ủi nhưng khi nhìn vào đôi mắt đen sâu thẳm, lạnh lẽo dâng cao của anh ẩn chứa một nỗi đau có thể nhìn thấy được, cô lại không biết phải nói gì nữa.

Nhìn hai tay anh nắm chặt lại run run, bất giác cô đưa tay về phía trước, ôm lấy anh, dựa vào lồng ngực của anh, nghe được trái tim anh đang đập thình thịch. Cô cảm thông với nỗi đau của anh, không biết vì sao mẹ anh lại mất nhưng chắc chắn đây là một cú sốc rất lớn đối với anh.

“Anh khóc đi!” Vy nói khẽ.

“... ”

“Anh hãy khóc đi!” Cô nhắc lại “Đừng có lấy cái sĩ diện đàn ông mà chịu đựng. Đau lòng thì khóc. Biết không?”

“... ”

Việt bật khóc. Nước mắt rơi từng giọt bên tai cô ấm nóng. Anh dang tay ôm cô thật chặt. Nỗi đau như tuôn ra theo từng giọt nước mắt của anh. Nỗi đau mà anh đã luôn cố gắng chịu đựng bao năm. Người mẹ yêu thương anh đã nhận một cái chết thảm. Anh cứ thế đứng ôm cô, để cô vỗ về như một đứa trẻ. Nỗi đau nguôi ngoai, lòng anh nhẹ nhàng, cảm giác đau đớn cũng đã dần sâu vào trong tim. [E hèm, vì là truyện đầu tay tớ viết nên nó có khá nhiều đoạn hổng logic... Hay nói đúng ra là có những cục sạn to đúng... :)].

Vy đóng cửa quán, thu luôn tấm biển “Xin mời vào” đem cất đi. Cả buổi chiều, anh và cô cùng uống rượu, ngồi nói những chuyện không đâu, trên trời dưới đất. Cô và anh thi nhau xem ai kể được nhiều chuyện cười hơn rồi nhìn nhau cười rộ lên. Cô rất vui, anh cũng vậy. Anh và cô cứ thế ngồi cụng ly cốp cốp, chuyện trò đến khi trời tối mịt. Xe của Việt vẫn để ở nhà cô. Anh nói ngày mai sau khi cô đi chợ về sẽ đến lấy rồi băng qua đường đi thẳng vào con hẻm nhỏ. Vy cũng ngà ngà say, khóa cửa, leo lên giường ngủ thiếp đi.

***

“I’m heart sick. Heal me. Be crazy. Can’t let you go. Sad love song... My love’s gone...Down down we gotta down down...” (Hihi!!! Đây là cái bài Bad girl của Beast cute nà!).

Mười một giờ đêm. Vy gân cổ lên hát bài hát yêu thích. Làng xóm láng giềng có lẽ đã sử dụng kính và tường cách âm tốt nên không bị giật mình thức giấc vì giọng hát quái đản giữa đêm khuya của Vy. Một ngày không mấy bận rộn làm cô thấy hơi hụt hẫng. Cả ngày và cả buổi tối có đúng hai người tới uống rượu, người kêu đĩa mực nướng, người kia gọi đĩa ốc xào bé xíu, đã vậy người đến sau lại còn ngồi cà rê cả ngày nhưng biết làm sao được, ngay từ đầu cô đã đề ra cái nguyên tắc đó mà. Lại là một ngày buồn bán ế queo, mà không phải chỉ có đêm ba bữa, cả tháng nay đều rất ít khách đến quán, không chừng sắp phải đóng cửa đến nơi. Nỗi u ám bao trùm tâm trí cô mấy ngày liền làm cô ăn không ngon, ngủ không mơ đẹp mà chỉ toàn gặp ác mộng. Cô không biết tình hình ẩm thực của quán kéo dài bao lâu nhưng chắc sắp tới phải nghĩ ra “chiến lược buồn bán” khác thôi. Tháng nào cũng hàng trăm thứ tiền chất chồng chất đống, nếu không có thu nhập thì làm sao có thể cân bằng được các khoản. Cô nhắm tính tháng này với giá cả leo thang nội tiền chi tiêu mua nguyên liệu chế biến đồ nhắm, mua thêm rượu, tiền điện nước, thuế má... cũng đã ngốn của cô hết cả đống tiền. Chưa kể mới tuần trước sửa lại nhà vệ sinh, mua ti vi mới vì cái cũ cháy do bị sét đánh làm khoản tiền tiết kiệm của Vy cạn kiệt không ít. Ai dza!!! Thời hoàng kim của ta nay còn đâu.

Rầm rầm rầm...rầm rầm rầm...

“Vy ơi!”

Rầm rầm rầm...

“Vy ơi! Mở cửa cho tao!”

Vy nghe tiếng Lam, nhỏ bạn thân nhất của cô ở thành phố này liền hớn hờ cầm đầu chạy ra mở cửa. Lam đi học cao học ở Sài Gòn mấy tháng trời mới về thành phố Kon Tum hôm qua. Con nhỏ quần áo sành điệu,

chói mắt, phảng phất hương nước hoa dịu dịu, trông nhỏ rất đáng yêu. Lam kéo rộng cửa rồi ra ngoài đường dắt chiếc xe Nouvo LX của cô vào để cạnh chiếc Nouvo của Việt.

“Aaa! Mày mới đổi xe!!!” Lam phấn khích la lớn.

“Đâu mày, xe của ông khách để quên!”

“Ồ? Ông khách nào khùng hay sao để xe này lại mày. Mày đừng có xạo. Chắc chắn là “tình yêu bựa” của mày. Chàng để lại cho nàng đi. Ô la la!”

“Tình yêu bựa gì mày ...Khách người ta để quên thiệt đó. Sao hơn ba tháng rồi mà chưa thấy tới lấy!”

“Ờo. Tao không tin. Là “chàng của mày” để lại xe à há. Mặc cỡ gì mà không chịu kể với tao hả con kia. Tao đi học có mấy tháng mà mày đã hú hí với anh nào rồi. Nói mau!”

“Nói nhiều quá mày...”. Vy cười híp cả mắt với cô bạn rồi nhìn quanh gian phòng “Hôm nay mày kiếm xó nào ngủ đỡ đi. Giường tao nay yếu lắm, mới có mấy tháng mà trông mày mập như cái lu...”

“Con điên...”Lam tức mình lao tới đập túi bụi làm Vy đau điếng.

“Á...đau...được rồi, đại tỷ. Đại tỷ đừng đánh muội nữa. Mời đại tỷ đi tắm rửa rồi lên giường ngủ ạ”

“Con này...Mày đọc tiểu thuyết cổ trang dzữ quá rồi, lần nào cũng bắt tao bắn tiền qua cả mấy trăm ngàn chỉ để đọc tiểu thuyết. Con điên...”

Lam chỉnh lại quần áo, cười hi hi rồi đi vào nhà tắm, chỉ ba phút sau trong đó phát ra giọng nói của cô:

“Vy! Mày đưa cái váy tao thích cho tao”

“Ồ!”

Vy mở tủ lấy cái váy trắng mỏng tang mua dịp hội chợ Tết giảm giá. Lúc đó nghe chị bán hàng bảo nào là mặc áo này rất “gợi cảm”, “hấp dẫn”, “quyến rũ”,...lap lap lap, rồi “chị thấy dáng em rất đẹp, mặc bộ này vào đảm bảo sẽ rất cuốn hút”... Giọng chị ấy lại vô cùng ngọt ngào rồi sao sao đẩy Vy liền mua về. Lúc mặc thử thì ôi trời ôi, mỏng lét mong le, thế là cô quăng xuống dưới đáy tủ nhưng chỉ được vài ngày Lam tới moi móc thấy lại lôi ra. Cô nàng bảo ở đây đâu có ai đâu mặc ngủ có gì là xấu hổ, rồi lần nào tới nhà Vy ngủ cũng mặc.

Lam đứng trước cái gương lớn, xoay xoay dáng người cao ráo, đầy đặn dưới con mắt ngưỡng mộ của Vy. Mặt đẹp, dáng người đầy đặn. Hèn gì con trai cứ xếp hàng dài theo nàng ta mặc kệ nàng có xua đuổi tới tấp. Lam bảo cô nhất định phải yêu chàng trai có thể hy sinh vì cô, yêu cô hơn cả bản thân mình. Tình yêu của cô và người đó phải lãng mạn như trong phim Hàn quốc. Cũng nói thêm, Lam đặc biệt yêu thích các bộ phim có anh Song Seung Hun đóng. Xem ra hai đứa cũng giống nhau. Vy thì ghiền các chuyện tình yêu đẹp trong tiểu thuyết, còn Lam lại say mê chuyện tình yêu trên phim. Hai đứa suốt ngày chỉ chốc kể chuyện tình yêu nhưng các nhân vật chính lại ở hai thế giới hoàn toàn khác biệt nhau. Vy bỗng nhớ tới anh chàng cao to, đẹp trai và buổi trưa hôm đó. Hơ. Sao tự nhiên cô lại nhớ tới anh ta không biết. Lúc đó cô đã ôm anh ta, anh lại ôm cô rất chặt. Ôi! Xấu hổ quá đi mất. Con gái con nứa mà chủ động thể người ta đánh giá. Cho dù có bị người ta hút mất hồn cũng không được làm thế chứ.

“Mày! Khi ôm một người con trai, cảm giác của mày thế nào?” Vy nằm trên giường, hỏi trong mơ màng.

“AAAAAAAAAAAAAAAA” Lam nhảy rầm lên giường. “Mày ôm trai! Mày ôm trai rồi đúng không?”

“Mày...từ từ sập giường...sập giường...”

“Que! Tao có 53 kg à nha. Đừng có chọc tao!”

“Xùy! Tao 43kg nè. Cái giường này được thiết kế riêng cho tao, thêm mày là vượt quá trọng lượng cho phép”

“Con này điên...”Lam ra sức cù lét Vy. “Làm gì có cái dzụ đó...Ha ha ha.”

“Á...ha ha ha...Mày thôi...đừng...nhột quá!” Vy giãy nảy người trên giường thêm cả Lam nữa làm rầm rầm vang nhà.

“He...À, quên. Nãy mày nói mày ôm trai??? Là chàng nào đấy? Kể mau. Kể mau!” Lam thôi không chọc lét nữa, nằm phịch xuống bên cạnh Vy. Cô cười toe toét lộ ra hàm răng trắng đều.

“Mày hay nhể? Tao nói tao ôm trai bao giờ!” Vy nói oang oang “Là tao hỏi khi ôm một người con trai cảm giác của mày thế nào? Tao hỏi cho biết chớ có nói là tao – đã – ôm- trai đâu?”

“Hum biết! Hum biết. Mày lại nói xạo. Mày ôm trai. Xùy!”

“Ừ! Đấy! Tao có ôm đấy nhưng là ôm người ta để an ủi!”

“A ha ha ha, đó, ôm rồi mà còn hỏi người ta là cảm giác thế nào? Không phải hai người đã...”

“Đã gì?”

“Đã hun?”

“Hun gì đâu...?” Vy xấu hổ quay mặt vào tường. Cô chợt nghĩ nếu mà Việt hôn cô thì cảm giác thế nào đây? Trời ơi trước giờ cô không có bạn trai nên cũng chưa có được hun. AAA!! Mình đang nghĩ gì thế này không biết...Vy thấy hai má mình nóng ran như lò than. “Kìa mày, mày suy nghĩ lung tung lung tang, tao ngủ đây!”

Lam im lặng một lúc, nhìn cái lưng đang quay lại kia mà cười toe. Hihi. Cô nàng xấu hổ đây mà. Chắc như đình đóng cột là đã có chàng nào đấy rồi. Nói chuyện mà cứ lấp la lấp lửng, mặt thì cứ đỏ cả lên, không có chuyện múa rìu qua mắt thợ nhé.

“Chiếc xe Nouvo ngoài kia là của chàng?” Lam thì thầm.

“.....”

“Chàng bao nhiêu tuổi?” Lại thì thào.

“.....”

“Chàng có đẹp trai không?”

“.....”

“Chàng là con cái nhà ai?”

“Con dở hơi”. Vy nhồm người dẩy đập bộp cái gối vào mặt Lam.

“Phì! A ha ha ha!” Lam ôm bụng cười ngặt nghẽo làm Vy càng điên hết cả người. Cô ra sức chọt chọt vào người Lam, cô nàng lại càng cười to hơn. Hai đứa nhảy bịch xuống giường đập gối vào nhau tũn bụi.

6. Chương 06 Sự Tình Cờ Mang Tên Lãng Mạn

5 giờ sáng. Lam dậy trước rồi dựng đầu “cô nàng lười kinh niên” là Vy dậy để kịp tham dự thánh lễ sáng. Cả cô và Vy đều theo đạo Chúa nên các ngày Chủ nhật đều dậy sớm để đi lễ và hôm đó thường thì Vy cũng đóng cửa quán.

Đến nhà thờ, cả hai nghiêm túc đi vào dãy ghế, hòa vào dòng người đông đúc, nghe tiếng chuông vang vang. Những bài giảng của cha xứ cũng có nhiều ý nghĩa thiết thực về giáo lý. Tan lễ, cô bảo Vy đứng đợi ngoài cổng rồi một mình đi vòng ra phía sau nhà thờ lấy xe. Xe của cô chập chờn giữa cả rừng xe máy. Lam loay hoay dắt từng chiếc xe sau xe cô qua một bên để có đường dắt xe cô ra. Đang loay hoay với chiếc Dream thì một bóng áo trắng đi tới cầm lấy tay lái xe, giọng nói đều đều, lạnh lạnh:

“Em để anh dắt cho! Xe của em đâu?”

Khá bất ngờ vì sự trợ giúp đột ngột của người lạ, cô chỉ cho anh. “Dạ, chiếc Nouvo trắng kia!”

Thế là cô chỉ có mỗi một việc đứng dạt qua một bên nhìn chăm chú anh chàng lần xăn dặt từng chiếc một. Lát sau, anh lấy được xe ra dặt tới chỗ cô.

“Xe của em đây!”

“Hiiii! Em cảm ơn anh”

“Không có gì!” Anh chàng nhìn Lam cười rạng rỡ. Cô hơi choáng váng trước nụ cười đẹp của anh.

“Em đi trước nha! Bạn em đang đợi”. Lam nói nhanh sau khi đã ngồi lên xe.

“Ok! Bye!”

“Em về trước!”

Duy nhìn theo chiếc xe lướt đi. Cô ấy xinh thật! Làm mình không thể không chú ý. Ban nãy ngồi chéch với bàn của cô, anh đã chú ý tới cô gái mặc chiếc áo len dài màu đỏ, làn da trắng hồng với mái tóc xõa ngang lưng lượn sóng. Phải nói ở cô toát ra một vẻ đẹp dịu dàng, long lanh, nhìn rồi lại cứ muốn nhìn nữa [Đi lễ hông lo nhìn lên bàn thờ mà chỉ ngắm gái đẹp không lẽ sao dzậy Duy???]. Anh tới thành phố Kon Tum từ tối qua, ở lại nhà Việt, cậu bạn chí cốt rồi sáng dậy đi lễ. Cậu ta mới mua một căn nhà hai tầng từ một cặp vợ chồng đã di cư sang Mỹ. Hơn ba tháng trước, ông ngoại Việt qua đời và có để lại cho thằng này một số tiền không nhỏ cộng với tiền di Hường cho thế là anh chàng mua được căn nhà đẹp đó. Nhớ hồi khi ông mới đổ bệnh, Việt không la cà lêu lổng nữa mà chỉ quanh quẩn ở nhà chăm sóc ông. Lần Duy bị người ta đánh, Việt lại đi đánh nhau trả thù cho anh nhưng rồi cũng được ông bố giải quyết ổn thỏa nhưng từ tối hôm đó không thấy anh chàng nói sẽ về nhà. Ông mất, Việt ủ rũ mất một thời gian dài rồi sau đó lại thấy cậu ta vác thân đi làm thợ sửa xe ở đại lý xe máy của ông ngoại. Cái thằng khùng, không chịu làm chủ mà lại nhọc công đi làm thợ sửa xe. Thật không thể nào hiểu nổi. Từ đó trở đi cũng bỏ hẳn cái thói chơi bời trước đây, nhìn có vẻ “chí thú làm ăn”. Anh chàng đã thay đổi rất nhiều.

Duy lái vù chiếc AB vào trong sân nhà Việt, thấy anh chàng đang cầm tách cà phê đứng dựa cửa lớn. Anh giở giọng trêu chọc:

“Tao mới đi lễ có hơn một tiếng mà mày nhớ tao đến mức không chịu được à?”

“Phụt!” Việt bị sặc. Anh lừ mắt. “Mày học đâu ra cách nói đó! Nổi hết cả da gà!”

“Nay có kế hoạch gì?” Duy đi nhanh vào nhà, ngã người trên ghế sa long.

“Giờ qua nhà dì Hường ăn sáng, trưa ăn cơm ở đó luôn. Tối hai thằng đi nhậu!” Việt ngồi xuống chiếc ghế xếp của ông ngoại. Từ hồi ông mất, anh đã vác cái ghế về nhà và rất hay ngủ trưa trên đó. Anh rất nhớ ông, trong số các cháu nội ngoại của ông, ông thương anh nhất vậy mà anh toàn làm cho ông buồn vì những chuyện xấu xa của anh.

“Chỉ có tao với mày?”. Duy hỏi.

“Ừ!”

“Đi đâu?”

“Quán rượu Một người”

“Cái tên gì quái đản!”

“Không quái đản đâu!” Việt nhăm nháp ly cà phê, khoe miệng anh khê nhếch lên như cười.

“Nghe tên quán kỳ cục quá mày!”

“Mỗi lần chỉ có một người dzô uống rượu!”

“Gì nữa????”

“Tối mày dzô đó nhậu trước, tao lái xe đi vòng quanh. Mày nhậu xong gọi cho tao tới đưa xe cho mày về!”

“Ắc...kiểu gì sao mà thấy cười dzậy? Thôi, tao mày ghé bar đi! Đẹp cái quán rượu lạ quắc của mày đi giùm tao!”

“Mày cứ đi cho biết. Mỗi nhậu cũng không tệ, quán khá yên tĩnh!”

“Thằng điên!”

Duy nhìn cậu bạn đang nhắm mắt nằm trên ghế xếp. Cái thằng từ lúc nào lại trở nên thích yên tĩnh, chẳng phải trước đây đêm nào cũng đi bar chen chúc trong đám người đông đúc nghe nhạc dance âm ỉ, tối khuya lại đua xe rú vang cả đường phố. Nhiều lần Duy có rủ anh chàng đi café nghe nhạc nhẹ, không bao giờ chàng ta nhắc chân tới đó dù chỉ là một lần. Việt chê nhạc ở đó “ảo não”, cậu ta muốn nghe nhạc dance, mở volum hết cỡ, rồi nói thể mới phê. Vậy mà gần đây, mỗi lần Duy đến Kon Tum, anh chàng đều rủ anh đi ngồi quán vỉa hè gần nhà vừa uống café vừa nghe nhạc Trịnh. Nó khác hẳn so với con người trước đây, thay đổi 360 độ cứ như đã trở thành một người khác.

—————oOo—————

Buổi tối. Trời quang đãng. ChiếcAB đỏ chậm chậm lăn bánh dọc con đường Nguyễn Trãi. Xe dừng trước Quán rượu Một người, Việt nhảy xuống xe, tới trước cửa kéo ra nhưng không được, cửa khóa trái. Cô ấy có ở trong không nhỉ? Anh nghĩ.

“Đóng cửa à?” Duy hỏi giọng chán nản.

“Ừ!”

“Thôi! Đi! Đi đâu làm chai Ken. Tao khát quá rồi!”

“...”

“Nhanh đi mày! Làm gì đứng đó!”

Việt đang định quay người bước ra xe thì cánh cửa kéo “roẹt”, đầu Vy thò ra, tóc xõa đen nhánh ngang lưng.

“Là anh à?” Vy mỉm cười.

Ban nãy lúc ở trong phòng nghe giọng con trai nói chuyện, cô chỉ định ra nói với mấy người đó vui lòng đi quán khác, hôm nay quán nghỉ bán, nhưng khi thấy anh thì tim cô bỗng đập bình bịch, biểu tình rộn ràng.

“Chào em!” Việt mở miệng nói.

“Hey!!! Chào cô chủ quán dễ thương”. Duy nói lớn. “Thằng nhóc này dẫn anh tới đây rồi kêu anh vào nhậu một mình, còn nó thì lái xe đi lang thang sau đó anh nhậu xong thì tới phiên nó nhậu. Quán xá gì kì cục vậy em!!!”

“Hi~!~~” Vy bật cười rồi quay sang Việt nói với anh. “Anh định lái xe đi lang thang à?”

“Ừ!”

“Nay chủ nhật nên em nghỉ bán nhưng thỉnh thoảng vẫn có ngoại lệ. Hai anh đều là bạn của em, vào đây em chuẩn bị mấy món, chúng ta cùng uống rượu”

Duy vui vẻ mở xe lên vỉa hè rồi bước nhanh vào trong. Việt vào ngay sau anh.

“Vy ơi Vy! Mau sấy tóc cho tao!”

Đập vào mắt hai chàng trai là một cô gái đẹp mặc váy ngủ mỏng tang với mái tóc ướt sũng nước đang nhỏ giọt lên người cô làm làn vải càng dính chặt vào người.

“AAAAAAAAAAAAAAAA”. Lam chạy biến vào trong phòng ngủ khi thấy trong quán có đàn ông, đóng cửa cái rầm để một anh chàng đang đứng chôn chân tại chỗ gần ngơ. Việt không chú ý lắm, anh bước tới ghế ngồi cười với Vy.

Lam nằm phịch xuống giường, mặt đỏ bừng, hai má nóng ran. Trời ơi! Cô túm lấy váy. Đồ mỏng tang thế này lại còn ướt mềm nữa chứ. Quê quá!!!

“Mày làm gì mà hét to dzữ Lam?” Vy mở cửa bước vào xì xào.

“Tao...tao... ư hư hư...là mày hại tao.”Lam rầm rứt nói. “Bọn họ...bọn họ nhìn thấy hết cả rồi.”

“Nhìn thấy hết cái gì?”

“Tao không biết đâu.” Cô úp mặt xuống gối.

“Ờ ờ! Ai biểu cái tật “tồng ngồng” mặc áo ngủ cả ngày”. Vy đập đập lưng cô nàng. “Mau ra giúp tao nấu mấy món cho mấy anh đó uống rượu.”

“Không! Mà đi mà nấu!”

“Ờ! Đợi đây. Chút tao dzô tao xử mày!”

Nói xong, Vy đóng cửa đi ra ngoài. Nhìn Duy đang ngồi trên ghế mà cứ ngó nghiêng về phía phòng ngủ, Vy thấy buồn cười. Cô bạn của mình đúng là người có thể bỏ bùa người ta mà. Vy mở tủ lạnh lôi ra mấy hộp cá tôm đông lạnh, đặt lên trên quầy.

“Anh Việt, giúp em gấp cá, tôm, mực ra đĩa nha.”

“Ừ!”

Cô bật bếp ga, đặt nồi nước lên, cắt nhanh vào đó mấy quả cà chua, thêm mấy lát thơm, không quên bỏ vào mấy cọng rau ngổ, xúc mấy thìa gia vị cần thiết cho một nồi lẩu đậm đà. Trong khi chờ nồi nước sôi, cô bật bếp ga bên cạnh chiên chả ra, sau đó là cánh gà. Hmm. Lát nữa phải xắt thịt bò thành từng lát để nướng.

Việt đập bốp vào vai anh bạn đang ngó nghiêng:

“Mày nhìn gì trong đó?”

“À, không...” Lúc này, Duy mới nhìn sang thằng bạn thân, anh giật lấy cặp i nóc gấp gáp. “Mày để tao gấp thêm mấy con tôm. Tao rất thích ăn tôm.”

Việt phì cười. Thằng bạn thân anh bình thường có thấy mê gái đâu, mà hôm nay anh thực sự không ngờ được rằng lại có thể nhìn thấy bản mặt si tình của nó. Từ lúc nhìn thấy cô nàng kia, thằng này cứ ngơ ngẩn như bị cô nàng cướp mất hồn, còn đâu là một anh chàng giám đốc thành đạt ở Sài Gòn nữa đây.

Mất khoảng nửa tiếng để Vy làm xong mấy món. Nồi lẩu bốc khói nghi ngút trên bếp ga mini, mặt quầy bày sẵn đĩa thịt nướng, bốn cánh gà chiên, chim cút rô ti, ốc xào xả ớt và một đĩa lươn xào xả. Vy định mở tủ lấy hủ ớt tỏi thì Lam xuất hiện. Cô mặc một cái áo sơ mi trắng đi kèm với quần jean ngắn trên đầu gối, tóc búi gọn trên đỉnh đầu. Làm như không nhìn thấy anh chàng đang ngó mình, cô mở tủ lấy hủ ớt tỏi, cố làm ra vẻ tự nhiên mặc dù cô mắc cỡ muốn độn thổ.

“Em còn nhớ anh không?”. Nghe giọng Duy trầm ấm vang lên sau lưng, Lam quay người lại. Khi nhận ra anh là anh chàng ban sáng dắt xe giùm thì mặt cô lại đỏ lựng lên.

“Hóa ra hai người quen nhau à?” Vy vỗ tay cái bốp, cười ha ha trêu Lam làm cô nàng càng lúng túng.

“Anh gặp Lam hồi sáng ở nhà thờ!”

“Sao mày đứng im ru dzậy Lam, mau lấy ớt tỏi giã đi kìa?”. Vy kéo ghế ngồi đối diện với Duy ra lệnh cho cô bạn như “bà chủ sai người làm” rồi cười tít mắt với anh chàng trước mặt.

“Anh là bạn của anh Việt à?”

“Ừ! Bạn thân.”

“Bình thường mày nói nhiều lắm mà sao bữa nay nói ít dzậy mà”. Việt cười to rồi cầm chai Ken tu một hơi.

Mặc kệ Vy và Việt đang phối hợp nhìn anh trêu chọc, Duy say đắm nhìn Lam giã ớt tỏi, mọi hành động của cô đều thu vào trong tầm mắt của anh. Cô đáng yêu và xinh xắn như một nàng công chúa làm anh không tài nào có thể rời mắt khỏi cô.

[=)]...Báo cáo với các anh chị và các bạn, Lam được anh Duy gọi là nàng công chúa, còn Vy Vy xinh đẹp bị anh Việt gán cho biệt danh là “ma cà rồng” nhá...)

7. Chương 07 Hôn Chiến Ở Điểm Hẹn

Bốn người ngồi ăn uống vui vẻ. Vy Vy nói nhiều nhất và cũng là người cười nhiều nhất. Đồng hồ điểm 9 giờ tối, Duy đề nghị cả bọn đi hát karaoke với lý do ngày mai anh phải trở lại Sài Gòn làm việc nên muốn vui vẻ thêm một chút. Thấy Lam dắt xe ra, Việt giữ tay lái.

“Hai em không phải đi xe đâu! Để anh dắt xe anh ra rồi lúc nữa về luôn.”

“AAA” Cả Duy và Lam đều la lớn rồi giật mình nhìn nhau què độ.

“Ha ha! Hóa ra là mày để xe ở đây!”

Duy nhìn Việt cười cợt còn Lam thì nháy nháy mắt với Vy. Vy cười cười. Có gì đâu mà hai người bọn họ làm um xùm lên như cô và Việt “có gì ấy”.

Việt không nói gì, anh dắt xe ra rồi ngoắt Vy lại:

“Vy! Lại đây!”

Thấy Vy leo lên xe Việt rồi chiếc xe phóng vút đi, Lam mới tần ngần đứng trước cửa, lúng túng nhìn Duy đang cưa xe AB.

“Không phải em định ở nhà đấy chứ? Vy khóa cửa rồi, xe của em cũng ở trong nhà.” Duy nói.

“Dạ không...”. Lam ngập ngừng trả lời.

“Vậy thì mau lên xe đi!”

“Dạ”...

Lam cuống quýt trèo lên xe. Đây là lần đầu tiên cô ngồi sau xe một gã trai, tay chạm nhẹ vào lưng anh, cô xấu hổ rụt tay lại, mặt nóng ran. Chiếc xe lướt đi trong gió giữa hàng điện đường sáng trưng.

—oOo—

Karaoke Điểm hẹn.

Cả bốn người bọn Vy chỉ mới vào phòng được 5 phút thì có 2 chiếc xe máy phóng tới Điểm hẹn. Ba người đàn ông cao to, tay cầm gậy gộc hùng hổ đập tung cửa xông vào phòng của tụi Vy. Tên mặt thẹo nháy phốc lên bàn túm cổ áo Việt. Vy đang cầm mic song ca với Duy hét toáng. Còn Lam ngồi trên ghế thì run bắn nhìn ba gã đàn ông hung hăng. Cả bốn đều rất bất ngờ.

“Nhóc! Thăng Linh “tí” ở đâu?”. Tên mặt thẹo lớn tiếng.

“Tôi không biết!” Việt trừng mắt. Linh “tí” là anh kết nghĩa của anh. Chẳng lẽ anh Linh lại gây chuyện.

“Mày không biết thì ai dzô đây biết”. Tên mặt thẹo quát lớn. “Đập tụi nó cho tao!”. Rồi gã xông vào cầm gậy đập Việt khí thế.

Một gã to con quơ gậy hướng về phía Duy mà quát tới tấp. Anh còn chưa bình phục sau lần bị Lâm thiếu gia đánh cách đây hai tháng, giờ lại bị đánh cơ bản không thể đỡ đòn. Vy bực bội tung chân đá bốp vào mặt gã to con, ném luôn cái mic vào mặt gã, nào đấm nào đá, nào đập túi bụi vào gã nhanh như chớp khiến gã không thể trở tay. Phía bên này Việt đứng luôn lên ghế chống cự, anh lấy tay ra đỡ mấy gậy tránh không để bị đánh vào đầu. Hai gã hung hăng nhắm vào anh mà đánh liên tiếp. Lam nép mình vào một góc, run run sợ hãi.

Mấy phút sau, công an ập vào bắt ba gã đàn ông hung hăng đó tống vào xe, bọn Vy cũng phải lên xe về đồn công an. Duy chỉ bị thương nhẹ trong khi Việt mặt mũi bầm tím.

Lâu thật lâu, khoảng 11 giờ đêm cả bốn mới được rời khỏi đồn. Lam sợ hãi đi lững thững phía sau. Duy đi bên cạnh cô. Chuyện đánh và bị đánh với anh không mấy xa lạ nhưng với cô bé Lam yếu đuối và tiểu thư chắc chắn cô đã rất sợ hãi. Anh hận bản thân quá kém cỏi không thể bảo vệ cô, ngay cả chính mình cũng

để bị đánh cho tơi bời thê lương mà bảo vệ được ai. Anh quay lại, nắm chặt hai vai cô, hỏi lại câu hỏi anh đã hỏi hàng chục lần ở phòng công an:

“Lam!!! Em có đau ở đâu không? Thật sự không bị thương chứ?”

Cô lắc đầu. Tới tận lúc này cô vẫn còn run lập cập. Lần đầu tiên chứng kiến người ta đánh nhau lại còn dùng gậy sắt đập vào người. Tự nhiên cô òa khóc thật to làm Duy giật mình.

“Lam! Lam! Em đau ở đâu mau nói anh nghe? Em đau ở đâu đúng không?”

Lam càng khóc to hơn.

Vy gọi một chiếc xe tắc xi bẫy chỗ. Việt lên xe, nằm ngửa ra ghế, trán anh nhăn tít lại. Cô lo lắng, hỏi:

“Anh Việt! Anh sao rồi?”

“Anh... Có lẽ gãy tay rồi!”

“Trời ơi! Chú! Nhanh tới bệnh viện. Mau lên chú!” Cô hét toáng lên làm mọi người trong xe đều giật mình.

“Anh không sao! Không cần phải cuống lên như dzậy đâu.” Việt nhếch môi cười.

Lam ngồi vào trong xe rồi vẫn còn khóc thút thít. Duy không biết làm gì chỉ lặng lẽ ngồi nhìn đôi vai gầy khẽ run lên.

Điện thoại Việt rung ền ền trong túi. Anh khó khăn lấy ra áp vào tai.

“Anh Hai! Em nghe”. Anh Hai là anh kết nghĩa của anh.

“Anh nghe báo lại là em bị bọn đệ tử của ông chủ Tứ Nam đánh...”

“Dạ!”

“Em không sao chứ?”

“Dạ, cơ bản là không sao”.

Vy nghe mà mắng thầm trong bụng. Đồ ngốc. Bị đánh đến thê lương mà còn nói không sao.

“Chuyện thằng Linh anh sẽ bay về trong ngày mai để giải quyết. Em đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe, băng bó vết thương đi”

“Dạ!”

Việt cúp máy. Anh nghĩ mãi không biết anh Linh gây ra chuyện gì đến mức bị mấy người hung hăng đó ráo riết truy lùng anh khắp nơi. Anh Hai đang dẫn chị và các nhóc sang Mỹ thăm ông bà nội ngày mai lại phải quay về giải quyết chuyện này. Anh Linh thực sự chẳng đáng mặt làm anh, gây chuyện rồi không dám xuất hiện. Lúc nãy anh cũng đã thử gọi vào số của Linh nhưng không được, gọi cho các anh em khác cũng không một ai biết Linh ở đâu cả. Tứ Nam là một ông chủ chuyên buôn bán đồ cổ. Anh Linh bình thường không hề quan tâm đến đồ cổ, sao lại có liên quan tới ông chủ Tứ Nam.

—————oOo—————

Một tuần sau...

Anh Hai gọi Việt tới quán 303. Lúc anh đến, thấy có cả anh Linh ở đó. Việt hừ một tiếng rồi ngồi xuống.

“Việt! Anh Ba xin lỗi chú”. Linh nói nhỏ.

“...”. Việt im lặng.

“Mày nói gì đi Việt!”. Anh Hai nạt nộ.

“Em không có gì để nói với anh Ba cả”. Việt gằn giọng.

“Là bất đắc dĩ anh mới đi trốn!”

“Bất đắc dĩ?” Việt nhìn chăm chăm vào Linh, đôi mắt lạnh lẽo như muốn được nghe câu giải thích rõ ràng.

“Bạn gái anh đang có thai. Cô ấy không để cho anh đi gặp bọn chúng. Cô ấy nói nếu anh đi thì sẽ mãi mãi không bao giờ được gặp cô ấy và con nữa. Anh ba xin lỗi chú, đã làm liên lụy tới chú”.

“Nhưng tại sao bọn họ lại nhắm vào anh?”

“Ông chủ Tứ Nam có buôn bán một lượng lớn đồ cổ nhập lậu trái phép và tàng trữ ma túy, bạn của Linh là nhà báo đã điều tra được đầy đủ bằng chứng có thể đưa ông ta ra trước pháp luật nhưng lại bị các anh em thân tín của ông ta truy lùng, hãm hại.” Anh Hai lên tiếng giải thích thay cho Linh. “Thằng Linh do cứu cậu bạn đó mà bị đám đàn em của Tứ Nam truy lùng. Giờ mọi chuyện đã được giải quyết ổn thỏa. Tứ Nam và đàn em đều đã sa lưới pháp luật”.

“Anh Ba xin lỗi chú!” Linh lại nói.

Việt đưa tay ra về phía Linh. Một cái đập tay thật mạnh. Các anh luôn là những người anh em tốt nhất của anh.

—————oOo—————

8. Chương 08 Bắt Cá Hai Tay

Chương 8 BẮT CÁ HAI TAY

Từ buổi tối hỗn chiến ở Điểm hẹn, hơn một tháng sau, Duy không hề xuất hiện ở thành phố Kon Tum. Lam thỉnh thoảng vẫn đến nhà Vy ngủ kè. Cô và Vy là đôi bạn thân thân nhau từ khi còn học mẫu giáo. Cô xinh đẹp, dễ thương nên toàn bị đám con trai bám đuôi, chọc ghẹo nhưng có Vy thì đồ ai dám lại gần cả hai. Tốt nghiệp Đại học, cô xin được vào làm trong một Ngân hàng nhỏ ở thành phố Kon Tum còn Vy ở lại huyện nhà làm quản lý khách sạn. Sau đó, cô nàng Vy gây chuyện đánh khách bị đuổi việc lên thành phố K mở quán rượu Một người, hai cô nàng lại thân thiết như trước. Tối nay, Lam đi dự tiệc liên hoan với mọi người trong cơ quan cô đến 11 giờ đêm. Xe taxi dừng lại trước ngõ hẻm không thể vào trong, cô phải xuống xe đi bộ. Ngay lập tức một chiếc xe máy chất ba rồ ga phóng theo vào trong hẻm. Lam nghe tiếng xe sau lưng, quay lại, cánh tay liền bị túm chặt đau điếng. Cầm giác run sợ ập đến, cô đập mạnh vào phía dưới bụng của tên đang nắm chặt tay cô, chạy đi thật nhanh. Ba tên mặt mũi dâm tục kia liền chạy theo cô. Cô chạy ngay vào một cái nhà kho bỏ hoang ngổn ngang bàn ghế, tủ, chui sau vào dưới đồng bàn, run lập cập rút điện thoại ra. Gọi cho Vy. Tắt máy. Cả nhà đi cô đều đi du lịch Vũng Tàu ba ngày nữa mới về. Cô bấm nhanh danh bạ, thấy tên “Anh Việt” ở ngay đầu tiên vội bấm nút gọi. [Thim một chi tiết nhỏ hin: Chị ấy và anh Duy mới gặp nhau có một lần hum đó nín không có đánh nhau chắc hai người cũng đã trao đổi số điện thoại rồi, nhưng do có chuyện nên chị ấy mãi khóc còn anh cũng im ru thành ra không có số...)

“Alo” Việt trả lời.

“Anh Việt! Nhanh tới cứu em. Nhà kho bỏ hoang hẻm A5 đường Huỳnh Thúc Kháng”.

Nói xong, cô vội dập máy, im lặng, quan sát động tĩnh. Ba gã dâm tục vẫn đang lật từng cái bàn, soi từng cái tủ để tìm cô. Hy vọng còn kịp. Cô thầm an ủi mình. Điện thoại chợt vang lên tiếng nhạc, là một đồng nghiệp gọi cho cô, cô cuống quýt tắt máy. Ngay lập tức, xung quang cô nhập nhòa ánh sáng đèn pin từ điện thoại di động.

“Cô em xinh đẹp lúc này đá anh một phát, chỉ chút nữa thôi anh sẽ đá vào mông em.” Giọng nói ồm ồm, ghê ghớm phát ra từ một gã mập.

“Bọn anh đi theo em từ nhà hàng Paradise. Chỉ định biết nhà nhóc thôi ai ngờ đầu nhóc lại đi có một mình. Bọn anh muốn nói chuyện với nhóc cả đêm nay. Hô hô hô”. Tên khác lại phát cái giọng nhèo nhẹt làm cô thấy cổ họng nghẹn lại, hai tay run lấy bầy.

Một mùi ghớm ghiech phả vào mặt cô, sau đó là một bàn tay to lớn giật phăng áo khoác, xé toạt áo sơ mi của cô, nắm chặt chân tay cô lại. Một gã ôm cô từ phía sau, bàn tay to bè bụm chặt lấy miệng không thể hét lên. Gã khác đang mò mẫm trên đùi cô, tuồn tay dưới váy. Khốn nạn. Khốn khiếp. Cô chỉ “um um” không thể la hét được.

Rầm!!!! [Anh hùng cứu mỹ nhân!!! Anh Việt đẹp trai của em tới rồi. Hay lắm anh. Hên đây là nhà kho bỏ hoang nín không thì anh phải đèn cửa rồi. Há há =))...]

Chỉ nghe thấy tiếng “hự”, “bốp”, “bốp”, “bốp”, “phịch”, “á” bên tai, rồi một cái áo khoác to rầm phủ lên người cô, sau đó cô được một vòng tay mạnh mẽ nhấc ổng lên, ôm cô đi nhanh ra khỏi nhà kho đưa vào trong một chiếc taxi. Giờ Lam mới có thể nhìn rõ người đó, không phải Việt mà chính là người đã giúp cô dắt xe, người đã bị đánh rất là đau bằng gậy sắt đêm đó, người con trai mà đôi mắt nhìn cô như muốn hút cô vào trong đó. Cô òa khóc, giang tay ôm chèoàng lấy anh. Chiếc xe taxi lao nhanh trong đêm.

Trong nhà kho, ba tên dâm tặc nằm chèo queo lê lét dưới đất, thở phì phò phủ bụi cho sàn nhà. Việt cầm điện thoại, bấm nút gọi.

Quán rượu Một người

Cánh cửa kiểu Nhật bị đập rầm rầm, Vy giật mình tỉnh dậy chạy vội ra mở cửa. Lam dựa vào người Duy mặt trắng bệch có mấy vết cào ra máu, hai mắt đỏ hoe, tóc tai bù xù, khoác một cái áo to sụ. Vy bật khóc, cô nắm lấy tay Lam:

“Lam! Sao thế này Lam!”

“Suyt! Đừng nói nhiều” Duy nói rồi đưa Lam vào trong phòng.

Một lát sau, Việt đến, Vy lao ra nắm chặt cánh tay anh, hỏi giọng đứt quãng:

“Anh! Đã...có...chuyện...gì?”

“Lam bị ba gã đàn ông tấn công!”

“Cái gì?” Cô nói to rồi run run mở máy điện thoại. Có 3 cuộc gọi nhờ của Lam. Hự! Ngay lúc bạn thân xảy ra chuyện cô lại tắt máy. Cô là bạn bè kiểu gì thế này. Vy òa khóc nức nở.

“Không sao! Không sao! Không có chuyện gì với cô ấy hết. Bọn anh tới kịp”. Anh ôm cô an ủi.

“Huuu! Ba tên khốn thôi tha. Bọn chúng ở đâu rồi”. Cô hung hăng đập bùm bụp vào người anh. “Bọn chúng phải bị em dẫn cho một trận vì dám bắt nạt cô bạn thân nhứt của em.”

“Nè, em đập ai dzậy? Em đừng có tức quá hóa điên nhan!” Việt buông cô ra, nắm chặt hai vai. “Em đừng có mà làm càn, bọn chúng có các anh em của anh “dạy dỗ tận tình rồi”

“Thế hở?” Cô căng mắt hỏi.

“Ừ! Bây giờ việc của em là chăm sóc cho Lam, cô ấy đã rất là sock”

“Dạ.!!!!”

Trong phòng ngủ, Duy lặng lẽ ngồi trên giường nhìn khuôn mặt của Lam bị cào xước rớm máu mà đau nhói cả vào tim. Anh chỉ muốn bấm vằm ba tên khốn kiếp kia cho hả dạ. [Làm gì dzữ dzậy anh!!! Anh Việt đẹp trai đã cứu được công chúa của anh mờ..]

Một bàn tay nhỏ bé, mịn màng nắm lấy tay anh, thều thào:

“Anh Duy!”

“Sao em?”

“Đừng báo công an. Em không muốn!”

“Không, anh không có báo!”

“Dạ...” Lam chống tay ngồi dậy, nói nhỏ, “Anh ra ngoài kêu Vy dzô đây giùm em nha!”

“Ừ!”

Anh đi nhanh ra khỏi phòng, sau đó Vy bước vào hai mắt đỏ hoe, mũi cô hồng hồng như mũi mèo.

“Mày tắt máy!” Lam nghiêm giọng.

“Huuuu!” Vy nắm lấy tay cô bạn lắc lắc. “Lam! Tao xin lỗi! Tao hông biết nói gì hết nhưng...tao...”

“Tao đang nghĩ mai mốt nhà có món gì ngon hay có đĩa phim anh nào đẹp trai muốn gọi điện kêu mày tới chắc lâu á.”

“Huuuuuuuu...”. Vy cầm khăn giấy sụt sịt.

“Tao không sao đâu! Mày đừng khóc nữa. Coi mày kìa, xấu xí!!!”

Duy dựa lưng vào tường thở phào nhẹ cả người khi nghe Lam nói. Việt vỗ vai anh, cười cười:

“Cô ấy nói không sao là tốt rồi!”

“Ừ! Mà lúc này mày phóng xe như điện, tao lo cho Lam nên không để ý giờ nhớ lại mà thấy rùng cả người.”

“Ờ! Tao là tay lái “đỉnh” nhất trong các anh em mà mày.”

“Cảm ơn mày!!!”

“Đừng nói cảm ơn không dzậy. Nhượng cho tao cái bar ở thành phố H. Tao thích từ lâu.”

“Mày đừng có mà ham. Có tiệm cà phê ở đường 19 Bis, mày thích thì tao nhượng lại cho!”

“Ồ, nếu được cho tao luôn căn biệt thự mày mới mua...”

“Mày đừng có tham lam...”. Duy phì cười.

Cửa phòng mở toang. Lam nhìn Duy, mắt lấp lánh yêu thương. Vy vỗ tay cái bốp, đồng dục:

“Phụ bếp Việt đâu!”

“Dạ có tui!”

“Lại đem thịt gà trong tủ lạnh ra đây, vo gạo để tôi nấu cháo gà,...Còn nữa, anh đi rửa rau sống đi làm món thịt bò trộn xà lách...”

Cô chưa nói hết câu anh đã chạy te te ra phía quầy, tay rớ dzô tủ lạnh, boi móc làm đổ rau ra vương vãi.

“Nè, nè cậu kia. Cậu làm ăn thế hả. Cậu có muốn tôi trừ 99% lương tháng này của cậu không. Tránh ra”. Anh chàng Việt dặt ra một bên cho cô chủ sắp xếp lại tủ lạnh. Còn cô thì không ngừng lau bầu:

“Cậu đúng là hậu đậu...là cái gì ra cái đó chứ...”

Duy và Lam nhìn nhau. Mặc dù hai người không rõ tại sao Việt lại cun cút nghe lời Vy nhưng thấy bộ dạng của anh rất buồn cười. Ngoài cửa ánh trăng sáng rọi quá tán lá, nhánh cây, bãi cỏ. Quán rượu Một người đầy ắp tiếng cười nói vui vẻ.

***

Dì Hương cười tươi nhìn thẳng cháu trai mà mình coi như con ruột đang xì xụp húp tô phở.

“Cô Tuyết, bạn dì á con có cô con gái rất là dễ thương,lại ngoan ngoãn, giỏi giang. Con biết không? Con pé đó tốt nghiệp ĐH Kinh tế thành phố H nha! Giờ đang làm việc ở Ngân hàng Phát triển đó con...”

“Thảo...À, con biết”

“Trưa nay dì kêu nó tới nhà ăn cơm. Con pé nấu ăn rất là ngon. Con cũng nhớ về ăn cơm nhen con. “

“Dạ...”

Anh đặt tô phở trên bàn, đi ra cửa mang giày. Dì Hương chạy theo đơn đả:

“Con nhớ trưa ghé qua ăn cơm đó!”

“Dạ, con ghé mà.”

Buổi trưa. Bữa cơm có một con bé rất xinh ngồi đối diện với Việt, con nhỏ chỉ bên lên trả lời mấy câu hỏi của dì dưỡng. Việt không chú ý đến con bé đó, anh còn mải tấn công mấy món ngon trên bàn, tay gấp lia lịa hết món này tới món khác. Sau bữa ăn, đang định dắt xe đi làm thì dì Hương chặn anh lại:

“Việt! Nhờ con chở con pé Thảo về giùm dì ha!”

“Dạ!”

Anh thường chở dì Hương tới nhà cô Tuyết, lần nào gặp cô bé tên Thảo đó anh đều cảm thấy khó chịu, không tự nhiên, không phải là anh ghét nhưng cô pé thấy anh lúc nào cũng cúi gầm mặt xuống, ngượng ngịu, chẳng nói chẳng rằng. Chở cô pé đó về xong, anh tới cửa hàng xe máy làm việc rồi buổi tối lại về nhà dì Hương ăn cơm. Lúc hai dì cháu ngồi xem ti vi, dì chợt hỏi anh:

“Việt! Con thấy pé Thảo thế nào?”

“Xinh!”

“Quá đúng còn gì. Xinh đẹp, giỏi giang lắm con.” Giọng dì từ lúc nào trở nên ngọt ngào. “Con pé đó hay nhắc tới con lắm. Nó bảo con đẹp trai, tuổi trẻ mà đã điều hành được một Đại lý xe máy lớn như dzây. [Chuyện, anh Việt của ta mờ. Không những đẹp trai, giỏi giang thông minh mà còn ga lăng nữa nhớ. À, quên thím một chi tiết nữa nhớ. Anh Việt vs Vỹ Vỹ đều 23 tuổi, tất nhiên Duy vs Lam cũng thía lun ná...]”

“....”

“Giờ Đại lý của ông ngoại phát triển rất là tốt. Con cũng 23 tuổi rồi, nên nghiêm túc quen bạn gái đi thôi Việt à. Đừng có lông bông nữa con. Dì muốn hai đứa quen nhau. Pé Thảo rất là được con à...”...Dì Hương bắt đầu huyền thuyên không ngớt. “Dì rất muốn có một cô cháu dâu giỏi giang xinh đẹp như con pé. Con không biết đâu con pé còn là hoa khôi ở phòng nó nữa đó, có rất nhiều các chàng trai theo đuổi nó đó con.”

“...” Anh vẫn chăm chú xem ti vi, không quan tâm lắm với chủ đề mà dì anh đang “giảng giải”.

“Việt nè, dì làm mai con bé đó cho con nhan!”

“Dì thích thì đi mà làm mai cho thằng Út Hải”

“Con nói gì dzây? Em nó mới có lớp mười mà. Là con á, cũng tới tuổi lập gia đình rồi á!”

“Con không thích!”

“Con không thích dì làm mai à. Được rồi! Thì hai đứa cứ quen nhau rồi từ từ cũng nảy sinh tình cảm, dì không làm mai nữa được không nè?”

“Con không thích con pé đó!” Anh bắt đầu thấy bực bội.

“Sao con lại không thích?”

“Con nhỏ làm con thấy chán! Dì đừng có làm ba cái chuyện tào lao nữa.”

“Con hõn...” Dì Hương quắc mắt nhìn anh, quát to. “Từ lúc mẹ con mất dì đã lo cho con từ miếng cơm tới cái áo cho con, dì chỉ muốn tìm cho con một người vợ hiền thảo mà con lại nạt lên với dì à...”

“Thưa dì con dzề!”

Việt dậm chân bỏ ra khỏi phòng để lại bà dì đang phóng đôi mắt hình viên đạn sau lưng. Anh bức xúc lắm. Dẫu biết dì rất yêu thương anh nhưng không thể cứ muốn là can thiệp vào cả chuyện tình cảm của anh. Giờ trong lòng anh chỉ có người con gái ấy, người con gái mảnh mai nhưng không dễ bắt nạt. Anh phóng xe đi không hề biết rằng đằng sau có một chiếc xe bám đuôi. Anh dừng xe trước quán rượu Một người, lát sau Vỹ chạy vù ra cười tươi ngồi sau xe anh, hay tay ôm chặt lấy anh. Xe lướt đi trong tiếng động cơ êm ru và tiếng cười ha ha của cô.

—oOo—

Việt ghé quán rượu Một người vào buổi chiều lúc trời mưa lất phất. Bước vào quán thấy dáng người cao gầy của Vy đang lom khom lau chùi gian bếp, anh nhẹ nhàng kéo cửa tiện tay thu luôn tấm bảng rồi bước lại đứng sau lưng cô. Cô quay người lại, giật mình một cái.

“Anh Việt! Làm em giật cả mình.”

Anh không nói gì, nhìn sâu vào mắt cô, mắt đen trong vắt cũng nhìn anh chăm chú. Bất chợt anh cúi xuống chạm môi mình vào đôi môi hồng của cô, cảm nhận được cơ thể của cô khẽ run lên. Cô nhắm mắt lại, thở một cách khó khăn, hoàn toàn bị đôi môi nóng rực của anh chi phối, không thể nghĩ được gì khác. Môi anh dán chặt vào môi cô, đầu lưỡi quần lấy lưỡi cô nút đầy mê hoặc, cơ hồ không để cho cô thở. Anh hôn càng lúc càng mạnh mẽ, cuồng nhiệt, hai tay anh ôm lấy eo của cô cho ép sát vào người anh. Mãi một lúc sau, anh rời môi cô trượt xuống dưới cổ, chạm vào làn da mịn màng, mềm mại trên ngực hôn nhẹ từng chút từng chút một. Hơi thở nóng hổi của anh lại tập vào mặt cô, say đắm hôn môi cô, tay lần cởi nút áo sơ mi. Cô lúc này toàn thân rã rời, dựa sát vào tường. Khi anh cởi tới nút áo thứ 3, cô chụp tay anh lại, la lớn:

“Anh Việt! Đứng”

Nhưng anh không thể nào có thể kìm chế lại ham muốn đang bùng phát mạnh mẽ trong anh, cả người anh nóng rực, xốc cô vác vào phòng ngủ, đóng chặt cửa lại, đặt cô lên giường, nằm đè lên người cô.

“Anh Việt! Không được!” Cô nhắm chặt mắt lại, căng họng mà hét, hai tay nắm chặt cổ áo anh. “Anh không được làm gì hết”

“Cho anh! Cho anh, Vy Vy!” Giọng anh khàn khàn.

“Không...”

Anh lại hôn môi cô trong khi tay lần xuống cởi phăng áo sơ mi của cô, lần ra sau cởi tiếp móc áo ngực.

Cô vội lấy hai tay che lại, hai mắt lúc này đã sưng nước. Cô biết anh sắp làm gì, cô vẫn chưa rõ cảm xúc trong lòng cô dành cho anh có phải là tình yêu hay không. Tình cảm của cô còn rất mơ hồ và mong lung, cô tuyệt đối không thể làm cái chuyện đó.

Cô ôm choàng lấy cổ anh thật mạnh, nói như hét

“Anh Việt! Không được làm như thế. Hu hu hu! Anh Việt. Em sợ lắm. Em nhắc lại em sợ lắm. Không được, không được, không được. Không được làm chuyện đó. Anh có nghe em nói không đó, không được làm chuyện đó.”

Nước mắt cô ướt đầm cả vai áo anh, anh chợt khựng lại, dục vọng trong anh cũng nguôi đi. Rõ ràng anh đã làm cô sợ hãi, làm cho cô đang run rẩy trong lòng anh.. Là anh không tốt, anh hối hận. Anh và cô vẫn đang quen nhau mà anh lại ham muốn có cô, muốn cả hai nhanh chóng hòa làm một.

“Anh xin lỗi”. Anh khó khăn thốt ra câu đó, cầm lấy áo của cô khoát lên, rồi bước nhanh đi ra ngoài. Cô cắn thật mạnh lại áo. Lúc ra khỏi phòng, nhìn thấy anh đang rót rượu uống chạy.

“Để em làm cho anh mấy món nha!”

“Ừ!”

Không lâu sau, cô đặt mấy đĩa đồ ăn trên mặt quầy trước mặt anh. Anh nhìn vào mắt cô hỏi:

“Em không giận anh?”

“Em không có giận!”

“Là anh sai...”

“Em vẫn còn ngu ngốc à nha!” Cô nheo mắt pha trò. “Chuyện người lớn không phải một sớm một chiều có thể thực hiện được đâu nha!”

“Cô trinh nữ của anh!”. Anh giơ ngón tay lên ngoắt ngoắt cô. “Chôm người qua đây anh hun cái!”

Cô lúng túng không biết phải làm sao thì anh đã túm lấy tay cô kéo ập về phía anh. Môi anh liền áp vào môi cô hôn một nụ hôn dịu dàng. Tình cảm của cả anh và cô cần có thời gian để vun đắp. Cô biết anh

thích cô và cô cũng thích anh. Nhưng liệu đó có phải tình yêu hay không? Tình yêu là hai người yêu nhau phải cùng nhau nhìn về một hướng. Thời gian sẽ cho cô câu trả lời về tình cảm của cô. Hiện tại cô quên đi mọi thứ, trong mắt cô chỉ có một mình anh, duy nhất một mình anh.

***

Sáng thứ bảy. Vy ngồi đối diện với một người phụ nữ đẹp và sang trọng trong quán cafe gần nhà cô. Lúc sáng có một người đàn ông tự xưng là lái xe của bà Hương nào đó và mời cô tới quán cafe nói chuyện. Cô cũng nghĩ đơn giản chắc có chuyện gì đó quan trọng liền đóng cửa quán đi ngay, không ngờ tới đây lại được nghe những điều không đáng nghe một chút nào, bà ta tới đây chỉ là để sỉ nhục cô và quán rượu Một người.

“Nãy giờ tôi nói cô nghe rõ chứ!!!” Người phụ nữ sang trọng đặt tách cà phê xuống, ném cho cô cái nhìn khinh miệt. “Con gái mà lại đi mở một quán rượu phục vụ cả ngày lẫn đêm thật chẳng có gì là hay ho. Tôi đang nghĩ chắc quán phục vụ cả đêm hôm khuya khất chứ không phải chỉ tới 9 giờ đêm như mọi người vẫn biết.”

“Dì nói như vậy là có ý gì?”

“Ha ha. Tôi nói vậy mà cô còn không hiểu sao. Mỗi lần chỉ phục vụ có một khách hàng, như thế khác nào...”

“Xin lỗi, thật sự cháu không có như dì nghĩ, cháu...”

“Ba mẹ cô không dạy cô là khi người lớn nói chuyện không được ngắt lời bừa bãi sao, cũng đừng có gọi tôi là dì. Ghê tởm. Tôi nhắc lại cho cô rõ, tôi sẽ không bao giờ chấp nhận một cô cháu dâu hư thân, mất nết như cô đâu. Cô đừng tưởng có thể mời chài thằng Việt nhà tôi, hạ người như cô làm sao có thể xứng với nó. Nó chẳng qua chỉ yêu thích cô một cách nhất thời như những con bạn gái trước đây của nó. Tôi cũng nói cho cô hay, nó đã có vợ sắp cưới rồi, cô đừng có mơ tưởng tới nó nữa”

Nói hết câu, người phụ nữ sang trọng hận hực bỏ đi. Vy chờ hết cả người. Dì của anh tới nói anh có vợ sắp cưới, nên tin hay không nên tin đây. Hay là anh ấy bắt cả hai tay. Đồ tồi. Để xem tôi xử anh thế nào.

Vy trèo lên xe máy tăng tốc lái như bay tới Đại lý xe máy của Việt. Cô thoáng thấy bóng anh sau cửa kính, bên cạnh là một cô gái trẻ trung, xinh đẹp, trắng trẻo đáng yêu, đôi môi nũng nịu đang nói nói gì đó, hai người đều quay lưng về phía cô. Những lời ban nãy của dì anh lại văng vẳng bên tai cô: “vợ sắp cưới”, “đồ hư thân”, “sống dựa vào đàn ông”. Anh chưa từng nói yêu cô, cũng chưa bao giờ nói sẽ lấy cô nhưng cô luôn cảm nhận được tình yêu anh dành cho cô rất mạnh mẽ. Anh ấy sắp kết hôn. Không thể nào! Không thể nào anh lại bỏ mình để đi lấy vợ. Anh ấy bỏ rơi mình. Anh ấy thật sự đã bỏ rơi mình rồi.

9. Chương 09 Em Là Người Quan Trọng Nhất Với Anh

Chương 9 EM LÀ NGƯỜI QUAN TRỌNG NHẤT VỚI ANH

Ban đầu định đến nơi Việt làm việc để cào cấu anh nhưng khi bắt gặp cảnh anh ngồi bên một người con gái xinh đẹp, Vy đứng sững một hồi rồi lái xe trở về quán rượu. Tâm trạng hỗn độn, lộn xộn, cô mệt mỏi bỏ lên giường. Tưởng tưởng ra cảnh anh hôn cô gái đó, cô vô đầu cho rồi xù lên. Lòng chột đau nhói, nước mắt tuôn ra nóng hổi, cô lấy tay đập ngực bùm bụp. Sao lại đau thế này chứ. Anh ta đi lấy vợ mình phải vui mừng cho anh ta tại sao lại khóc, tại sao lại đau lòng.

“Huuuuuuuu!!!! Việt! Anh là đồ xấu xa, đồ tồi, đồ đáng ghét, đầu heo, đầu sói,...” Cô bắt đầu gào lên chửi đổng. “Anh là tên khốn, anh bắt cả hai tay, anh ức hiếp người quá đáng...chết đi chết đi.” Cô đập bộp bộp vào cái gối. “Anh chờ đấy, nay mai anh còn mò tới đây tôi sẽ băm anh ra, tôi sẽ phóng phi tiêu vào anh....AAAAAAAAAAAAA!!!”

Cô leo ra khỏi phòng ngủ, vớ chai rượu Tây Việt tặng hôm kỉ niệm hai năm quán rượu Một người trên quầy, nốc nốc và nốc. Cô nhất định phải say, quên, quên hết đi, quên anh đi! Khỉ thật!! Còn bà dì của anh ta nói mình là loại con gái hư hỏng, bán thân mỗi chài đàn ông để kiếm tiền. Hừ! Sao bà ta không nói phứt ra mình là “con đ ~” cho rồi còn vòng vo tam quốc. Hừ hừ!!! Cô thấy đầu óc bắt đầu quay cuồng, ong ong hết cả lên.

Roẹt...Cánh cửa được kéo đẩy qua một bên, một dáng người cao ráo, phong độ đi nhanh tới quầy, giật phăng chai rượu trên tay cô. Người đó nhúu mày nhìn chai rượu chỉ còn một chút dưới đáy.

“Sao em lại uống rượu? Lại còn nốc hết cả chai rượu nặng.” Việt hỏi cô.

“...” Vy vẫn không nhìn sang anh, mắt cô nhìn chằm chằm về phía trần nhà tìm...kiến. [Hai vợ chồng này giống nhau thật! Lúc bực bội chuyện gì hay nhìn lên trần nhà!]

“Sao anh hỏi em không trả lời?”

“Anh...cút...đi...cho...tôi...” Cô lè nhè. “Tôi...không muốn nhìn thấy cái mặt anh...Ờ...”

Anh mở to mắt nhìn cô, uống rượu đến say bết nhè rồi lại mắng anh, bảo anh cút đi. Anh nhát tay cô đưa lên vai mình, từ tốn:

“Em say rồi, để anh đưa em vào trong phòng.”

“Buông ra! Buông tôi ra!” Cô xô mạnh anh ra, chỉ chỉ ngón tay vào mặt anh. “Anh có vợ sắp cưới còn tới đây gặp tôi làm gì nữa. Anh không sợ cô vợ anh nổi cơn ghen lên à. Cút! Cút ngay!”

“Vợ sắp cưới?” Anh ngạc nhiên.

“Còn giả bộ nữa hử. Tôi thấy anh trưa nay ngồi ăn cơm với cô vợ yêu vầu của anh. Tận mắt tôi thấy nha. Đừng có mà giỡn mặt với tôi. Anh không có cửa đâu. Ừ...”

Cô giật lại chai rượu trên tay anh, trút mấy giọt rượu còn sót lại vào miệng. Rượu ngon thật! Đúng là rượu Tây có khác. Mai mốt để dành tiền mua vài chai về uống.

“Là ai nói với em anh có vợ sắp cưới?” Anh hỏi.

“Tôi...là thứ con gái hư hỏng. Á ha ha ha.” Cô nằm dài ra bàn, lảm nhảm. “Tôi sống dựa vào đàn ông. Ờ, đúng, đúng rồi. Người ta tới uống rượu trả tiền cho tôi...”

“Em nói gì anh không hiểu?”

“Anh im đi! Anh im đi”. Cô hét toáng lên. Cô không muốn nghe anh nói bất kì điều gì nữa. Lừa dối, lừa đảo, tất cả đều là dối trá. Nước mắt lại tuôn trào như suối, cô chỉ tay ra cửa. “Anh xéo ra khỏi đây ngay, về với bà dì yêu dấu của anh, đi mà ấp ẽ cô vợ trẻ trung xinh đẹp của anh. Tôi thêm vào cái danh gia vọng tộc nhà anh. Hực...!!!”

“Dì anh đã tới gặp em sao?”

“Vâng, dì anh đã tới. Dì anh bảo tôi là cái thứ hư thân, hư hỏng, hư hư...tôi không ngờ trong mắt người ta tôi lại là một đứa con gái mất nết. Khỉ thật! Anh còn đứng đó à, cút ngay!!!”

Cô túm lấy cổ áo anh, lôi ra ngoài cửa, kéo cửa lại cái rầm. Anh nghe tiếng tra ổ khóa lạch cạch, sau đó bên trong im lặng như tờ. Anh đứng dựa vào cửa, nói vọng vào:

“Vy Vy!!! Anh thay mặt dì anh xin lỗi em. Có thể dì đã hiểu lầm em rồi, dì cũng thật là quá đáng khi nói với em những lời đó. Vy, mở cửa cho anh. Vy à!!!”

Im lặng. Bên trong hoàn toàn im lặng, anh chỉ có thể nghe thấy tiếng đồng hồ treo tường kêu lách cách. Anh nghĩ bây giờ cách tốt nhất là đợi cho cô tỉnh rượu, khi đó chắc chắn cô sẽ nghe anh nói.

“Vy!!! Hãy tin anh!”

Vy đứng sát tường nghe anh nói lòng cũng dịu đi chút ít. Cô trượt dần xuống sàn, đầu óc bỗng bình, nhắm mắt lại ngủ thiếp đi. Bên ngoài, anh vẫn đứng ngay cửa, nghe tiếng thở đều đều của cô khẽ mỉm cười.

Trời tối nhanh. Nàng ngủ pho pho bên trong, còn chàng dựa cửa hút thuốc lá. Cây cối lao xao hòa tấu khúc giao mùa với gió. Thỉnh thoảng có đôi chim bồ câu đập cánh xuống làn đường. Nhà nhà bắt đầu bật điện sáng trưng, đâu đó vang lên tiếng đàn ooc gan, tiếng ti vi vãn to, tiếng cười đùa vui vẻ của con nít. Gia đình! Đã lâu thật lâu anh không có cái cảm giác thân thương, ấm cúng của một gia đình. Ngày bé, mỗi lần đi nhà trẻ về đều sà vào lòng mẹ, hít mùi thơm từ mẹ tỏa ra. Bố của anh, ông ta chẳng bao giờ quan tâm đến hai mẹ con anh nhưng chỉ cần có mẹ anh cũng đã hạnh phúc lắm rồi. Tối tối trước khi đi ngủ, lại được mẹ anh kể chuyện cổ tích ru ngủ.

“Ngày xưa ngày xưa, có hai anh em nhà Gấu. Gấu anh rất yêu thương Gấu em...” Giọng nói êm êm của mẹ như vẫn còn vang vang bên tai anh. Anh chợt thấy lòng thanh thản và nhẹ nhõm. Mẹ! Cuối cùng con cũng tìm được người con gái quan trọng nhất với con. Con yêu cô ấy!

Roẹt...Cánh cửa kiểu Nhật được kéo qua. Vỵ tròn xoe mắt. Anh vẫn đợi cô. Anh cũng nhìn cô chăm chú.

“Em ác! Để chồng em đứng bên ngoài muỗi tấn công tùm lum, còn em thì ngủ khò khò.”

“Chồng?”

“Không có ông chồng nào mà ngay cả nhà mình cũng không vào được như anh. Tại em cả!”

“Nhà mình?”

Anh đẩy nhẹ cô qua một bên, đi nhanh vào phòng ngủ, nằm phịch xuống giường tay giang chân ra. Cô vội bước vào với một vẻ mặt khó hiểu rồi giận dữ túm lấy cổ áo anh, hét to:

“Ai cho anh nằm đây mà nằm. Đây là giường của em. Ra ngoài! Ra ngoài ngay!”

Được đà, anh liền ôm choàng lấy cô cho cô ngã ập lên người anh đau điếng. Cô tức mình đập bình bình lên ngực anh.

“Đồ xấu xa! Anh lại định giở trò gì thế hả? Anh đáng ghét.”

“Vỵ Vỵ! Nghe anh nói”. Anh giữ hai tay cô, nghiêm túc nói.

“Gì?”

“Chúng mình kết hôn đi!”

“Cái gì? Kết hôn?”. Vỵ nói to. Cô còn tưởng anh sẽ kết hôn với cô gái kia, sao tự dưng lại đòi kết hôn với cô.

“Cô gái mà em thấy chỉ là con gái của bạn dì anh. Anh thề, cô ta không có bất kì quan hệ gì với anh.”

“Thật?”

“Thật!”

“Hai đứa mình kết hôn , rồi sinh baby...” Anh vuốt vuốt mái tóc của cô, thề thào. “À, hay là có baby trước rồi kết hôn sau...”

Ngay lập tức, cô thụi một cú vào cái mặt đẹp trai của anh, nằm xuống giường co chân đạp cái bóp làm anh rớt tọt xuống giường.

“Vợ à! Em rất là bạo lực!” Anh lồm cồm bò dậy, hai tay ôm mặt.

“Ha ha ha”.

Cô cười lớn rồi ném mạnh cái gối vào mặt anh làm anh càng tức điên. Để rồi xem. Ai mạnh hơn ai. Anh trèo lên giường, kéo tay cô nằm xuống rồi đè thân hình nặng trĩu của anh lên.

“Anh hhhhhhhh! Nặng quá! Xuống!” Cô la to. “Em bảo anh xuống ngay!”

“Hừ! Dám đánh anh. Giờ anh sẽ cho em biết thế nào là sức mạnh của đàn ông”

“Anh định làm gì?” Cô mắt tròn mắt dẹt vội hỏi.

“He he!!! Anh giữ chặt lấy hai tay của cô, hai chân anh quắp chặt lấy chân cô không cho cô có cơ hội để đạp anh.

“Anh định làm cái gì đó?”

“Anh định làm gì à? Bắt đầu ở đâu trước nhỉ?”. Việt cười gian.

“Bắt đầu cái gì?”

“Ăn thịt em!”

“AAAAAAA, anh định ăn thịt em thật à?”

“Tất nhiên!”

“Đồ lòng lang dạ sói”

“Đồ – lòng – lang – dạ – sói”

“Đồ điên”

“Đồ – điên”

“Anh buông em ra”

“Không buông!”

“Buông ra”

“Hun anh cái rồi anh buông!”

“Gi?” Cô lừng khừng. “Có thật là hun anh rồi anh sẽ buông em ra không. Anh nặng chết đi được.”

“Thật!”

“Anh cúi đầu xuống đây!”

Việt mỉm cười rồi từ từ cúi xuống. Phập. Cô cắn anh một cái ngay cổ rõ là đau. Anh buông cô ra nhảy ngay xuống giường, lại trước gương lớn xoa xoa vết cắn trong khi cô ngồi trên giường cười nghiêng ngả.

“Sức mạnh đàn ông. Ha ha ha. Tầm thường, quá tầm thường!”

“Em ác nha! Cắn anh một cái rõ là đau. Em coi, thấy hết cả dấu răng luôn nè. Mà em tiêm phòng dại chưa đấy???”

“Anhhhhhhhhhh!!!! Grừ...”

Cô bổ nhào xuống giường đòi cắn tập 2. Việt nhanh chân chạy, cả căn phòng nháo nhào, đồ đạc rơi vỡ tùm lum. Chàng từ dưới đấy nhảy lên giường rồi lại từ trên giường lao ra ngoài quây, còn nàng thì bám theo. Hai người thật không giống một cặp tình nhân, nhìn chẳng khác gì cô vợ ma cà rồng trong phim “Quyết đấu Cương Thi”. (Hey!!! Không nhớ rõ tên phim lắm, chỉ nhớ có pé ô kê, hai mắt như gấu trúc rất dễ thương. Coi phim đó cười quá trời!”

***

Nghe Lam và Duy tuyên bố kết hôn chỉ sau hai tháng quen nhau, lại còn tổ chức đám cưới một cách gấp gáp Vy không khỏi té nhào. Không phải chàng và nàng “ăn kem trước cổng” rồi đấy chứ, và nàng bắt chàng phải cưới gấp vì sợ có em bé. Hey a!!! Con nhỏ Lam trước giờ có cặp với chàng nào đâu tự nhiên dùng một cái cưới anh chàng Giám đốc gì đó bạn thân của Việt, cô thật sự rất là bất ngờ. Lam đã chuyển công tác sang thành phố H để gần chồng sắp cưới. Nghe nàng ta kể là anh chồng lo từ A đến Z cho đám cưới, nàng không hề mò tay vào bất cứ việc gì. Cha cha! Cưới gấp mà sương thể ta, chắc chắn là có chuyện gì xảy ra rồi nhưng mặc cho cô từ dụ dỗ cho tới uy hiếp, Lam vẫn chẳng kể gì cho cô nghe. Hôn lễ được tổ chức vào lúc sáng sớm tại thánh đường nhà thờ lớn ở thành phố K nên Vy cũng phải dậy từ hai giờ sáng để đi cùng với Lam làm tóc, trang điểm. Lam bình thường đã rất xinh đẹp, khoác bộ váy cưới trắng muốt lại càng đẹp hơn. Vy ngồi ngay hàng ghế đầu bên cạnh Việt mà cứ nghệt mặt ra. Anh chàng Duy hôm nay cũng mặc

một bộ đồ vest màu trắng, gắn nơ ngay ngực trông bảnh trai phết. Hai người đều trông cứ như hoàng tử và công chúa.

Thánh lễ kết thúc, chú rể mặt phờ phợt khoác tay cô dâu đưa vào trong xe ô tô mui trần phóng như bay tới nhà gái, ở đó lại hồi thúc nhà trai thực hiện các nghi thức rước dâu. Tiệc cưới của nhà gái được tổ chức ở khách sạn Red Sun, là một trong những khách sạn bậc nhất thành phố K, sau đó hai ngày sẽ có một tiệc cưới của nhà trai được tổ chức ở thành phố H. Lam xúng xính trong những bộ váy cưới đẹp để được thiết kế riêng cho cô bởi một nhà thiết kế rất nổi tiếng trong làng thời trang, Lin. Vy vừa gặm đùi gà vừa nhìn xung quanh gian phòng lớn với các bàn tiệc đầy ắp người. Đúng là con trai nhà giàu có khác, tổ chức ở một nơi sang trọng thế này với vô số món ăn ngon, đắt tiền, chút nữa nhất định cô phải gói về một ít mới được. Cô quay sang Việt thấy anh đang cầm chai Ken về mặt suy tư, cô liền hỏi:

“Đồ ăn ngon dzậy sao anh không ăn mà cứ uống thế à? Đang nghĩ gì đấy?”

“À, anh đang nghĩ đến Đại lý xe của ông ngoại anh”. Anh nhìn cô mỉm cười.

“Có chuyện gì sao?”. Cô bắt đầu tấn công sang đĩa tôm luộc.

“Sắp tới anh sẽ mở rộng qui mô của Cửa hàng lên gấp 3.”

“Wao! Mở rộng lên gấp 3!” Cô gấp gấp đồ ăn tới tấp.

“Sau đó là tới đám cưới của anh và em.”

“Wao! Đám cưới của anh và em!”... Cô lặp lại câu anh nói, tay vẫn gấp khí thế, nhanh chóng ăn sạch bách mấy đĩa gần đó.

“Em không nghe anh nói mà!” Anh đập bàn cái rầm làm cô và những người cùng bàn giật cả mình.

“Anhhhhhhhhh! Anh làm gì mà phải đập bàn dzữ dzữ! Ăn không lo ăn.” Cô lại gấp đồ ăn cho vào miệng.

“Em không nghe anh nói. Bực ghê!” Anh nói nhỏ.

“Anh nói gì nói đi, giờ em nghe nè!”

“Sau khi Cửa hàng đại lý của ông ngoại được mở rộng, anh sẽ làm đám cưới cho anh và em.”

“Hey dza! Em đã nói em đồng ý đâu mà đám với cưới!”

“Cái gì! Em dám không đồng ý!”

Vy chẳng nói gì nữa. Cô xoa xoa bụng rồi đứng dậy đi thẳng tới thang máy. Việt cũng đi nhanh theo sau, vào trong cùng cô, bấm nút xuống tầng 1.

“Em không muốn lấy anh sao?” Anh lại hỏi.

“Không phải là không muốn lấy anh!” Cô trả lời một cách hờ hững.

“Thế thì tại sao?”

Cửa thang máy “kích” một cái rồi mở toang, anh và cô đi nhanh ra sảnh rồi tới chỗ để xe. Lúc chạy xe ngoài đường lớn, anh lại hỏi:

“Em vẫn chưa trả lời anh! Tại sao em lại không muốn làm đám cưới với anh!”

Không nghe thấy tiếng cô trả lời sau lưng, anh bực bội tấp xe vào lề đường, quay lại nhìn cô hằm hằm:

“Sao em không nói gì?”

Cô liếc xéo anh một cái rồi nhảy xuống xe, lên vỉa hè đi thẳng một hơi trước con mắt ngỡ ngàng của anh. Nãy giờ cô bị làm sao vậy nhỉ? Không biết có ăn trúng cái gì không mà tự nhiên lại trở nên hằm hằm khinh khinh. Anh lái xe phóng theo rồi chạy chậm chậm sát Vy nói to:

“Sao tự nhiên em không nói gì xuống đi bộ?”

“Hứ!” Cô ngừng nguẩy tiếp tục đi thẳng không nhìn sang Việt làm anh tức điên. Anh cho xe chạy lên vỉa hè, tắt máy rồi chạy theo kéo tay cô lại. Hai người đứng dưới hàng dừa cảnh bên đường quốc lộ tấp nập xe cộ qua lại bắt đầu to tiếng.

“Em điên à! Không có gì cũng giận anh. Không nói tiếng nào bỏ đi một hơi!”

”Ai bảo không có gì?”

“Em nói thử coi có gì mà em phải tức anh!”

“Anh tự biết chứ mắc mớ gì em phải nói với anh!”

“Em không nói sao anh biết”

“Hứ!”

“Tự nhiên hứ là sao?”

“Anh là đồ xấu xa, đồ đáng ghét, đồ vô tâm, vô tình...” Cô căng họng ra hét lên.

“Hừ!”. Anh nắm chặt hai vai cô bóp mạnh, rồi gằn giọng. “Ra công viên nói chuyện, có gì chửi hết ra luôn!”

—————oOo—————

Công viên Xanh. Việt và Vy hai người ngồi hai đầu ghế đá.

“Em nói đi!”

“Nói gì!”

“Nói sao lại không chịu cùng anh làm đám cưới!”

“Anh là đồ vô tâm, nói với anh chỉ tốn nước miếng.”

“Em...”

Anh giận sôi cả người, đứng phắt dậy, tới trước mặt cô, bàn tay to của anh bóp chặt lấy cằm cô. Cô cũng không chịu thua, đập mạnh vào đầu gối anh làm anh phải buông cô ra, xoa xoa chỗ đập, mặt nhăn nhó.

“Em! Sao lại đập anh! Đau quá!”

“Ai biểu anh làm em đau. Tại anh hết!”. Cô bĩu môi, liếc xéo anh một cái. Anh nhìn đôi môi hồng hồng của cô ngẩn người trong giây lát, rồi chống tay xuống thành ghế, cúi người hôn lên đôi môi đáng ghét của cô.

“Anh!!! Không phải anh và em đang giận nhau sao, tự nhiên hôn người ta là sao?” Cô đẩy anh ra.

“Hi!” Anh nheo mắt cười rồi ngồi xuống bên cô, một tay ôm lấy eo cô, tay kia kéo đôi chân thon dài của cô cho cô ngồi lên đùi anh.

“Tự nhiên bắt người ta ngồi kiểu gì kì cục?” Vy nói nhưng cũng đưa hai tay ôm lấy cổ anh.

“Không kỳ đâu!” Anh cọ mũi anh vào mũi cô, phả hơi thở nam tính vào mặt cô.

“Nói! Sao em lại không chịu cùng anh làm đám cưới!”

“Anh á! Còn chưa bao giờ nói yêu em, cũng hông có cầu hôn em mà đã đòi làm đám cưới”. Cô bắt đầu phân tích. “Trong một không gian lãng mạn, chàng trai sẽ quì xuống, đeo nhẫn vào tay cô gái nói: “Hãy lấy anh nhé”, hay là “Làm vợ anh nhé”. Rồi khi cô gái nói: “Em đồng ý” thì chàng trai sẽ ôm cô nàng lên xoay vòng vòng, hạnh phúc lắm cơ”

“Ha ha ha! Cảnh đó trên phim hay có chứ đâu! Hóa ra là em muốn như thế à?”

“Đúng thế! Bất kì cô gái nào cũng muốn người mình yêu cầu hôn với mình lãng mạn như trên phim!”

“Được! Nếu em đã muốn, anh cũng sẽ cầu hôn em nhưng không phải hôm nay.”

Anh nhìn vẻ mặt hờ hững của cô mà cười thầm trong bụng. Con gái đúng là rắc rối. Cưới thì cưới cho rồi còn rềnh rang đòi cầu hôn lãng mạn như trên phim.

10. Chương 09 S2 Ngoại Truyện [19+]

Lam tựa vào ban công phòng V.I.P tầng 12 của khách sạn. Dòng xe cộ qua lại tấp nập, đèn nổi đuôi đèn thành một vệt dài sáng lấp lánh như dải Ngân hà. Gió thổi tấp vào mặt cô mang theo không khí trong lành của buổi đêm làm cho cô thấy dễ chịu, thoải mái vô cùng. Một vòng tay ôm lấy cô từ phía sau, hơi thở nóng hổi phả phả vào má cô.

“Anh tắm xong rồi à?”

“Ừ!”

Duy trả lời rồi chờ cho cô quay lại, áp chặt môi mình lên môi cô mà ngấu nghiến hôn một cách mạnh mẽ. Toàn thân cô run rẩy trong vòng tay anh. Anh dứt môi mình ra khỏi môi cô, kéo tay cô vào trong, đóng cửa lại, giật giây cho buồng hết rèm xuống. Anh đẩy cô nằm trên giường rồi bắt đầu sờ soạn khắp người cô, bàn tay lướt qua những đường cong gợi cảm sau làn váy ngủ. Anh chống tay lên nệm, cởi chiếc áo tắm quăng xuống sàn. Lam nhắm tịt mắt lại. Không nhìn đâu! Không nhìn đâu! Anh ấy nude toàn tập rồi lại còn nằm đè lên người cô nữa chứ, bước tiếp theo chắc chắn là cởi váy ngủ của mình. Đúng như cô nghĩ, bàn tay của anh bắt đầu kéo dây áo ngủ.

“Anh Duy!” Giọng nói của cô nhỏ nhẹ bên tai anh.

“Sao em?”

“Hum nay tới ngày đèn đỏ của em.” Cô lí nhí, mắt vẫn nhắm tịt. “Tháng nào cũng kéo dài một tuần!”

“Sao cơ?”. Duy vẫn không hiểu, anh hỏi lại.

“Là tới ngày của con gái rồi í.” Tới nay hông có “động phòng hoa chúc” gì hết!

“Cái gì?”

“Anh nằm xuống ngủ đi!”

Lam nhẹ nhàng đẩy Duy qua một bên, nhóm người dậy kéo cái chăn mỏng cuối giường đắp cho cả anh và cô, rồi nằm xuống hôn cái chốc lên môi anh, cười tít mắt:

“Chồng yêu! Ngủ thôi! Sáng mai còn phải dậy sớm thăm ông bà nội trước khi hai đứa mình bay đi thành phố H”

“...”

“Ngủ đi anh! Sao vẫn còn mở mắt thế nờ. Nhắm mắt lại ngủ đi nào. Ngoan!”

Cô lại hôn nhẹ lên môi anh rồi nhắm mắt lại. Anh thấy khó chịu toàn thân nhưng giờ còn biết làm gì nữa, khê lều bầu trong cổ họng rồi cũng nhắm mắt lại. Trong vòng tay anh, Lam khẽ cười một cái. Ai bảo đòi cưới gấp làm gì, giờ ráng chịu nhá chồng yêu. Em cố tình chọn đúng ngày em gặp “đèn đỏ” để hai đứa mình tân hôn đây. Hi hi! Ông xã ngốc tuần sau đi công tác khi anh về cũng lại đụng tiếp “đèn đỏ” nữa á. Anh ngốc nhện mấy tháng luôn đi. Cho anh ngốc biết thế nào là “có vợ cũng như không”. Hihi!

—————oOo—————

Lam đã đúng. Ngay sau tiệc cưới của nhà trai, Duy phải bay sang Thái Lan để giải quyết công việc của công ty. Nhắm tính ngày anh về cũng đúng ngay lúc cô có “đèn đỏ”, sau đó anh cũng lại đi công tác liên miên. Chồng ngốc chắc chắn là sẽ rất bức xúc nhưng không lẽ lại trách cô, anh muốn trách thì trách số anh xui, có vợ cũng như không. Hihi! Còn lâu mới đụng được vào người cô nhé.

Chồng đi vắng, Lam cũng đi làm cả ngày, chỉ có buổi tối là ngồi tán gẫu với hai vợ chồng bác lái xe. Bác trai lái xe cho nhà chồng cô từ lâu, bác gái cũng là quản gia lâu năm, hai bác sau khi “cậu quý tử” kết hôn cũng lục đục khăn gói sang biệt thự của hai vợ chồng. Lúc sáng, Duy có gọi điện bảo tối nay sẽ tâm sự với

cô thật lâu nên cô chào hai bác rồi lên phòng đợi điện thoại của anh. Cô mở ti vi thật to xem chương trình ca nhạc ITV, tay cầm chặt điện thoại.

Xịch! Cửa phòng mở ra. Dục bước vào căn phòng của hai vợ chồng. Mới có hai ngày xa cô mà anh nhớ cô đến phát điên, thông báo với đối tác sức khỏe không tốt rồi đắp máy bay cấp tốc trở về thành phố H. Vừa vào phòng đã thấy cô vợ yêu đang chống tay lên giường vừa ăn táo vừa xem ca nhạc, anh nhẹ nhàng ngồi xuống, bàn tay ôm lấy eo xinh. Cô giật nảy mình. Anh ấy trở về rồi. Trông ngực cô đập rộn rã, reo vui, cô quay lại ôm choàng lấy cổ anh để cho anh mặc sức hôn lên cổ, lên tóc cô.

“Anh về rồi không báo trước với em! Người ta rất nhớ anh!” Cô nũng nịu trên vai anh.

“Ừ!”

Anh bắt đầu sờ soạn khắp người cô, tay nhẹ nhàng lần mò mở mấy cái cúc áo sơ mi, môi anh dán chặt vào môi cô say đắm hôn cô. Cô cũng nhiệt tình hôn lại anh, thực sự là hai ngày qua không được bên anh cô rất nhớ nụ hôn cuồng nhiệt của anh, nhớ mùi cơ thể anh. Cô được anh đẩy nhẹ xuống giường, môi anh lại cuốn lấy môi cô rồi từ từ trượt dần xuống tới ngực cô, nơi mịn màng, ấm áp và thơm tho. Cảm giác mê mê, chệnh choáng, đầu óc mê muội đi, mắt nhắm lại hưởng thụ cảm giác say đắm đang ngập tràn trong cô. Đến khi nhận ra đã bị anh cởi sạch sẽ quần áo, nude toàn bộ thì cô mới mở choàng mắt ra. AAA!!! (>____<). cô=“” gào=“” lên=“” trong=“” lòng.=“” anh=“” ấy=“” cũng=“” nude,=“” trần=“” như=“” nhộng.=“” hư=“” hư=“” hư!=“” thế=“” này=“” thì=“” toai=“” rồi,=“” toai=“” rồi,=“” còn=“” gì=“” là=“” kế=“” hoạch=“” “cho=“” heo=“” nhin=“” của=“” cô=“” chứ.=“” ey=“” ey!=“” cái=“” bàn=“” tay=“” quỷ=“” quái=“” của=“” anh=“” đan=“” lướt=“” nhẹ=“” khắp=“” cơ=“” thể=“” cô=“” làm=“” cô=“” không=“” khỏi=“” không=“” run=“” lên.=“” anh=“” vuốt=“” ve,=“” hôn=“” lên=“” thân=“” thể=“” mịn=“” màng=“” của=“” cô,=“” sau=“” đó=“” nhẹ=“” nhàng=“” tiến=“” vào...cảm=“” giác=“” đau=“” đón=“” ập=“” đến=“” đột=“” ngột=“” như=“” xe=“” ruột,=“” xé=“” gan,=“” đau=“” thấu=“” xương,=“” đau=“” tới=“” mức=“” cô=“” phải=“” hét=“” lên=“” thật=“” to:=“”>

“Anh!Đauquá!”

”Anh càng rướn người tiến vào sâu hơn. Nước mắt cô lăn lộc cộc, lộc cộc. Rồi đau đón cũng qua đi, thay vào đó là một thứ cảm giác lâng lâng, bồng bênh. Hai cơ thể ấm nóng dính chặt vào nhau. Nồng nhiệt. Đam mê.

“Vợ anh sexy ghê!” Cô nghe thấy anh thì thảo bên tai.

Một lúc thật lâu, anh buông cô ra, nhìn vào đôi mắt sáng sủa nước mắt của cô, cúi người hôn nhẹ lên đó. Anh ngồi dậy định kéo chăn định đắp cho cô thì thấy một vết màu hồng hồng trên tấm ga trắng muốt. Anh nằm xuống bên cô, ôm cô vào lòng, nói nhỏ:

“Cảm ơn em đã cho anh!”

11. Chương 10 Cầu Hôn Trên Bãi Biển

Từ sau đám cưới của Lam, Vy tất bật với quán xá chẳng còn thời gian đâu mà nghĩ tới chuyện cầu hôn hay nhẫn kết hôn. Quán rượu Một người đã thoát khỏi tình trạng “ế chồng chờ” và bắt đầu đông khách trở lại. Cả ngày cô chạy lên chạy xuống với hàng đồng công việc không tên cũng như có tên xoay cô như chong chóng. Hết khách này tới khách khác ra vào liên tục, chén bát thiếu vì không kịp rửa, rượu hết liên tục làm cô mấy lần phải bỏ quán chạy đi mua. Tối nay, sau khi đóng cửa quán, cô nằm dài trên giường, thoải mái thả lỏng cơ thể trên nệm êm. Có thể nói đây chính là thời khắc hạnh phúc nhất trong ngày của cô.

Màn hình điện thoại chợt sáng lên. Cô nhìn màn hình, là Việt gọi. Hey a! Lại rủ cô đi dạo phố đây mà. Người thì mệt mỏi rồi hết cả người, còn có người thì phờn phơ thế đấy.

“Alô” Cô trả lời một cách lười nhác.

“Em ra đằng trước đi!”

“Dạ!”

Cô cúp búp máy, khoác lấy cái áo rồi lê thân ra cửa. Việt mặc áo khoác jean, ngồi trên xe huyết sáo. Người gì đâu mà thấy ghét, trong khi cô đang mệt đừ đừ chế hời hợt thăm lấy một câu. Cô bực bội động cửa cái rầm, bực bội khóa cửa, bực bội leo lên xe.

“Ai làm gì mà nhìn mặt em khó coi dzữ?” Việt hỏi.

“Không-có-ai-cả!”. Cô dài giọng. “Đi đâu đi mau đi, rồi chở em về sớm còn ngủ”

“Ồ key! Anh sẽ chở em đến một nơi rồi cầu hôn em”

“Ồ hơ!!” Cô đổi thái độ ngay lập tức, nhồm người lên, mắt long lanh. “Anh cầu hôn em à? Ở đâu? Ở đâu thế? Anh làm em hồi hộp quá!”

“Rồi em sẽ biết”

Việt cười khê một cái, tăng ga phóng vù đi, xe lao như bay ra đường quốc lộ.

Cô thoải mái dựa vào lưng anh, hai tay ôm chặt lấy anh, nhắm mắt lại chỉ nghe được tiếng gió u u bên tai. Xe chạy được hơn nửa tiếng thì cô mở mắt ra nhìn cảnh vật hai bên đường. Tối om, toàn cây là cây. Ô hó! Đây là rừng cao su cách xa thành phố đây mà. Cô đập mạnh vào vai anh hét to:

“Anh! Anh chở em đi đâu đây?”

“Đi thành phố biển Đà Nẵng!” Anh trả lời ngắn gọn rồi tăng ga phóng véo.

“Cái gì?” Cô lại nói thật là to. Anh định chở cô ra tít Đà Nẵng chỉ để cầu hôn cô. Anh có phải đang điên không ta. Ôi không! Cô muốn ngủ trên nệm êm, chăn ấm, không thể ngồi xe suốt 6 tiếng đồng hồ không ngủ thế này. Hư hư hư! Ngồi lâu như thế chắc chắn sẽ rất là ê mông. Cô khóc thầm trong lòng. Anh đúng là quá đáng, ác độc, không nói trước với cô một tiếng, giờ thì còn đòi yêu sách được gì nữa.

—oOo—

Thành phố biển.

Việt lái xe chậm chậm vào trung tâm thành phố, trời lúc này đã lơ mờ sáng. Sau lưng anh Vy vẫn đang ngủ say. Từ lúc hai người dừng lại nghỉ khoảng nửa tiếng ở đèo Lò Xo, anh phóng xe suốt đêm sáng nghe toàn tiếng gió rít mà cô vẫn còn ngủ được mới hay chớ. Anh rẽ vào một khách sạn, dựng chân chống xe cái cốp, quay lại đập đập vào lưng cô.

“Vy! Dậy đi em!”

“Ồ...”Vy tỉnh giấc, lúi húi xuống xe.

Anh đưa xe cho nhân viên khách sạn rồi cầm lấy vé, nắm tay cô đi tới quầy lễ tân. Thủ tục đặt phòng nhanh chóng, anh kéo tay cô đi vào trong thang máy. Lên tới phòng, anh cũng vẫn nắm chặt tay cô không buông.

“Yê! Thả tay người ta ra! Đau quá đây nè!”

“Hờ! Anh quên.” Anh buông tay cô ra, cởi áo khoác quăng lên giường rồi đi vào phòng tắm. “Em lên giường ngủ tiếp đi” [Tự nhiên lại nhớ tới bài hát, hãy buông anh ra và làm như hai người xa lạ...]

“Hi! Em mới hết cả người.”

Cô hí hửng leo lên giường, kéo chăn đắp lên người, bắt đầu thả lỏng. Tắm xong, Việt cũng nhảy lên giường, ôm ghì lấy bọc chần như cái kén, vùi mặt hôn lên tóc cô.

“Định làm gì?” Cô mở mắt tròn xoe thăm dò.

“Làm gì đâu!” Anh nheo mắt cười tình quái.

“Anh gian thấy mờ. Nhìn mặt là biết!”

”Gian đâu mà gian. Người ta đẹp trai, dễ thương như dzây mà bảo gian thấy mờ.”

“Xấu trai, dễ ghét, mặt gian òm!”

Cô nói xong, quay lưng lại về phía Việt. Anh chỉ muốn ngay tức khắc lao vào cô nhưng cổ kìm hãm ham muốn trong anh lại. Anh yêu cô, mãi mãi yêu cô. Anh tôn trọng cả con người cô, nhất định sẽ không bao giờ làm tổn thương cô.

Hai người ôm nhau ngủ tới trưa mới lục đục dậy. Đợi cô tắm xong, anh và cô tới nhà hàng bên cạnh khách sạn ăn trưa. Ăn xong, Vy lại đòi anh chở đi siêu thị, ở đó cô chẳng mua gì toàn sờ hết cái này tới mó cái kia rồi oang oang với anh: “Anh! Cái này ở thành phố mình hông có nè! Hay quá ta!”

Buổi chiều mát, anh chở cô ra biển. Cô vút giày chạy vù trên bãi cát ướt xộp xộp. Gió đưa hơi mát lạnh từ biển tấp vào mặt sáng khoái vô cùng. Anh đi bộ dọc bờ biển để mặc cho cô chạy dã dề, nghịch cát đến lấm lem cả người. Mãi một lúc sau thấy cô đang loay hoay với lâu đài cát to sụ, anh gọi:

“Vy!”

“Dzã?” Cô bỏ mặc đồng cát, chạy về phía anh.

“Em! Đứng im!” Anh nói to.

“Sao?”

Cầm lấy một cục đá, anh cúi người vẽ một trái tim lớn bao quanh cô. Cô bật cười. Anh sắp cầu hôn mình rồi. Hi hi. Chắc chắn chỉ một lát nữa thôi anh sẽ nói: “Anh yêu em, em lấy anh nhé!”, rồi lồng vào ngón tay cô một chiếc nhẫn lấp lánh. Hơ hơ! Chỉ nghĩ tới thôi cô đã thấy lòng ngộp đi. Anh vẽ một đường thẳng từ bên ngoài trái tim tới đụng chân cô rồi sau đó ra khỏi trái tim vẽ thêm một đường ngắn từ đường trái tim và thêm một đầu mũi tên ở cuối đường thẳng.

“Vy!” Anh nhìn cô.

“Dzạ!” Mắt cô long lanh.

“Vy Vy!”

“Dzạ!” Mắt lại long lanh, chớp chớp thêm vài cái.

“...”

“Anh nói gì nói lẹ đi!” Cô thiếu kiên nhẫn nói như hét.

“Em là của anh, mãi mãi là của anh, không bao giờ được phép rời xa anh dù có bất kì chuyện gì xảy ra đi chăng nữa. Em mà rời khỏi anh, anh nhất định sẽ tìm ra em cho bằng được, bạc cho em mấy cái bạc tai, lỏi em về nhốt trong nhà!” Anh nhìn cô há hốc miệng, nói tiếp. “Ngày 1 tháng sau hai đứa mình đi đăng ký kết hôn. Tháng sau nữa hai đứa mình tổ chức đám cưới.”

“Anh...anh nói sẽ bạc tai em?”

“Ừ!”

“Đồ bạo lực, đồ vũ phu!” Cô la lớn.

“Em á, em còn bạo lực hơn cả anh!”

“Hư!”

Cô trừng mắt một cái, ngồi phịch xuống đất lầu bàu. “Đồ xấu xa, đồ vô tâm”...

“Em cảm rằm cái gì đó!” Anh cũng ngồi xuống bên cạnh cô.

“Không cảm rằm cái gì hết”

“Không cảm rằm mà mặt mày bí xị!”

“Hư!” Cô giận dỗi quay lưng về phía anh. “Anh nói cầu hôn người ta mà có thấy đâu. Hoa hông có, nhẫn cũng hông có luôn. Tưởng dọa dẫm mấy câu người ta sợ chắc. Hông kết hôn. Hông kết hôn. Ngay cả ba chữ cũng hông có nói với người ta.”

Anh phì cười, xoay hai vai cô lại, nhìn sâu vào mắt cô, nói to:

“Anh yêu em!”

“Hãy! Giật cả mình!” Chìa tay ra, cô oang oang. “Nhẫn của em đâu?”

“Không có!”

“Không có?” Mím chặt môi, cô lừ mắt. “Cầu hôn người ta mà không có nhẫn. Người ta không thèm lấy anh!”

“Có cô nàng nào được cầu hôn mà ngay cả một chút bên lên, then thùng cũng hông có như em hông, cứ oang oang đòi nhẫn.”

“Kìa tui! Chờm nào anh còn chưa đưa nhẫn tui còn chưa chịu lấy anh!”

“Tui! Em xứng hô với anh thế à?”

“Ồ đấy! Tính theo ngày tháng năm sinh anh còn thua tui mấy ngày. Mau đưa nhẫn ra đây!” Cô giầy hai chân ăn vạ. “Không biết đâu! Đưa nhẫn ra đây!”

”Có đâu mà đưa!”

“Không biết!”

“Anh chỉ có khuôn mặt đẹp trai và thân thể cường tráng. Cho em nè! Cho tất!”

“Anhhhhh!”

Cô rượt anh chạy lòng vòng khắp bãi biển. Chàng cao to chạy trước cười ha ha còn nàng thì mặt mũi tối thui cố đuổi kịp “kẻ đáng ghét” để dần cho một trận. Ánh hoàng hôn trải dài trên mặt biển, sóng sánh bồng bềnh một cách đẹp đẽ. Gió vẫn thổi đem vào làn hơi mát lạnh. Tình yêu chấp cánh bay cao, bay xa.

12. Chương 11 Cuộc Sống Vợ Chồng

Duy là giám đốc công ty máy tính PC.Co là một công ty con của tập đoàn sản xuất máy tính nổi tiếng có trụ sở chính tại Mỹ. Tổng công ty thường xuyên cử anh đi công tác, quan hệ với các đối tác khách hàng lớn ở khu vực Đông Nam Á, trở về công ty lại bận rộn với hàng trăm thứ việc phải giải quyết cộng với vô số tài liệu quan trọng cần chữ kí của anh. Mới kết hôn không được bao lâu lại bị cuốn vào vòng xoáy của công việc nên thời gian anh dành cho Lam rất hiếm hoi, ngay cả thứ 7 hay chủ nhật anh cũng vác công việc về nhà và xử lý trên máy tính. Nhưng cô tuyệt nhiên lại không hề than phiền nửa lời về công việc của anh, cô yêu anh, hiểu anh và chăm sóc cho anh rất chu đáo. Thỉnh thoảng anh lo cô sẽ buồn và cô đơn khi không có anh bên cạnh nhưng thấy cô vui vẻ, cười nói nên anh cũng không nghĩ nhiều.

—oOo—

Lam ngồi trên giường thở dài, nắm chặt điện thoại trong tay chờ “chồng ngốc” gọi điện. Duy đi Singapore hơn một tuần, chỉ thỉnh thoảng mới gọi điện cho cô. Biết anh bận rộn với hàng đồng áp lực công việc ở công ty nhưng trong lòng cô vẫn rất là khó chịu. Cô ghét cay ghét đắng cái cảm giác lạnh lẽo, trống vắng đến thê lương khi bước vào phòng ngủ của hai vợ chồng. Căn phòng to lớn đầy đủ tiện nghi ti vi, máy lạnh, phòng tắm sang trọng nhưng cô không cảm thấy thoải mái một chút nào hết, ngược lại còn thấy ngột ngạt. Cô thường xuyên phải ngủ một mình trên cái giường rộng thênh thang, nằm lăn qua lăn lại hàng tiếng đồng hồ mới ngủ được. Cô nhớ vòng tay anh, nhớ nụ hôn và mùi cơ thể của anh đến nôn nao. Tối tối, vợ chồng bác lái xe lại về nhà với con cháu nên chỉ còn một mình Lam trong căn nhà to đùng, cô lại thấy cô đơn kinh khủng, cô đơn tới mức đáng sợ.

Trước mặt anh và mọi người cô cười vui vẻ, yêu đời là thế nhưng đâu có ai biết rằng mỗi lần chuẩn bị đồ dùng cần thiết cho anh đi công tác hay ngồi chốc ngốc trên giường đợi anh từ công ty trở về cô lại buồn

bã đến phát khóc. Gần ba tháng gặm nhấm sự cô đơn dày vò cô những lúc không có anh, cô mới nghiệm ra một điều cuộc sống hôn nhân không phải lúc nào cũng màu hồng và ngập tràn hạnh phúc như cô vẫn tưởng. Yêu anh, kết hôn với anh, một giám đốc cao ngạo và chỉ biết có công việc cô phải chấp nhận cuộc sống như thế này, đó là sự lựa chọn của cô và cô phải đối mặt với nó. Cuộc sống lạnh lẽo phát run thể này chẳng khác gì cuộc sống ở lãnh cung trong những cuốn ngôn tình Trung Quốc mà Vy hay kể cô nghe. Cô nói thầm. Chồng ngốc à!!! Em rất nhớ anh.

Tiếng nhạc chuông vang lên. Lam vui sướng nhìn vào màn hình. Hư! Là cô bạn thân gọi tới. Đêm hôn khuya khắc còn gọi điện cho cô làm gì không biết, cô nàng không biết là cô đang đợi điện thoại của Duy sao.

“Alo! Tao nghe nè!”

“Lam! Tao đang ngồi trên xe buýt để đi thành phố H nè!”. Lam nghe tiếng nói oang oang trong điện thoại. “Sáng mai, tới nơi này ra đón tao nha!”

“Xe ô tô mới đâu sao không bảo Duy lái xe chở đi mà lại ngồi xe buýt!”. Cô hỏi.

“Ha ha ha! Xe hư rồi! Đang ở tiệm sửa xe!”

”Mới mua mà hư!”

“Ha ha ha!”. Vy cười rồi quay bộ mặt “ngây thơ trong sáng vô số tội” với anh chàng đang lim dim mắt ngồi bên cạnh. Chẳng là cách đây mấy hôm cô lái chiếc xe ô tô mới của anh tông vào trụ điện hại anh đến xe mới cũng không được đi.

Lam chợt nghe lao xao trong điện thoại rồi nghe Vy nói to thật to:

“Anh Việt! Ngồi thẳng lên coi. Đầu cứng ngắt, nặng trĩu mà dựa dựa lên vai người ta...! Nè...”

Lam phì cười. Hóa ra là Việt cũng đi cùng với Vy, cô phải gọi cho Duy thông báo cho anh biết mới được.

“Alo! Alo! Lam ơi...!”. Vy lại oang oang.

“Tao nè!”

“Tao cúp máy đây! Mai nhớ ra đón tao nhớ!”

”Ok, bye!”

Lam bấm nút tắt rồi gọi cho Duy. “Thuê báo quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được...”. Mười phút sau cô gọi lại. “Thuê bao quý khách vừa gọi...”. Ai xơ! Anh ấy tại sao lại tắt máy cơ chứ. Cô bắt đầu chống cằm lên đầu gối đoán già đoán non. AAA! Không phải Duy đang “hú hí” với cô nào chứ. Hai người không muốn bị quấy rầy nên anh tắt máy. Nghi lắm nghi lắm. Chồng mình đẹp trai, phong độ, lại rất có tiền, các cô gái toàn vây quanh anh ấy thôi. Nếu có một cô gái hấp dẫn ở bên cạnh chẳng lẽ anh lại không lập tức lao vào. Hừ!!! Cô nghĩ vẫn vợ một hồi rồi ngủ thiếp đi.

Xe buýt dừng ở bến xe. Vy tung tăng nhảy bịch xuống xe mặc cho anh chàng Việt mặt mày nhăn nhó kéo va ly lớn, nhỏ từ trên xe xuống. Đi chơi có mấy ngày mà làm như dọn nhà, nhìn hai cái va ly to đùng chắc ai cũng tưởng cô đem cả tủ quần áo theo. Việt nghĩ.

“Anh! Nhanh lên! Đi gì mà chậm rì!”. Cô ngoái đầu lại quát lớn với anh chàng đằng sau.

“Gì?”. Anh nạt lại. “Hai ba cái va ly to đùng làm sao anh đi nhanh được.”

Tay phải vừa xách 1 cái valy vừa kéo một cái valy to đùng, tay trái xách một cái túi du lịch to tướng, anh khổ sở thiếu điều quăng hết xuống đất. Nếu sớm biết phải làm chân bốc vác nặng nhọc thế này anh đã chẳng đòi đi theo cô làm gì cho cực thân.

Chiếc xe mui trần màu trắng chạy loanh quanh trong bến xe. Vy nhận ra cô bạn thân ngồi trong xe liền la lớn.

“Lam ơi! Tao nè Lam!”

“Lam cho xe dừng lại, xuống xe mở cốp xe. Anh chàng Việt cũng kéo valy tới lại phải vất vả nhấc bỏ vào trong cốp. Vy chui tọt vào trong xe ngồi ghế trước, Việt cũng ngồi vào phía sau.

“Duy mua cho mày chiếc xe này à?”

“Ồ, nhưng tao chẳng mấy khi dùng tới”. Lam xoay xoay vô lăng cho xe chạy ra khỏi bến xe. “Tao thích đi xe máy hơn!”

“Tao cũng dzậy. Đi xe máy tiện hơn nhiều!”

Việt dựa vào ghế, phì cười nhìn hai bên đường. Cô nói xạo. Có cái bằng lái xe thì cả chục lần đều trượt mà đòi lái ô tô đi đâu. Bác gái ra mở cửa, xe của Lam rẽ vào trong khuôn viên căn biệt thự. Việt thở phào khi thấy hai vợ chồng bác lái xe ra giúp anh mang hành lý vào nhà. Vy hôn hờ đi nhanh lên gác ngó nghiêng tứ phía nội thất bên trong, sờ mó hết tủ cho tới bàn, ngay cả phòng của hai vợ chồng Lam cô cũng ngó vào xem.

“Em ngồi yên một chỗ không được à!”. Việt ngồi xuống ghế sa long ở phòng khách, nói lớn.

“Người ta lần đầu tiên tới nhà Duy và Lam phải coi cho đã mắt mù!”

“Coi gì mà sờ tùm lum, coi chừng đổ vỡ em đền không nổi đâu!”

“Hớ! Anh làm như người ta hậu đậu lắm á!”. Vy nói rồi đập chát chát vào thân một cái bình gốm to dùng.

Thấy Lam mang bia và mấy đĩa bò khô và trái cây ướp lạnh ra, Việt hỏi:

“Thằng Duy nó đi công tác chừng nào về?”

“Dạ, em cũng không biết. Ảnh nói khi nào giải quyết xong công việc ở Singapore ảnh sẽ về.”

“Anh ta í...”. Vy chụp lấy lon bia khui cái tách. “...đi miết dzậy chắc là có pé nào ở bên ngoài rồi.”

“Em đừng có nói bậy bạ!”. Việt la cô. “Thằng Duy nó không có như em nói đâu.”

“Hừ! Anh Duy không có thì anh có...” Cô uống ngụm bia nói. “Anh và con bé Thảo xinh đẹp gì đó thế nào rồi?”

“Nè, em đừng có chọc tức anh nhan. Anh đã nói là anh và con pé đó không có bất kì mối quan hệ gì hết.”

”Không có sao hum bữa em thấy anh với nó tí ta tí tồn ở siêu thị?”

“Anh nói rồi. Là dì anh bắt anh phải chở con pé đi mua cá...”

“Sao anh không bảo nó tự đi?”

“Nó không có xe...”

“Hừ!...”

Lam nhìn hai người cãi nhau mà thấy buồn trong lòng. Việt và Vy còn có thể cùng nhau cãi cọ, đấu khẩu suốt cả ngày, có khi còn đánh nhau nữa còn cô và Duy toàn chồng một nơi, vợ một ngã. Anh quá bận rộn, chỉ biết có công việc, công việc, và công việc. Cô khế thờ dài. Buổi sáng anh cũng không có gọi điện cho cô, cô có gọi vào máy anh nhưng lại báo bận, chắc là anh đang giải quyết công việc. Anh có nhớ cô không nhỉ?

Buổi tối, Vy leo lên giường cười toe suốt. Cô nàng xem ra rất thích ở nhà của Lam còn bảo nếu không có quán rượu Một người thì đã tới nhà Lam ở ké. Lam cũng leo lên giường rồi kéo chăn nằm xuống. Vy chọt chọt eo cô, xì xào:

“Sao? Lấy chồng rồi cảm giác thế nào kể tao nghe dzới coi!”

“Ồ hơ! Lấy chồng đi rồi biết. Việt đó! Anh chàng quá được! Tụi mày định chừng nào cưới đây???”

“Hờ! Chàng đòi cưới từ tháng trước cơ nhưng tao cóc chịu.”

“Mày toàn bắt nạt Việt! Con trai tốt không phải lúc nào cũng dễ dàng gặp được. Nếu gặp được rồi thì phải cố mà giữ lấy. Mày đừng có suốt ngày bắt nạt chàng ta, chàng sợ chạy mất lại tiếc...”

Vy không nói gì, một lúc sau đã nghe cô nàng ngáy pho pho. Vy dễ ngủ thật. Lam nghĩ. Cô chắc trần trọc hết đêm cừu tới nghe nhạc mãi mới ngủ được. Lam bấm nút cho sáng màn hình điện thoại, nhìn vào tấm ảnh chụp cô và Duy hôm cô kéo anh đi chụp sticker cho bằng được. Anh cười trông rất là đẹp trai, đôi mắt

đẹp, sống mũi cao. Bỗng dưng nước mắt cô trào ra, mọi thứ nhòe đi trước mắt. Cô nhẹ nhàng bước xuống giường, mở cửa ra khỏi phòng đi nhanh tới nhà vệ sinh dành cho khách, đóng chặt cửa lại. Cô dựa vào tường nấc lên, nước mắt mặn chát lăn hai bên má cô nóng hổi. Bây giờ đã là hơn nửa đêm, Duy có lẽ đã ngủ rồi. Anh bận rộn cả ngày chắc là rất mệt mỏi. Cô rất muốn gọi điện cho anh nhưng lại không muốn phá giấc ngủ của anh. Lam cắn chặt đôi môi đang run run, từ từ trượt xuống ngồi bó gối trên sàn nhà lạnh ngắt. Mãi một lúc lâu sau cô mới mở cửa trở về phòng.

13. Chương 12 Hạnh Phúc Của Em Cũng Chính Là Hạnh Phúc Của Anh

Chương 12: HẠNH PHÚC CỦA EM CŨNG CHÍNH LÀ HẠNH PHÚC CỦA ANH

“Nóng quá!”

Vy sờ trán Lam rồi rút tay lại la toáng lên. Cô cầm ly nước chanh nóng Việt đưa mức một muỗng nếm thử.

“AAAAAAAAAAAAA!” Cô la lớn. “Mặn mặn...mặn chần à!!!

“Sao? Anh chỉ bỏ có ba muỗng muối” [=)) Ba muỗng luôn!)

“Ba muỗng??? Trời ơi! Anh không nếm thử à?”

“Anh biết đâu. Em thúc anh pha nên anh mức xạ lụi...”

“Thôi thôi, đem đổ... đem đổ...”

Cô bực bội kéo anh ra khỏi phòng, xuống cầu thang đi thẳng tới nhà bếp. Cô mở tủ lạnh, lấy ra một quả chanh cắt làm hai rồi vắt vào trong một cốc nước nóng, thêm vào một ít đường và một ít muối, khuấy đều lên.

“Thấy rõ chưa! Bỏ ít muối thôi. Làm gì cả muỗng muỗng, định cho người ta thùng bụng hở?!”

Cô liếc xéo anh một cái rồi quay trở lại phòng Lam, đặt ly nước chanh lên bàn, đỡ lưng Lam lên chiếc gối đã kê cho cao lên. Lam nhận ly nước chanh từ tay Vy khuấy khuấy rồi đưa lên miệng uống mấy ngụm.

“Tao định mua thuốc cảm cho mày nhưng mà ba má tao kiu là thuốc cảm không có tốt nên tao không có.”

“Ờ,...!” Lam mệt mỏi trả lời.

“Hay là tao với anh Việt chở mày đi bác sĩ khám thử nha!”

“Thôi! Tao ở nhà nằm nghỉ là được rồi!”

“Mày nằm xuống nghỉ đi!”

Vy lại đỡ cô bạn nằm xuống rồi kéo chăn đắp cho cô. Điện thoại Lam phát nhạc inh ỏi trên bàn. Vy chớp lấy thấy Duy gọi thì bắt máy nói như hét:

“Anh đang ở cái chỗ quái nào đó? Vợ anh cảm nặng ở nhà đây nè!”

“Vy! Đưa điện thoại cho tao.” Lam nói khẽ.

Ở Singapore, Duy lo lắng không yên, anh vừa nghe điện thoại vừa khoác vội áo. Anh phải mau chóng về nhà chăm sóc cho Lam mặc kệ cái hợp đồng dở dang kia. Cô ốm rồi. Nghe giọng Vy nói chắc là không phải chỉ là cảm xoàng. Anh lo cho cô quá.

“Anh...em không sao!”. Lam cầm điện thoại nói nhỏ xiu. “Em chỉ bị cảm một chút hà!”

“Em! Anh về ngay bây giờ!”. Duy lúc này đã ở trong thang máy.

“Anh Duy...Anh đừng lo cho em. Em uống nước chanh nóng rồi. Bây giờ rất là khỏe!”

“Cái gì? Uống nước chanh nóng thôi à? Em nói Vy mua thuốc cho em uống...Uống thuốc sẽ khỏi ngay!”

“Em không thích uống thuốc đâu!”

“Ngoan nào. Anh giờ đang trên đường ra sân bay. Em nhớ phải uống thuốc đi đó.!”

Duy nói nhanh trong điện thoại xong, cúp máy ra ngoài đường gọi một chiếc xe taxi đi thẳng sân bay. Khi anh về tới nhà, bước vào phòng thì thấy Lam đang ngủ. Cô gầy đi nhiều, hai má xanh xao. Nhìn vợ yêu thở đều đều trên giường, anh có cảm giác khó thở, bức bối trong lồng ngực. Anh đã bỏ mặc cô cô đơn, buồn bã tới mức đau yếu như thế. Anh tự hỏi liệu anh đã là một người chồng tốt hay chưa. À không, phải nói anh là một ông chồng quá tệ, tệ hết sức tệ. Vợ yêu bị cảm anh còn không biết phải để người khác gọi cho anh. Anh sờ tay lên trán cô. Nóng ran! Lật đặt mở điện thoại, anh bấm máy gọi cho bác sĩ riêng của mẹ anh. [Wow! Nhà giàu có bác sĩ riêng!]

Một lúc sau, trong phòng ngủ có một cô bác sĩ đứng tuổi đeo ống nghe khám cho Lam. Duy khoanh tay đứng bên cạnh, vẻ mặt anh đầy lo lắng. Vy ngồi bên ngoài mà căng mắt dòm vào trong. Lúc này Duy mắng cô một trận vì không mua thuốc cảm cho Lam uống. Hư hư! Cô bình thường bị cảm cũng có đời nào uống thuốc đâu. [=)), tình hình là tiệm thuốc mất một khách hàng tiềm năng). Bị cảm một cái là cô pha nước chanh nóng uống, không thì xông nồi lá đủ thứ, còn một cách rất là tốt nữa là cạo gió bằng đồng bạc. Hư hư! Anh ta mắng cô một trận làm đầu cô ong ong hết cả lên, Việt cũng nhân cơ hội hòa vào mắng cô nữa.

Cô bác sĩ ra hiệu cho Duy ra ngoài. Lúc đóng cửa lại, cô bác sĩ nhìn Duy cười rặng rờ:

“Lam có thai được hai tháng rồi! Cháu cần phải chăm sóc vợ thật tốt đừng để cho vợ bị cảm lạnh như thế này...” Cô bác sĩ chưa nói hết Duy đã mở cửa đi nhanh vào trong phòng ngủ. Bác sĩ quay sang Vy đang đứng ngó nghiêng vào trong phòng, hỏi. “Sang giờ cháu chăm sóc cho Lam đúng không?”

“Dza, là con.!”

“Cháu có cho Lam uống thuốc cảm không?”

“Dạ, không có. Con chỉ pha cho Lam một ly nước chanh nóng và nấu cho Lam một tô cháo hành.”

“Rất tốt! Phụ nữ có thai tuyệt đối không được uống thuốc cảm, thuốc có ảnh hưởng rất lớn đến sự phát triển của em bé. Cháu làm như thế là đúng. Ngày mai cô sẽ lại đến khám cho Lam.”

“Dạ, cô dzê!”

Tiến cô bác sĩ về xong, Vy vào nhà liếc anh chàng Việt một cái sắc như dao cạo làm anh chàng thấy tình thế không ổn nhanh chóng đi vào trong phòng mình.

Để bàn tay của Lam trong tay mình, Duy ngồi bên giường lặng yên ngắm cô ngủ. Cô đang có thai...Anh cười. Ha ha! Vợ mình có thai rồi. Không bao lâu nữa anh sẽ được làm cha, sẽ có một nhóc suốt ngày gọi “pa pa”. Cảm giác hạnh phúc ngập tràn trong lồng ngực, trái tim anh đập nhanh và mạnh mẽ. Là con của anh và vợ yêu, không biết con sẽ giống anh nhiều hơn hay giống cô nhiều hơn ha! Anh nhất định sẽ yêu thương hai mẹ con, nhất định sẽ bảo vệ và chăm sóc hai mẹ con Lam tốt nhất có thể, tuyệt đối không bao giờ để Lam cô đơn một mình nữa. Anh hôn lên tay cô nói nhỏ:

“Lam! Anh yêu em!”

—————oOo—————

Lúc Lam tỉnh dậy, cô thực sự tá hỏa khi thấy trong phòng ngủ có bố mẹ Duy, bố mẹ Lam, ông bà nội Duy, có cả Duy nữa, anh đang âu yếm nhìn cô. Wow~~! Không biết cô đã ngủ bao lâu rồi. Mà có chuyện gì sao cả ba mẹ cô cũng ở đây thế này. Mẹ Nga – Mẹ đẻ của Lam nắm lấy tay cô, vui vẻ nói:

“Ba với mẹ vừa từ sân bay tới đây? Nghe Duy báo con có thai ba con liền bắt mẹ phải tới thăm con ngay!”

“Con có thai?” Cô tròn xoe mắt ngạc nhiên.

Bà nội ngồi xuống giường, cười nói:

“Con nhỏ này thiệt là! Con có bầu mà cũng không biết sao? Hay dza, y như nội hỏi mang bầu ba thằng Duy, nôn khan cả ngày mà cũng không biết gì, phải đợi mẹ chồng nói mới biết đó con!”

Ba chồng tâm lý ra hiệu cho ông nội và ba Lam ra ngoài, chỉ để lại anh chàng Duy cho chàng ta nghe bà và mẹ “truyền đạt kinh nghiệm”. Dù sao những người phụ nữ đã làm mẹ chắc chắn sẽ có những kinh nghiệm quý báu cho hai vợ chồng trẻ.

Mẹ Dung giận dữ với con trai:

“Con tệ ghê! Vợ ốm nghén ở nhà mà con đi đâu để con bé cảm lạnh thế này hở???”

Duy ngẩn tò te. Lam mỉm cười. Cô rõ ràng bị cảm lạnh là do tối qua ra khỏi phòng mà đi chân trần dưới sàn nhà lạnh thêm nữa lại ngồi khóc tu tu trong toa let nhưng cô mặt kệ để cho anh bị mẹ Dung mắng, cho anh không bỏ cô đi ngày đi đêm nữa. Duy ngồi lên đầu giường, tay mân mê mấy sợi tóc của Lam.

“Con bé Vy giỏi ghê mẹ heng? Thấy Lam bị cảm lằng xằng pha nước chanh, nấu cháo, còn không cho Lam uống thuốc cảm nữa.” Mẹ Dung cười rồi hỏi anh. “Mà Vy Vy đâu rồi Duy? Cả thằng Việt cũng không thấy đâu. Mẹ mới thấy hai đứa nó chạy qua chạy lại đây mà?”

Duy đang hối hận vì đã mắng oan Vy, trong khi đáng lẽ ra anh phải cảm ơn cô hết lời nghe mẹ hỏi anh liền nhìn ra ngoài cửa rồi trả lời:

“Nãy con nghe hai người đó bàn tán đi Ngôi nhà ma quái gì đó, chắc chạy ra đó rồi!”

Lúc này Vy Vy đang la hét um sùm trong Ngôi nhà ma ở khu du lịch, chạy nháo nhào rớt cả dép. Còn anh chàng Việt thì đứng một góc mà ôm bụng cười.

@%*&=+-x:#!

Ở trong phòng, bà nội và hai mẹ nói rất là nhiều, nào là không được ăn đồ cay nóng lạnh mỡ, rồi nước dừa...gì bùm xùm xùm làm hai vợ chồng ông hết cả đầu. Bà nội còn bắt Duy phải lấy giấy bút ghi lại những điều cần thiết và khó nhớ.

“Duy! Nghe nội nói đây!”

“Dạ, nội nói đi!”

“Những ngày tới hai đứa bây không có được gần gũi!”. Nội nghiêm túc nói.

“Nội nói gì kì, sao con không được gần vợ con là sao?” Duy hậm hực.

“Con khờ, đàn bà con gái mang bầu là kiêng cử không có được quan hệ. Bà nói rồi đó, hai đứa tụi con phải nghe lời người lớn biết chưa?”

”Hầy, ngày trước ông nội con còn bị đập ra ngoài cửa nữa đó. Bà cố của con tối tối là vác gối sang ngủ với nội, tận 3 tháng 10 ngày sau khi nội sinh ba con nữa.”

Bà nội nói xong nhìn hai mẹ cười, hai mẹ cũng bật cười ha ha trong khi Lam cúi gằm mặt xuống vì xấu hổ. Duy kêu khổ trong bụng. Bây giờ em bé mới có hai tháng, hơn 7 tháng sau, rồi 3 tháng 10 ngày sau anh không được gần vợ, sắc... Anh sao có thể đợi lâu như thế chứ...

Nội và hai mẹ sau gần hai tiếng “tập huấn” cho hai vợ chồng trẻ chuyện bầu bì thì cười nói dắt díu nhau ra cửa. Duy leo lên giường nằm cạnh Lam, hai tay anh ôm cô vào lòng, thì thầm:

“Em có nhớ anh không?”

“Anh có nhớ người ta hông?” Lam không trả lời mà rút vào ngực chồng hỏi lại.

“Có! Anh nhớ em, nhớ lắm honey!”

“Nhớ em mà cả ngày hôm qua không có gọi điện cho người ta. Người ta nhớ anh phát khóc luôn nè!”

“Không được xưng “người ta” với anh? Em là vợ anh rồi, phải nói là pà xã nhớ ông xã lắm.” Duy nói. “Em khóc à? Là anh không tốt em cứ đánh anh đi.” Anh kéo tay cô đặt lên má anh.

“Mà em hỏi nè, sao tối hôm kia em gọi cho anh không có được. Không phải là đang ở bên cô nào chứ?”

“Tối hôm kia?”. Duy nghĩ một hồi rồi giải thích. “À, tối đó anh uống rượu với đối tác say bết nhè, về đến khách sạn là anh ngủ ngay, điện thoại hết pin cũng không có sạc. Ngày hôm sau lại bận tối mắt...”. Anh hôn lên trán cô, nói thắm vào tai: “Lam, anh nộp đơn xin từ chức rồi!”

”Sao cơ? Không phải anh rất yêu công việc sao?”

”Em ngốc”. Anh bóp nhẹ mũi cô. “Có vợ rồi phải yêu vợ chứ, anh giữ cương vị đó cũng hơn hai năm rồi. Bây giờ có rất nhiều người giỏi hơn anh, anh sẵn sàng nhường cơ hội cho họ phát huy khả năng của bản thân. Với lại, anh muốn dành nhiều thời gian hơn cho em và con chúng ta.”

“Vậy bây giờ anh thất nghiệp?”. Cô nheo mắt hỏi.

“Đúng thế! Em phải nuôi anh rồi!”

“Còn lâu! Em còn phải nuôi con, anh tự túc đi.”

“Em cứ thiên vị thế anh sẽ ghen tị với con luôn!”. Anh vờ giận dỗi.

“Hi!”. Cô đưa tay xuống bụng, nói nhỏ. “Con à, con coi ba ba của con ghen tị với con kìa. Ba ba không ngoan con ha!”.

“Cái gì? Sao em lại nói anh không ngoan. Anh ngày bé toàn được nhận phiếu pé ngoan nha. Còn cái thằng Việt kia đánh lộn, đánh lạo, bắt nạt bạn bè toàn bị cô giáo đánh đòn.” [=))...)

Anh cúi xuống thì thảo trước bụng cô:

“Nhóc! Nhóc phải khỏe mạnh rồi mau ra đời vật tay với ba?”

“Anh thật là?”. Cô đập cánh tay anh cái bộp. “Con còn nhỏ xíu sao vật tay với anh được?”

“Hi!”

Anh ôm cô vào lòng. Hạnh phúc của cô cũng chính là hạnh phúc của anh. Anh và cô sắp có một gia đình đầm ấm và vui vẻ, với tiếng cười vô tư của trẻ con. Nếu anh còn mải lao vào công việc thì chắc chắn sẽ không có những phút giây ngọt ngào như thế này. Hạnh phúc không phải tự nhiên mà có, phải biết hy sinh, lựa chọn và nắm giữ những gì mình cho là tốt nhất.

—————oOo—————

14. Chương 13 Rắc Rối

Chương 13: RẮC RỐI

Lam thích con trai, Duy lại thích con gái. Anh ra siêu thị vác về nhà cả đóng đồ dành cho con gái từ quần áo, giày, tất,...cho tới đồ chơi, xe đẩy,...Anh còn dành thời gian để trang trí một căn phòng toàn màu hồng đẹp lунh lưnh cho em bé. Vy và Lam nhìn căn phòng mà không biết nói gì. Duy không còn tới công ty làm việc, anh chính thức trở thành một chuyên gia thiết kế phần mềm và chuyển sang làm việc tại nhà, thỉnh thoảng mới bay sang Mỹ khoảng 2, 3 ngày để giải quyết công việc. Hàng ngày, anh đều lái xe đưa vợ yêu đi làm, tan tầm lại đến đón cô về. Cô rất vui, cả ngày ríu rít bên anh. Bà nội và mẹ Dung ngày nào cũng đến mang theo rất nhiều đồ ăn dành cho bà bầu rồi bắt Lam ăn cho bằng hết. Cô nghĩ bụng cứ đà này chắc cô có nguy cơ béo phì mất thôi.

Việt và Vy trở lại thành phố K. Cô tắt bật với quán rượu Một người còn anh điều hành Đại lý xe của ông nội đã được mở rộng qui mô kinh doanh. Di Hương vẫn thường chê bai Vy, nói những lời khó nghe về cô làm anh mấy lần cãi nhau với dì, cả tháng không đến chào hỏi. Cô nàng Thảo rất hay gọi điện cho anh nũng nịu đòi anh chở đi làm hay đi sinh nhật, tiệc tùng với đủ lý do nhưng anh nói thẳng: “Anh không có rãnh!”. Anh không có một chút cảm tình với cô nàng mặc dù cô nàng rất là xinh, đôi khi anh có cảm giác

về hiện thực, nhu mì của Thảo giả tạo sao đó. Mấy lần Thảo gọi điện lúc anh ở quán, làm anh phải chịu đựng đôi mắt sắt như dao cạo của Vy chĩa về phía anh.

Chuông điện thoại reo. Việt nhìn màn hình ngán ngấm, anh bấm nút ngắt rồi tắt nguồn. Chưa kịp ngã lưng xuống giường làm một giấc, lại nghe tiếng chuông cửa kêu inh ỏi. Ai! Mười giờ đêm ai còn tới làm phiền, bực thật.

“Là em à? Thảo”. Anh mở ổ khóa lạch cạch.” Khuya rồi, em tới tìm anh có chuyện gì?”

“Anh Việt! Huuuuuuu!”. Thảo ôm lấy cổ anh khóc rống lên. “Anh Việt ơi! Ba má em cãi nhau, đập phá đồ đạc, đòi li dị. Em buồn quá không biết đi đâu liền chạy tới đây tìm anh. Huuuuuuuuuuu!”

“Em cứ bình tĩnh!” Anh cố gỡ tay Thảo ra, gỡ rồi lại bị ôm nhanh lại.

“Huhuhu! Anh mời em vào nhà một lát được không?”

“Ờ...được!” [Anh Việt, đừng có cho cô ta dzô nhà, cô ta đang dụ dỗ anh đó. Đừng để bị mắc lừa]

Thảo đi vào trong nhà, ngồi xuống ghế sa lông, mặt mày ủ rũ, khóc thút thít. Việt ngồi đối diện với cô, rót nước cam ra ly, đẩy về phía cô.

“Em uống nước đi!”

“Hu hu!” Thảo bưng mặt khóc. “Giờ em phải làm sao? Mấy ngày nay ba mẹ em cãi nhau suốt, không khí trong nhà rất là căng thẳng. Em can ngăn ba đánh mẹ em còn bị ba tát cho mấy cái.”

“Ba em thật tàn nhẫn!” Việt ghét nhất là hạng đàn ông đánh phụ nữ.

“Em đau lắm anh...Huuuuuuuuuu!”

Anh nhìn vai Thảo run run bất giác thấy có chút thương cảm. Gia đình Thảo có nguy cơ tan vỡ chắc cô buồn ghê lắm. Anh đứng dậy bước tới ngồi cạnh cô, xoa đầu như với một cô em gái:

“Em đừng khóc nữa! Ba em trong lúc nóng giận không kìm chế được mới đánh mẹ và em. Nếu ông bình tĩnh trở lại, chắc chắn ông rất hối hận.” Việt chậm rãi nói. “Theo anh, em hãy cho ba và mẹ em thời gian, em phải tin ba em vẫn yêu mẹ em...”

“Anh Việt!”

Thảo giương đôi mắt đầm nước nhìn anh rồi ôm chặt lấy cô anh khóc rống lên. [Không biết chị nì có dùng thuốc nhỏ mắt xịt lên không ta, sao thấy khóc giả giả sao á...]

Việt vỗ nhẹ lên lưng cô an ủi, anh chợt bất ngờ khi Thảo chạm môi cô lên môi anh, sau đó là tiếng la chói tai sau lưng: [=)]...các bạn bít ai rùi chứ)

“Hai người đang làm cái gì đấy?” [=.=, Chị Vy Vy, chị thấy ùi mờ, hai người đó đang thể hiện tình cảm...)

Việt giật mình đẩy Thảo ra, quay lại thấy Vy đang đứng sững người ngay cửa. Anh nhất thời trống ngực đập thình thịch khi nhìn vào đôi mắt đau đớn của cô.

“Vy Vy! Không phải như em nghĩ đâu...” Anh vội đứng bật dậy, đi nhanh tới trước mặt cô. “Em đừng hiểu lầm!”

“Ha ha! Anh là đồ bất cá hai tay.” Giọng cô lạc đi. Chính mắt cô nhìn thấy hai người họ ôm ấp rồi hôn nhau trông tình cảm phết. Anh năm lần bảy lượt nói anh với cô gái đó không có quan hệ gì mà lại dẫn cô nàng về nhà ôm hôn thắm thiết như thế. Anh rốt cuộc coi cô là cái gì. Tại sao nói yêu cô, cả đời này chỉ yêu mình cô nhưng sau lưng lại tình cảm với người con gái khác. Dối trá, tất cả đều là dối trá.

Cô quay người chạy đi. Anh chạy theo nắm tay cô liền bị cô đập mạnh một cái vào chân đau điếng. Lúc ra ngoài đường thì xe của cô đã mất hút trong dòng xe cộ đông đúc. Anh vào trong xe ô tô, phóng nhanh tới trước quán rượu Một người. Cửa khóa trái. Anh nhất định phải đợi cô, nhất định phải giải thích rõ với cô. Tất cả đều là hiểu lầm.

***

Vy ngồi phịch xuống bậc thang ở bờ kè sông Đăk La, quăng tòm tòm đá sỏi xuống dưới sông, xung quanh vắng tanh chẳng có ai qua lại. Bây giờ là hơn mười một giờ đêm thì có ma nào lạng quạng ở đây. Ban nãy, cô nhận được một cú điện thoại gọi vào máy bàn báo là “Nhà Việt có trộm đột nhập, Việt bị trộm đâm lén tình hình đang rất nguy kịch...”[Hừ! Ai dám nói anh Việt của Bơ nguy kịch,...] rồi cúp bụp làm cô lo lắng quáng quàng không biết chạy tới bệnh viện hay nhà của anh, cuối cùng phóng xe như bay tới nhà anh lại được chứng kiến một màn “tình tứ” như trên phim. Cô thầm cảm ơn cú điện thoại rồi hơi chộc cô đó, nếu không có nó cô đã chẳng phát giác ra anh bắt cá hai tay. Đồ tồi. Đồ đầu heo, đồ đầu sói,...Anh đi chết đi...Cô lằm bằm. Nước mắt giàn giụa trên hai má.

Có tiếng bước chân lại gần, Vy quay lại. Bốn gã...À không là năm gã thanh niên trông có vẻ bụi bụi, có tên còn xăm lên cánh tay, chắc chắn không phải là người tốt. Cô nghĩ.

“Cô em! Sao lại ngồi đây một mình? Hô hô!” Một gã tóc dài hất cằm về phía cô hỏi.

“Tôi ngồi đây không có liên quan gì tới mấy người!” Cô trừng mắt.

“Wow! Cô em nhìn cũng dễ thương, rất có cá tính. Theo bọn anh đi chơi tối nay đi. Ha ha!” Một tên cao khều đứng cạnh một gã bự con có hình xăm không rõ là hình gì cười phở lớ.

“Cô em, lại đây, lại đây!”

“Cô em dễ thương quá!”

“Hừ!” Vy trèo lên xe, đang định dứt chìa khóa vào trong ổ thì một gã áo đỏ tới giật phăng tung tung mấy cái thấy cho một gã khác tóc dài. Một gã bự con trèo lên ngồi lên xe, hai tay ôm lấy cô từ phía sau. Vy tung cùi chỏ cái bốp vào mặt gã, sau đó xuống xe đá mạnh vào người làm anh ta ngã nhào xuống đất. Bọn người này chắc chuyên đi cướp giật, bắt nạt người khác. Hừ! Dám trêu ghẹo cô à, không có cửa đâu. Gã áo đỏ lăm le gươm cao chân định đập cô, cô nhanh chóng né qua, quật cho gã ngã xuống đất, tiếp đó túm lấy tên tóc dài thụi một cú vào bụng. [Chị ác quá,...(.=.)]

Vy đập đập tay, nhặt chìa khóa xe dưới đất.

“Em là Vy Vy?...???” Có tiếng nói phía sau lưng, Vy quay lại. Gã bự con có hình xăm trên tay nhìn cô dò xét.

“Sao anh lại biết tên tôi?”. Cô ngạc nhiên hỏi.

“Woa, Vy Vy, đúng là em rồi. Anh là Tí Bum, cùng học võ với em ở nhà văn hóa thiếu nhi nè! Sau đó hai anh em mình đều tiếp tục học võ với thầy Nam. Em hông nhớ anh sao?”

“AAA!”. Vy nghĩ ngợi một hồi rồi la lớn. “Anh Quang con cô Sáu Xuân”

“Chín xá ccccc!!!”

Mấy gã bị cô đánh xúm lại, nói với anh Tí:

“Bạn anh hở? Trời, dữ quá!”. Làm Vy có chút lúng túng. Thôi chết rồi, nếu là bạn của anh Tí chưa chắc đã là người xấu thế mà cô cứ lại cứ tưởng là đám du côn, đánh cho mấy cú.

“Ha ha! Giới thiệu với em!” Anh Tí chỉ từng người giới thiệu. “Thằng nãy trèo lên xe chộc em tên là Vương, thằng áo đỏ này là Sang, thằng tóc dài kia là Quân, còn thằng cao khều đây là Tuấn. Ha ha!”. Rồi anh quay lại nói với mấy người bị cô đánh, “Tụi bay lâu lâu bị đánh cho dân gân cốt, cho chừa...!”

“Xin lỗi Vy Vy!”. Vương cười cười. “Anh chỉ định chộc em cho vui!”

“Em xin lỗi! Em xin lỗi!” Vy nhìn ba anh chàng đang nhăn nhó cúi cúi đầu, tỏ vẻ “ngây thơ vô số tội”.

“Thôi! Bỏ đi!” Anh Quân phát tay.

“Mà khuya rồi em ra đây là gì?”. Anh Quang hỏi.

“À, dạo mát...dạo mát. Ở trong nhà ngột ngạt.” Cô đánh trống lảng. “À, anh Tí làm gì? Vợ con gì chưa?”

“Năm thằng tụi anh đều là công nhân xí nghiệp chế biến gỗ. Anh một vợ, ba thằng con trai nghịch như quỷ sứ. Trừ thằng Vương chưa vợ ra, thằng nào cũng có vợ con. Ha ha”. Anh Tí nói tiếp. “Muốn tới nhà anh chơi bây giờ hông?”

“Có!”

“Oke! Đi tụi bay.”

Anh Quang chở Vy, bốn anh kia cũng đi lấy xe. Anh Quang thở dài nói với Vy.

“Haizzz, bà xã anh chơi hụi, cô ấy bị người ta giựt hụi chạy mất, mất bữa này rầu rĩ buồn thiu làm anh cũng buồn. Chút nữa nhờ em an ủi cô ấy mấy câu, đàn bà con gái dễ nói

chuyện với nhau”

“Dạ!”

Vy nhìn đồng hồ. Đã nửa đêm. Không biết Việt có đi tìm cô không nhỉ? Giờ đầu óc cô rất tệ, mệt mỏi, chán chường. Cô không muốn gặp anh. Cô cần thời gian để suy nghĩ về anh, về chuyện anh phản bội cô, về tất cả mọi chuyện.

15. Chương 14 Mất Tích

Hơn 12 giờ...Vy vẫn chưa về. Anh gọi cho cô nhưng cô tắt máy. Rốt cuộc cô đã đi đâu, làm gì? Không phải bực bội quá đi bar uống rượu rồi chứ. Có thể lắm. Vứt điều thuốc xuống dưới đất, Việt vào trong xe, lái thẳng về nhà, anh quên mất là phải đưa Thảo về.

“Anh! Có đuổi kịp chị không anh?” Thảo chạy ra ôm chặt lấy cánh tay Việt khi anh bước xuống xe.

“Không!”

“Em xin lỗi!” Thảo cúi gầm mặt. “Lúc đó, em...”

“Em lên xe đi! Anh đưa em về!”

“Không, em không về đó đâu”. Thảo vùng vằng

Việt không nói gì kéo tay Thảo đẩy vào trong xe. Anh không muốn ở cùng cô nàng rắc rối này thêm một chút nào nữa.

“Anh làm gì vậy? Em không về!”

“Kệ em! Anh không quan tâm em muốn về hay không muốn về nhà!” Anh lạnh lùng lùi xe ra đường.

“Anh Việt! Em sợ ba lại đánh em!” Thảo la lên.

“Anh sẽ nói chuyện với ba em. Em đừng có lo!”

Việt lái nhanh trên đường rồi dừng lại trước nhà Thảo. Đang định mở cửa thì cô kéo tay anh lại:

“Không anh! Không cần anh vào đâu. Tự em sẽ nói chuyện với ba mẹ.”

“Tốt!”

“Nhưng trước khi vào nhà, em muốn nói với anh một chuyện. “ Thảo ngập ngừng.

“Chuyện gì?”

“Anh Việt! Em yêu anh!” Thảo lí nhí nói, mặt đỏ ửng lên.

“Cảm ơn em!”

Việt nhìn Thảo lạnh nhạt nói. Lòng anh đang rối bời chẳng có thời gian đâu mà nghe người khác tỏ tình. Anh không muốn đùa giỡn tình cảm của bất kì cô gái nào nữa. Anh yêu Vy Vy, trong trái tim anh chỉ có cô, duy nhất một mình cô. Gặp được Vy Vy anh thực sự biết thế nào là yêu đương, nhớ nhung, cảm nhận được sự ngọt ngào khi hôn người con gái mình yêu. Anh yêu sao đôi mắt long lanh của cô, yêu đôi môi mềm mại của cô, yêu cái tính ương bướng nhưng dễ thương của cô. Anh không muốn mất cô một chút nào nhưng trong lòng anh bây giờ nhứt nhối, rối rắm, anh lo sợ cô sẽ không chịu nghe anh giải thích. Anh quá hiểu cô, cứng đầu cứng cổ, tính tình ngang như cua, lúc nào cũng khư khư cho là mình đúng, đôi lúc lại ngốc nghếch, ngây ngô như con nít làm người ta phải phì cười. Bất giác nhớ tới gương mặt cô với đôi mắt ngập nước khi nãy, anh thấy trái tim mình quặn thắt lại, đau nhói.

“Sao lại cảm ơn em?”. Chăm chăm nhìn vào mặt anh, cô hỏi.

“Cảm ơn em đã dành tình cảm cho anh nhưng anh không sẽ bao giờ đáp lại tình cảm của em được!”

“Tại sao? Tại sao?” Thảo hét to lên. “Tại sao anh lại không đáp lại tình cảm của em? Em không cần làm bạn gái chính thức của anh, chỉ cần anh cho em được ở bên anh.”

“Không được! Anh không thể làm như thế! Anh đã có người yêu!”

“Nhưng em yêu anh!” Thảo thút thít khóc.

Việt chán nản mở cửa xe, đi vòng phía trước, sau đó kéo mạnh cửa xe phía bên Thảo, lạnh lùng nói:

“Giờ em có thể xuống xe được rồi!”

“Anh Việt!” Thảo lại ôm lấy cổ anh. “Anh đừng buông tay ra! Xin Anh! Em không thể sống thiếu anh được. Em yêu anh ngay từ lần đầu tiên gặp anh.”

Việt gỡ tay cô ra rồi đi nhanh vào trong xe. Mặc kệ cho Thảo đập cửa bình bình, anh phóng nhanh ra đường. Việc quan trọng nhất bây giờ là phải sớm gặp được Vy.

—oOo—

Nhà Tí Bum nằm trong một ngõ hẻm đường Hùng Vương. Vy bước vào nhà thấy ẩm cúng hắt, mấy anh chàng lo quét nhà, trải chiếu nhón nháo cả lên. Cô đi ra phía sau bếp thấy chị xã của anh Tí đang lúi húi cắt chả lụa, cô lại gần cầm lấy đôi đũa đảo đều chảo lòng xào nghệ trên bếp.

“Em là ai vậy?”

“Dạ, em chào chị, em là vy Vy”. Vy cười toe. “Em là bạn của anh Quang từ hồi còn học võ ở nhà văn hóa thiếu nhi!”

“À,...chị có nghe nói! A!!! Chị nhớ anh Quang có một tấm ảnh chụp lớp võ của anh. Có một cô bé tóc ngắn duy nhất. Là em đúng không?”

“Đúng rồi đó chị!” Vy reo lên. “Lúc đó em mới đi học võ”. Năm cô lên 7, ba cô dắt cô vào nhà văn hóa cho học võ. Cô thích lắm, ngày mưa hay gió gì cũng đi học. Lên cấp 2 chuyển sang học tại nhà thầy Nam, một võ sư từng đạt huy chương vàng karate Đông Nam Á và rất nhiều huy chương quốc gia.

“Anh Quang ảnh hay nói toàn bị cô bé đó bắt nạt.”

“Đâu có đâu chị! Em thì bắt nạt được ai!”

“Linh!” Anh Quang xuống, chỉ chỉ đĩa gà luộc nói. “Anh bưng mấy đĩa này lên nhan. Hai chị em làm lẹ rồi nhanh lên luôn!”

“Anh dọn chén đĩa chưa đó?” Chị Linh hỏi.

“Có hết rồi em!” Hai tay ba đĩa, anh Quang bưng vù lên nhà trên đang ồn ào.

“Chị! Các cháu ngủ trong phòng hả chị?”. Vy quay sang hỏi.

“Bà nội dắt qua nhà nội hết rồi, cách đây hai ba nhà thôi. Em coi, ồn ào vậy sao tụi nhỏ ngủ!”

Hai chị em bưng mấy món còn lại đặt lên chiếu rồi cũng ngồi xuống. Anh Quang khui bưng hai lon bia đưa cho bà xã và Vy mỗi người một lon. Bốn anh kia đang cụng lon vào nhau cốp cốp, cười ha hả. Vy cầm cục nem chua bóc lá cho vào miệng. Woa! Woa! Chua chua, mặn mặn, cay cay! Ngon tuyệt.

“Vy Vy, em hiện giờ đang làm gì?” Anh Quân vừa xé thịt gà chấm chấm vào chén muối tiêu vừa hỏi cô.

“Dạ, em mở quán rượu ở đường Nguyễn Trãi.” Vy cười.

“Ồ hô!” Anh Sang cười to, choàng tay bá cổ anh chàng Vương nói với cả đám. “Tụi bay, bữa nào tới đó nhậu đi! Chắc pé Vy sẽ giảm giá cho tụi mình!”

“Nhất trí!”

“Oke!”

“Nhưng mà quán của em mỗi lần chỉ có một khách vào uống rượu thôi!”. Vy nói chen vào.

“Gì? Em bán quán kiểu gì vậy? Có một người dzô uống là sao?”. Anh Quang quay sang Vy hỏi.

“Hi! Thì dzây! Mấy anh thấy cái tên đó Quán rượu một người tức là chỉ có một khách thôi, ai tới trước uống rượu trước sau đó khi người đó về thì tới người khác lại dzô uống rượu. Đó là nguyên tắc của quán á mấy anh!”

“Xời! Sao lại có cái nguyên tắc đó, còn ai muốn tới nhậu nữa. Tụi anh toàn đi ba bốn người nhậu mới vui, ngồi một mình buồn hiu.” Anh Tuấn lên tiếng.

“Nhiều người tới quán em nấu không có kịp, dzới lại trước đây có nhiều người thích không gian yên tĩnh, muốn uống rượu một mình nên em dẹp hết bàn ghế, ai dzô là tới thẳng quầy rượu luôn.”

“Ờ! Cũng ngộ heng. Ha ha!”

Vy cũng cười rồi lại nhón tay lấy một cục nem chua. Wow! Ngon thật.

—————oOo—————

“Anh Quang, tối nay anh cho em ở lại nhà anh...ở lại đây...Em không về nhà đâu.” Anh Sang nằm dài trên chiếu lẩm nhẩm. “Con vợ em...nó suốt ngày ôm khư khư con bé con, nó không thèm để ý tới thằng chồng là em đây...Em không về...đâu...”

“Tụi bay khiêng nó về đi.” Anh Quang lớn giọng ra lệnh. “Cái thằng...chắc nó bị vợ nó lơ đẹp nên rầu rĩ...”

“Ha ha! Em khuyên nó đi kiếm vợ pé mà nó không chịu!” Vương cười vang nói với Quang.

“Mày bày tùm bậy tùm bạ...Thôi, giao nó cho tụi bay. Nhanh về đi để tao còn đóng cửa!”

Sau khi bốn anh chàng kéo nhau về thì chị Linh và Ly lo dọn dẹp “bãi chiến trường”. Vy khệ nệ bưng chồng chén cao ra bồn hí hoáy rửa. Sau khi úp ngay ngắn lên kệ, cô lau tay đi lên nhà trên. Bây giờ cũng hơn một giờ sáng rồi, phải về nhà ngủ một giấc mới được. [Ờ! Chị Vy Vy đi chơi đêm ghia thật! Các bạn nữ đừng có đi chơi khuya như dzây nha! Bơ đây 9 giờ là nháo nhào lái xe dzề chở nứ không má lại la om xòm...”

“Vy Vy! Ở lại ngủ với chị nhan!”. Chị Linh kéo tay vy vào trong phòng ngủ.

“Ồ...Thế còn anh Quang?” Vy hỏi.

“Lão ấy đang nằm khò khò trên ghế xếp ngoài phòng khách kìa. Kệ lão đi. Lão ngủ ở đâu mà chẳng được. Chị đắp chăn cho lão í rồi.” Chị Linh bắt đầu treo mùng.

“Hi! Ảnh uống cũng dzữ heng!”. Vy leo lên giường kê cái gối thẳng thớm rồi nằm xuống.

“Khỏi nói em ơi. Bữa nào mới lãnh lương là mấy anh em đều kéo về đây làm một trận. Chị dọn mệт nghỉ luôn.”

“Hi! À, chị này, chị làm gì nhỉ?”

“Chị có sạp vải ở chợ.” Chị Linh trả lời cô rồi cũng lên giường nằm xuống, kéo chăn đắp hờ ngang bụng. “Haizzzz, năm trước chị có chơi hụi, tháng nào cũng đóng tiền cho một bà bán đồ lót ở chợ. Ai dzề, tuần

trước bả ôm tiền chạy mất tiêu. Mà không phải chỉ có một mình chị bị giựt hụi, các cô ở chợ phải nuôi mấy đứa con đi học đại học cũng bị lừa...”

“Thật không may chị nhỉ?”

“Haizzz!” Chị Linh thở dài. “Nghe đâu là bà đó vay nóng của mấy người cho vay nặng lãi xong rùi tới hạn không trả được bị ép dzữ lắm. Chắc bà đó cũng có nỗi khổ tâm!”

“Dzậy là chị không có buồn nhiều dzề chuyện đó?”

“Buồn làm gì em. Chuyện gì qua cũng qua rồi, dù sao chị cũng chỉ mất một số tiền nhỏ, có tiếc thì tiền cũng mất rồi.”

“Chị nè!” Vy chống tay lên giường quay sang hỏi: “Sao anh Quang nói chị ngày nào cũng buồn buồn, rầu rĩ rầu rơ làm ảnh cũng buồn theo kìa!”

“Ảnh nói dzậy hở?”

“Dạ, ảnh cứ tưởng chị buồn vì dzụ hụi kia!”

“Chị...chị buồn chuyện khác.” Chị Linh ấp úng nói.

“Chuyện gì dzậy chị? Chị nói em nghe được hum?”

“Hi! Xấu hổ ghê cơ! Chị lại có em bé rồi. Trong khi các cô hay tới nhà tuyên truyền kế hoạch hóa gia đình mà bị giờ...” Chị Linh ngượng nghịu mân mê cái chăn.

“AAA, chúc mừng anh chị!” Vy cười toe toét.

“Trời ơi, cái con nhỏ này. Chúc mừng gì chứ!...”

Hi hi! Tưởng gì hóa ra là chị ấy buồn buồn vì bị “vỡ kế hoạch”. Vy cười thầm trong bụng. Anh Quang sẽ nói gì khi biết chị lại có em bé nhỉ? 3 hoàng tử 1 công chúa hay tới 4 hoàng tử lận đây nhỉ?

—oOo—

Sáng, Vy dậy sớm ra đập anh Quang một phát rồi nói nhỏ vào tai tin tức nóng hổi. Ngay lập tức anh Quang chạy ngay vào trong phòng “rầm rì” gì đó bên trong. Một lúc sau, anh ra trước, chị ra sau, mặt hai người đều cười rất tươi.

“Vy Vy! Chị Linh sắp tới mà sinh con gái anh sẽ mở tiệc thật là to.” Anh Quang cười vang nhà. “Ha ha ha! Chừng đó nhất định em phải làm mẹ đỡ đầu cho con bé đó.” [Đạo Thiên Chúa, các em bé chào đời khi đầy tháng đều được mẹ ẵm vào trong nhà thờ để cha xứ làm phép rửa tội, có cả mẹ đỡ đầu nữa cơ!]

“Dạ, tất nhiên rồi. Hi hi!”. Vy cười tít trong khi hai anh chị đang âu yếm nhìn nhau, chẳng chú ý tới cô nữa.

“Ba ba!” Một thằng nhóc dễ thương khoảng 4, 5 tuổi chạy lịch bạch vào ôm lấy chân Quang. Anh cười khi rồi cúi người nhấc bổng thằng nhóc lên cho ngồi lên vai anh. Cô Sáu Xuân một tay dắt thằng nhóc anh, một tay bồng thằng nhóc em cũng bước vào nhà. Nhóc anh chạy tới ôm chị Linh. Cô nhìn Vy Vy một lúc rồi cười nói:

“A! Con là con mẹ Thanh đúng không? Hồi trước có học võ với thằng Quang nè...”

“Dạ, con chào cô Sáu!” Cô Sáu chuyển sang sống ở thành phố K cách đây hơn mười năm. Nếu không gặp anh Quang, Vy chưa chắc đã nhận ra cô Sáu nếu tình cờ gặp lại cô. Hồi pé chỉ thỉnh thoảng mới thấy cô Sáu tới nhà văn hóa đón anh Quang, hai bà mẹ cũng thường đứng tám chuyện với nhau. Cô Sáu có trí nhớ tốt thật.

“Ồ, ba má con ở nhà vẫn khỏe chứ?”

“Dạ, khỏe ạ!”

“Ồ!” Cô Xuân cười với Vy rồi ngồi xuống ghế, đặt nhóc anh lên đùi, bực bội nói với anh Quang đang chơi đùa với thằng con trai:

“Mấy anh đêm qua la hét um sùm không cho ai ngủ hết! Ngày nào cũng như ngày nào, bia bọt, rượu chè, không chịu lo cho vợ cho con. Má bực anh quá!”

“Má! Gì mà ngày nào cũng như ngày nào!” Anh Quang không ngừng cù lét thẳng nhóc làm nhóc cười rũ rượi.

“Anh liệu hồn. Nay mai mà còn nhậu nhẹt bê tha là má dẫn vợ con cùng với mấy đứa nhỏ về quê ở cho anh tha hồ mà bia với bọt!”

“Má!”. Quang đặt thẳng nhóc xuống đất rồi hớn hở chạy lại bóp bóp vai cho cô Xuân cười khi khi. “Má! Linh có em bé rồi!”

“Cái gì?” Cô Xuân hết nhìn chị Linh đang đỏ mặt ngượng ngịu lại quay lại nhìn anh Quang. “Ba thằng con trai còn chưa đủ hay sao mà còn định đẻ thêm một thằng nữa. Hai đứa định lập một đội bóng đá luôn chắc!” Vy nghe cô Xuân nói cười thầm trong bụng.

“Hi! Càng đông càng vui!” [Hơ, ...bùng nổ dân số]

Thằng bé em dễ thương chạy lịch bạch lại chỗ Vy, giơ tay giựt giựt cái dây móc điện thoại trong túi quần jean của Vy. Cậu nhóc cười toe mở miệng nói : “Gấu gấu gấu! Gấu con đẹp...” Vy ẵm thằng bé lên ghế rồi rút điện thoại tháo chú gấu ra, cô chìa ra trước mặt cậu nhóc nói:

“Cô cho con nè!”

“Wa!! Con...cảm...ơn....cô!” Cậu nhóc cầm lấy con gấu đặt vào lòng bàn tay nhỏ xíu rồi tụt xuống ghế chạy lại chỗ bà nội ti toe khoe với nhóc em.

Tối lượt nhóc anh leo lên ghế ngồi cạnh Vy, hết nhìn cái móc chìa khóa có con sư tử lại nhìn cô cười một cái, hai mắt híp lại rất là đáng yêu. Vy cười khổ. Xong! Em sư tử mà cô rất thích lại sắp một đi không trở lại. Nhóc anh hí hửng nói.

“Cô cho con mượn con sư tử, con coi một chút được hông cô!”

Vy lấy chùm chìa khóa đưa cho nhóc anh. Nhóc anh mân mê con sư tử như một báu vật còn cười khi khi nữa. Lúc sau, cậu nhóc chỉ tay dzô con heo bông trong tủ kính, nói đồng dặc:

“Cô đổi con sư tử này cho con lấy con heo kia nhan cô!”

“Quang Anh! Không có đổi chác gì hết! Mau trả lại cho cô Vy!” Anh Quang quát thẳng nhóc. Thằng nhóc lại đang làm trò đổi chác, mua bán đây. Cái gì cậu nhóc thích là mua cho bằng được, còn nhắm không có tiền mua là lại giở chiêu đổi chác ra.

“Con thích! Con đang đổi với cô, cô lấy con heo, con lấy con sư tử này!”

“Ba nói không được là không được. Trả lại cho cô mau! Không coi chừng ăn roi!”

“Quang Anh! Con trả lại con sư tử cho cô đi!” Chị Linh bế nhóc em từ tay bà nội, rồi lại dịu dàng xoa đầu nhóc anh. “Chiều đi học về, mẹ dẫn con tới tiệm chú Sáu mua sư tử khác cho!”

‘Con không thèm! Mấy con sư tử ở tiệm chú Sáu xấu. Con không thèm. Con thích con sư tử này.’

Nhóc anh vén áo lên, giấu luôn con sư tử trong bụng làm anh Quang càng giận sôi người. Anh quát to:

“Quang Anh!!!”

“Anh Quang!” Vy Vy nhìn mặt Quang đang giận dữ, còn thằng nhóc thì cứ khư khư ôm sư tử, lăm lét nhìn anh mà phì cười. Cậu nhóc dễ thương, đáng yêu quá. Lại còn rất sòng phẳng nữa chứ, làm cô rất là thích cậu nhóc. Vy quay sang cậu nhóc, cười nói:

“Hi! Cô nói nè,...cô không có thích con heo đó, giờ phải làm sao đây?”

“Um...cô không thích heo..., dzậy...” Nhóc anh nghĩ ngợi, nhìn chăm chăm trong tủ...Mấy cái ly uống kia chắc cô lấy làm gì. Chai rượu nho của ba...híc...thôi không dám. Mấy bay, siêu nhân của mình, oa...cũng không được. Tức thì cậu nhóc chỉ tay vào em mèo mướp đang nằm ườn trên cửa sổ sưởi nắng.

“Hay cô đem con mèo kia về nuôi!”

“Ha ha! Cô cũng không thích mèo! Cô sợ bị quào!”

“Con còn ngồi đó...mau trả lại cho cô!” Anh Quang giắt phăng con sư tử để lên bàn rồi dắt xe ra. “Mau vào phòng lùm cặp táp rồi ba chở đi học. 7 giờ rồi!” Nhóc anh xịu mặt leo xuống ghế.

“Quang Anh nè!” Vy giữ cánh tay cậu nhóc rồi nháy mắt một cái:

“Bây giờ cô đổ con một câu! Nếu con trả lời được cô sẽ tặng cho con con sư tử đây chịu hông nè!”

“Yee!” Cậu nhóc mặt tươi tỉnh hẳn lên.

“Um...!” Vy nghĩ ngợi rồi đổ. “Có một con sói đang đói đi tìm mồi cuối cùng cũng tìm được ba con lợn con nhưng nó lại không ăn thịt chúng. Tại sao?”

“...”

Cậu nhóc khoanh tay chống cằm, ra chiều nghĩ ngợi ghê lắm. Chị Linh từ trong phòng đi ra, cầm cái ba lô đeo vào lưng nhóc anh.

“Quang Anh! Con đi học nhanh đi! Ba đang đợi đằng trước kia.”

“Cô...cô ơi! Cô cho con 1 ngày suy nghĩ. Chiều con sẽ trả lời cô có được không ạ?”

“Được!”

“Cô nhớ đợi con về, đừng có đem sư tử đi mất!”. Cậu nhóc vừa chạy vừa ngoái đầu lại nói.

“Ukie”

Cả buổi sáng, Vy ngồi trên phản nhà cô Xuân phụ cô với chị Linh gói bánh nậm. Hai người chọc cô cười quài. Thằng bé em chạy lăn xăn chơi bắn bi với mấy cậu nhóc trước ngõ còn nhóc em một tuổi rưỡi được đặt vào trong một cái nôi bi ba bi bô suốt ngày. Vy vui quá nên quên bém luôn cả chuyện của cô và Việt, hứa theo chị Linh tíu tít tám chuyện.

Chiều. Nhóc anh chạy bịch bịch vào nhà quăng cặp táp lên ghế, thấy Vy đang ngồi cạnh nôi cho nhóc em ăn liền chạy ngay lại ôm cổ cô, thở phì phì:

“Cô ơi! Con biết sao con sói không ăn thịt ba con lợn con rồi!”

“Con trả lời đi!”

“Là ba con lợn đất nên con sói không có ăn thịt được!” Cậu nhóc đồng dặc.

“Waaa! Quang Anh giỏi ghê ta!” Vy biết thừa cậu nhóc lên trường hỏi cô giáo. Cô cười tươi rói, đưa con sư tử ra. “Con xứng đáng nhận được chú sư tử này!”

“Yee! Con cảm ơn cô!”

Cậu nhóc phấn khởi cầm lấy con sư tử rồi chạy đâu mắt tiu. Vy vừa đút sữa bột cho nhóc em, vừa hát lên khe khẽ. “I’m heart sick...Heal me. Be crazy. Cant let you go. Sad love song...Love gone...” Nhóc em ngồi trong nôi đập cái bóng nhựa bịch bịch vào thành, cười nắc nẻ làm Vy cũng cười theo.

“Cô hát hay quá đúng hông! Đây là bài Bad girl của Beast mà cô rất thích.” Cô lúc lắc đầu hát tiếp “Down, down...we gotta down down down...”

[Hờ! Chị Vy không chịu hát nhạc thiếu nhi...=.=)

—oOo—

Hi! Bơ có mấy lời muốn nói nhen. Là thế này, các chương trước, khi đọc lại trên điện thoại Bơ thấy có rất là nhiều đoạn gõ sai, đã dzậy lại còn sai chính tả nữa. Lần nào gõ xong Bơ cũng bị cái sự lười nó bám thể là post lên luôn mà không đọc lại. Giờ đọc lại thấy sai nhưng cũng làm biếng edit lại quá...Dzậy nên các anh chị và các bạn thông cảm cho Bơ nha. Huuu. Nói ra xấu hổ chớ mười hai năm phổ thông cộng với bốn

năm đại học mà còn viết sai chính tả. Sau này nếu có thời gian Bơ sẽ sửa lại tất cả các chương. [=.= Ngồi máy quai Bơ nhứt đầu!] Cảm ơn tất cả mọi người những ai đã đọc truyện của Bơ. (^o^)!

16. Chương 15 Mình Chia Tay Đi

Chương 15 MÌNH CHIA TAY ĐI

Tối khuya, nhà nhà đóng cửa kín mít, đường phố vắng tanh lác đác vài chiếc xe máy chạy vun vút. Vy Vy sau khi tạm biệt gia đình vui nhộn của anh Tí Bùm lái xe lạng khắp đường phố, ngõ hẻm. Cô còn có ý định chạy xe ra đường quốc lộ thẳng tiến thành phố H nhưng cảm giác thèm ngủ, nhớ nệm êm chăn ấm cùng căn phòng quen thuộc của mình làm cô quảng ý nghĩ điên cuồng đó ra khỏi đầu. Thành phố H còn xa hơn thành phố Đ gấp đôi quãng đường, cô không muốn bị ê mông, mỏi tay, rất mệt vì gió đầu, nếu gặp mưa nữa thì lại càng khổ sở.

Vy lái xe rẽ vào con đường Nguyễn Trãi tối thui. Sao lại tắt điện đường thế này!! Tiết kiệm điện cũng vừa vừa thôi chứ, đêm hôm tối mịt mịt mà bị xe nào tông trúng thì có phải toai không. Đèn xe chiếu thẳng về phía trước, Vy có thể thấy rõ được chiếc xe ô tô màu đen đang đậu trước cửa quán rượu. Cô lơ đi, lái xe thẳng lên vỉa hè, dựng chân chống xe, lạch cạch tra chìa khóa vào ổ. Một vòng tay ầm ập, quen thuộc ôm lấy cô làm cô khê rùng mình.

“Vy! Em đi đâu cả đêm qua tối tận bây giờ mới về!” Giọng nói của anh sao lại trở nên khàn khàn.

Cô quay người lại, xô mạnh Việt ra, kéo cửa rộng ra rồi ra dắt chiếc xe vào nhà. Anh đi nhanh vào theo, nắm lấy cánh tay của cô nói to:

“Em! Đừng lơ anh! Nói gì đi chứ!”

“Xin lỗi, thưa quý khách!” Cô gạt tay anh ra, mắt nhìn sang hướng khác, lạnh lùng nói. “Bây giờ là 11 giờ đêm, quán rượu Một người đã nghỉ bán. Xin mời quý khách ra về! Mai lại tối!”

“Em...”

Cô đi nhanh lại phía quầy, quay lưng về phía anh, lấy khăn lau chùi gian bếp. Cô không muốn nhìn thấy mặt anh, không muốn nghe anh nói nếu không cô lại khóc trước mặt anh mất. Cảm giác đau đớn lại ập đến trong lòng cô, gấp gáp xâm chiếm từng tấc sâu trong trái tim cô. Cổ nghẹn lại khô đét thôi thúc cô nấc lên thành tiếng. Vy bụm chặt miệng, hai vai bắt đầu run run. Một giọt nước mắt nóng ầm rơi xuống thành bếp, sau đó là hai hàng nước mắt bắt đầu len theo khóe mắt tuôn ra mằn chất đầu môi. Cô nhắm mắt lại hít thở thật sâu.

“Vy Vy!...”.Việt lặng người đứng chôn chân tại chỗ. Khuôn mặt tối lại, đau đớn hiện rõ trong đôi mắt anh.

“Anh còn không mau đi!”. Vy quát to. “Tôi đã nói quán rượu không bán nữa, đóng cửa ngay bây giờ đây! Mời anh về cho!”

“Vy Vy!” Anh bước lại phía cô, đứng cách cô khoảng ba bước chân. “Em quay lại nhìn anh đi!”

“Anh muốn nói gì nói lẹ đi rồi về cho!” Vy bực mình hét toáng lên.

Anh tiến lại gần, lập tức xoay hai vai cô lại. Đôi mắt long lanh của Vy ngập nước, môi mím chặt lại, cô ương bướng quay mặt sang hướng khác.

“Vy! Em phải tin anh. Tối qua Thảo đến nhà anh khóc lóc vì ba mẹ cô ấy đòi li dị, đập phá đồ đạc, ba Thảo còn đánh cô ấy.” Việt nói nhanh. “Anh chỉ muốn an ủi Thảo thôi, không ngờ Thảo lại hôn anh!”

“...”

“Vy! Em phải tin anh chứ!”

“Chính anh đã làm cho tôi không thể tin anh được nữa!”. Vy gạt mạnh hai tay anh ra, nghiêng đầu nhếch môi cười một cái. “Anh làm cho tôi cảm thấy mệt mỏi lắm anh biết không?”

“Mệt mỏi?”

“Ồ, rất rất mệt mỏi.” Cô nhấn mạnh từng chữ. “Cuộc đời tôi ghét nhất là bị phản bội, bị chính người mình yêu lừa dối...Ha ha...Chuyện tình yêu vốn dĩ nó rất là rắc rối. Hai người yêu nhau nhưng không tin tưởng nhau thì sớm muộn gì cũng tan đàn xẻ nghé thôi. Tôi nói thẳng ra luôn, tôi không có tin anh nữa.”

“Em...Sao?”

“Anh không biết là tôi đau lòng như thế nào khi thấy anh ôm cô ta, hôn cô ta đâu. Hơ! Tôi đâu phải là người có trái tim bằng đá, tôi cũng có những cung bậc cảm xúc. À, mà có lẽ là tôi ghen với cô ta. Ghen ghen...Ha ha. Chắc anh thấy tôi nực cười lắm ha. Cô ta được anh ôm ấp, chở che lúc đau khổ nhất. Ô! Còn tôi! Tôi chả có chuyện gì đến mức phải chạy tới bên anh để được anh ôm ấp, an ủi. Woa!!! Nghĩ lại tôi chẳng có gì phiền lòng cả. Cuộc sống vô cùng thoải mái, vô tư...”

“Anh chỉ an ủi Thảo!” Việt nhìn sâu vào mắt cô nói. “Anh không có tình cảm với cô ấy. Thật đó! Là cô ấy hôn anh trước.”

“Như nhau cả thôi!” Cô xua xua tay. [Chị! Làm sao mà như nhau được.) ”Tôi còn nghĩ hai người sắp làm chuyện thân mật hơn nữa cơ...”

“Em nói vậy là có ý gì?”

“Mình...chia tay đi!” Cô vẫn quay mặt đi, giọng lạc hẳn đi.

“Chia tay?”. Anh sững sờ nhìn cô. Cô ấy muốn chia tay sao?

“Hai chúng ta không hợp nhau. Chia tay thôi!”

“Không hợp nhau! Lý do cũ rích. Ha ha!” Việt nắm chặt hai vai cô, lay mạnh. “Em tưởng muốn chia tay chỉ cần nói cái lý do mà hầu hết các cặp khi chia tay đều nói là có thể chia tay anh sao. Ha ha! Không hợp nhau. Không hợp nhau chỗ nào em nói đi!”

“Tất cả!”. Cô buộc miệng nói.

“Tất cả?!...”. Anh nói to. “Tất cả sao? Em nói thời gian qua em và anh yêu nhau mà không có bất kỳ điểm gì hợp nhau sao. Nói dối. Em nói dối!”

“! Giờ anh đi đi! Chúng ta kết thúc rồi!”

Vy gào lên, đẩy Việt lùi ra sau, cố gắng hết sức đẩy anh ra tới cửa, đóng cánh cửa lại cái rầm. Việt đứng ngây ngơ cười. Lại dùng bạo lực đuổi người. Anh bắt đầu đập cửa rầm rầm.

“Vy! Mở cửa cho anh! Anh và em chưa nói xong đâu!”

“Anh về đi! Anh mà còn đứng đó đập cửa tôi kêu người tới bắt nhốt anh!”

“Anh mặc kệ! Kêu người tới bắt anh nhốt hết sức 24 tiếng rồi cũng thả. Anh sẽ lại đến!”

“Đồ khùng! Anh đi ngay cho tôi!” Vy gào to bên trong.

“Đồ cứng đầu, cứng cổ! Em mở cửa ngay cho anh!”. Việt vẫn đập cửa.

“Anh đi điiiiiii!!!”

Một bà cụ nhà sát bên, mở cửa cái rột, thò đầu ra nói:

“Cậu kia! Đêm hôm đập cửa rầm rầm không định cho ai ngủ à?”.

“...” Anh không nói gì, lúng túng đứng ngay cửa.

“Về đi! Có gì mai hai đứa kéo nhau ra đồng ruộng mà cãi nhau. Biết bây giờ là mấy giờ rồi không? Nửa đêm rồi đấy.!”

Bà cụ nói xong, đóng cửa lại. Việt bực bội đá chậu xương rồng cái bốp làm nó ngã ngửa lảo lảo một đoạn. Anh nhìn cánh cửa một lúc rồi ra xe phóng vù đi. Vy kéo cửa, bước ra ngoài ngó nghiêng. Phù! Đi rồi! Cái tên ồn ào đó đi rồi. Đang định quay người vào trong thì thấy chậu xương rồng bị đá cho văng ra xa. Cô lại gần cầm lên ngắm nghía rồi đặt lại chỗ cũ. Gió lao xao vì vụ thổi vào tai lại nghe thành u u ghê rợn như tiếng ma gọi hồn. Vy rùng mình một cái, rồi chạy biến vào nhà kéo sập cửa.

Vy đuổi Việt như đuổi tà, dường như trong mắt cô anh không hề tồn tại. Mỗi lần anh đến quán rượu là lập tức bị cô đuổi đánh, đóng sầm cửa lại, cứ thế cả ngày cũng không mở. Cô nghĩ anh và cô đã kết thúc không nhất thiết phải gặp nhau làm gì nữa. Với cô chia tay là hết, không dây dưa gì sất. Yêu nhau nhưng khi thấy không thể tin tưởng được người mình yêu nữa thì cốt yếu sẽ chia tay thôi. Cô không muốn lại phải thấy cảnh anh ôm eo, hôn môi cô gái khác. Anh trước giờ đào hoa ai cũng biết, cặp bồ tùm lum tùm la, ăn chơi nổi tiếng nhưng cô đều coi như không biết, yêu anh, tin tưởng anh tuyệt đối thế mà anh lại bỡn cợt tình cảm của cô, nói yêu cô hóa ra chỉ là chót lưỡi đầu môi. Nhìn anh và cô gái đó ôm hôn thắm thiết, say đắm quên trời, quên đất mà cô trái tim cô đau xót. Tình yêu không phải là thứ để chia sẻ. Thà cô không gặp anh nữa, biến mất khỏi cuộc đời anh còn hơn phải nhìn anh chia sẻ tình yêu với một người con gái khác. Cô suy nghĩ cả đêm không ngủ, khóc cũng thâu đêm suốt sáng đến nỗi mặt sưng húp cả lên.

Sáng sớm, cô thu dọn vài bộ quần áo cho vào một cái valy kéo xệch xệch ra ngoài đường lớn. Một chiếc xe taxi trở tới, cô lên xe ngồi nhìn cảnh vật bên đường. Woa! Mới đó mà đã hơn hai năm sống ở đây, tắt bật với quán rượu nhưng cuối cùng lại vì “tình” mà rời xa cái quán rượu nhỏ bé, bỏ lại tất cả những kỷ niệm mà cô có ở đó với người con trai ấy, người đang chiếm giữ vị trí số 1 trong trái tim cô, người mà cô yêu, rất yêu.

Em không muốn gặp lại anh nữa. Em đi đây, đi đến bất kỳ nơi nào không có anh. Em sẽ sống tốt, thật vui vẻ, yêu đời. Cảm ơn anh đã cho em những giây phút tuyệt diệu nhất, hình ảnh của anh sẽ không bao giờ phai nhạt trong trái tim em.

Rầm...bịch bịch...loảng xoảng...

Việt hất tung các đồ vật trên bàn, mặt anh tối sầm lại như bầu trời sắp phang sầm sét. Vy đột ngột bỏ đi không nói với anh một tiếng nào làm đầu anh như muốn nổ tung. Hôm anh tới quán rượu thì thấy treo cái biển “Bán nhà” chình ình, lái xe tới những nơi mà anh đoán cô có thể tới nhưng họ cũng không biết cô đi đâu. Anh đến cả nhà bố mẹ cô lục tung nơi đó lên nhưng cũng không thấy. Duy gọi cho anh nói là Vy cũng không có đến đó. Cô rốt cuộc đã đi đâu? Việt nghĩ nát óc nhưng cũng không ra được nơi nào cô có thể tới nữa.

“Vy Vy!”. Đôi mắt phùng phùng lửa giận, anh nhìn lên trần nhà. “Em đừng có để anh tìm thấy em nếu không em chết chắc!” [Ha ha ha! Vy Vy kỳ này tiu rồi...]

Vy gọi điện về nhà gặp má cô. Má bảo là có một cậu con trai đi chiếc xe ô tô màu đen tự nhiên xông vào nhà lục lạo khắp nơi bảo là tìm Vy Vy, trông cậu ta rất là tức giận. Vy cắn cắn môi, cô nói:

“Má! Bọn đòi nợ á!”

“Sao? Con đi vay tiền bọn cho vay nặng lãi à?”. Má Vy hét lên trong điện thoại. “Con, con nợ bọn họ bao nhiêu? Trời ơi, con ơi là con! Con sao lại đi vay tiền hở con...”. Má Vy bắt đầu sục sục trong điện thoại.

“Má, con bán nhà rồi, khi nào bán được con sẽ trả nợ cho bọn họ ngay. Má không phải lo cho con đâu. Má đừng có khóc nữa.” Vy nói rồi thấy hình như mình dọa má sợ quá rồi. “Dza, cỡ 100 triệu!”

“Vy Vy...Bọn chúng có tới tìm con nữa không? Con đang ở đâu đó? Ráng ăn uống vô con nhan!”

“Má đừng có khóc nữa mà. Đâu còn có đó. Con đang ở nhà anh Tí Bum con cô Sáu Xuân á má. Nếu bọn đòi nợ có tới tìm con má cứ nói không biết, không nghe, không thấy, không liên lạc nhan má.”

“Ồ,...má sẽ nói là không thấy con liên lạc. Huuu. Con sao lại vay tiền chi để giờ khổ vậy con, phải đi trốn chui trốn lủi nhà mình cũng không về được.”

“Dạ, má cũng biết rồi đó, nay lạm phát giá cả tăng cao, con cần tiền để sửa sang lại quán rượu, nộp thuế, mua sắm nôi niêu xong chảo,...” Giọng Vy chột nhỏ đi. “Lãi mẹ đẻ lãi con...”

“Hu. Để giờ má với ba qua nhà họ hàng, rồi lằng giềng vay mượn gửi cho con trả nợ, được chút nào hay chút này...”

“Má! Thôi, ba má đừng có vay...” Vy la toáng lên trong điện thoại.” Sắp bán được nhà rồi má. Má đừng có đi vay nhen.”

“Huuu...”

“Ba má đừng có đi vay tiền nham. Còn cái tên đòi nợ đi xe ô tô màu đen nếu có tới tìm con nói gì mà cũng đừng có tin, má cứ bảo với gã là không biết, không thấy...”

“Má nhớ rồi mà!”

Vy cúp máy, ngồi thần người ra. Anh đi tìm mình sao? Không phải mình đi rồi anh tha hồ mà yêu đương, hú hí với con nhỏ kia sao? Hay là anh tìm mình để đòi chiếc xe Nouvo, rõ ràng mình đã nhờ người tới trả lại cho anh rồi mà. Hey a, thôi không nghĩ nhiều nữa. Mình hiện giờ ở đây rất là dzui, không quan tâm tới chuyện của anh và mình nữa. Kết thúc rồi, tất cả kết thúc rồi.

“Pa...pa...pa!” Cậu nhóc một tuổi rưỡi bi bô, tay đập đập vào má cô. Thằng nhóc đáng yêu không thể tả, hai mắt tròn xoe đen láy như hai viên bi, da trắng bóc, thơm tho làm cô thích quá, cứ hôn tới tấp lên mặt cậu nhóc.

“Pa pa con đi làm rồi!” Vy nựng nựng hai má cười nói.

Chị Linh từ dưới nhà đi lên, bế thằng nhóc từ tay Vy đặt vào trong nôi. Chị đánh đánh tô cháo trên tay.

“Chị! Em bé có khỏe không? Được mấy tháng rồi nhỉ?”

“Em bé khỏe lắm. Bốn tháng rồi em!” Chị Linh vừa dứt cháo cho cậu nhóc vừa cười với Vy. “Em nè, chút nữa em ở nhà trông thằng Quân với thằng Quy để chị ra coi sạ vải cho. Chắc em mệt nhiều rồi, nay nghỉ đi.”

“Hi! Chị! Ngồi coi sạ vải không chớ có làm gì nặng nhọc đâu mà mệt, em thấy dzui lắm. Chị lại đang có em bé nữa, chị cứ ở nhà nghỉ ngơi, dưỡng thai. Hum bữa bác sĩ nói chị phải ở nhà nghỉ ngơi thì em bé mới khỏe mà!”

“Bác sĩ đâu mà bác sĩ. Là anh Quang nói đó. Hồi mang thai ba nhóc này, chị còn ù chạy ra chợ kiềng chồng vải như thường.”

“Wow! Chị pro nham. Nhưng mờ bây giờ đã có em, chị không phải lo gì hết.”. Vy dắt chiếc xe 81 cũ kỹ ra. “Chị! Em đi nha!”

“Ồ! Mệt thì cứ gọi cho chị là chị ra liền nha!”

“Dạ!”

17. Chương 16 Hiểu Lầm

Vy kê ghế ngồi giữa la liệt đủ các loại vải vóc màu sắc sặc sỡ được xếp thành chồng chồng cao ngất và treo nhiều lớp trên các thanh sắt. Chợ tấp nập người qua lại, ồn ào náo nhiệt. Cô vừa xem hài Hoài Linh vừa ôm bụng cười ha ha. Từ hôm rời khỏi quán rượu Một người tới bây giờ cũng đã hơn một tháng cô không gặp anh. Cô nhớ anh, rất nhớ nhưng lý trí lại nhắc cô phải quên anh đi, anh không giành cho cô. Cô nghĩ đến tình yêu của anh và cô, cô đã yêu anh lúc nào chính cô cũng không hay biết, không quan tâm quá khứ

của anh, tin tưởng và trao cả trái tim mình cho anh. Cô yêu sâu sắc nên cũng đau đớn gấp bội khi chứng kiến anh tay trong tay, môi kề môi với một cô gái khác. Dẫu lòng cố quên anh đi nhưng càng quên lại càng nhớ. Nhớ đôi mắt ấm áp, nhớ nụ cười đẹp trai, nhớ vòng tay của anh,...lại nhớ từng cái áo anh mặc mà mỗi khi anh đến nhà bảo trời nóng quá lại cởi ra vứt bừa trên giường, rồi những buổi chiều cô choàng tay anh trên xe ô tô vui vẻ đi dạo khắp thành phố,... Phì. Bất giác Vy nghĩ đến gương mặt giận dữ của anh khi cô chơi xấu hay trêu chọc anh lại ngồi cười một mình. Cô và anh đã có khoảng thời gian bên nhau rất vui vẻ, anh đã làm cho cô biết thế nào là hạnh phúc khi yêu và được yêu.

“Dì! Woa. Dì xem, tấm vải này màu sắc đẹp và sang trọng rất thích hợp với dì nha!”

Vy nghe giọng con gái sau lưng, cô quay người ra định đứng dậy chào hỏi thì bắt gặp ánh mắt của bà dì Việt mà cô đã gặp ở quán café, bên cạnh bà dì là cô gái mà cô thấy ở nhà anh. Đôi mắt bà ta phang cho cô cái nhìn không mấy thiện cảm. Thảo chạy lại nói giọng ngọt ngào:

“Em chào chị!...Em...Em cũng đã nhiều lần định đến gặp chị để xin lỗi chị chuyện em và anh Việt có tình cảm với nhau” Thảo cười như hối lỗi. “Hai anh chị yêu nhau như thế nhưng em lại là người thứ ba xen vào tình yêu của anh và chị. Em...”. [Ờo, làm người thứ 3 mà còn tới à? Chị Vy tím tím đánh ghen...Nhào dzô chị!]

“...”. Vy im lặng không nói gì. Vậy là anh và cô gái này đã chính thức công khai tình yêu rồi sao. Cảm xúc lại trào dâng mạnh mẽ trong lòng cô, cô muốn tìm một góc mà khóc cho vơi đi nỗi đau đang dậy sóng từng đợt trong trái tim cô.

“Con giải thích với cô ta làm gì? Việt và con tìm hiểu nhau rồi yêu nhau, sắp tới hai đứa sẽ tổ chức đám cưới nữa. Cô ta có muốn cũng chẳng làm gì được.”. Dì Hương lên tiếng. “Đi, hai dì cháu mình đi chỗ khác xem vải.”

Nói xong dì Hương xoay người bỏ đi. Thảo cười chào Vy rồi đi nhanh theo. Vy dựa sát vào tường. “Đám cưới”. Dì của anh vừa nói sắp tới anh và cô gái xinh đẹp kia sẽ tổ chức đám cưới. Vy đập ngực mấy cái, cô òa khóc. Anh sẽ kết hôn, anh sẽ kết hôn, kết hôn với cô gái xinh đẹp kia. Hơ hơ! Vy phì cười, mắt ầng nước mông mênh mờ nhạt mọi thứ xung quanh cô. Hèn gì anh chưa bao giờ mua nhẫn cho cô, hóa ra là vì anh thực sự không có muốn lấy cô, anh chỉ bốn cọt tình cảm của cô, coi cô như một con búp bê thích thì yêu thương không thích thì vứt vào trong xó. Tình yêu...Hơ hơ...Yêu mà phải khóc, yêu mà phải đau lòng, yêu mà phải khổ đau...thà không yêu còn hơn. Bấm điện thoại gọi cho chị Linh ra chợ rồi nhờ cô bán quần áo bên cạnh coi hàng một lúc, Vy đi lấy xe lái ra công viên Xanh, ngồi xuống ghế đá mà anh và cô hay ngồi bên nhau mỗi khi tới đây. Tán lá cây lao xao trong gió, ánh nắng xuyên qua tán lá rọi vào mặt. Cô ngước đầu lên nhìn bầu trời xanh thật xanh không đùn mây.

“Woa! Trời xanh thật đấy!”. Vy thốt lên.

Bất giác Vy mỉm cười, giơ bàn tay lên trên bầu trời, xòe năm ngón tay ra. Bàn tay mình nhỏ mà bầu trời thật là to và xa. Cô nghĩ. Nhớ có lần anh và cô chờ nhau ra bờ kè ngồi trên những bậc thang, cô cũng giơ tay lên bầu trời và nói như vậy. Anh cũng giơ bàn tay của anh lên đan những ngón tay vào trong tay cô. Anh bảo: “Đối với anh, em là cả bầu trời!”. Cảm giác lúc đó rất là vui trong một không gian lãng mạn như thế nhưng bây giờ chỉ có một mình cô ngồi đây. Vy khẽ thở dài, có lẽ số mình lận đận trong đường tình duyên. 23 tuổi mới có một anh chàng theo đuổi mình, nói yêu mình thế mà bây giờ anh chàng lại đi lấy vợ, hay là mình tới phá đám cưới của anh. Nghĩ rồi cô lại lắc lắc đầu, bàn tay nắm lại đập nhẹ lên trên ngực. Gió thổi tới làn hơi mát lạnh, không khí trong lành của cây xanh trong công viên. Bầu trời xuất hiện những áng mây trôi bồng bềnh. Ánh nắng buổi sáng lấp lánh nền gạch đỏ. Một đôi chim rú rít trên cành cây ngay ghế đá, Vy nhìn lên nhovn miệng cười. Ngay cả chim cũng còn có đôi, có cặp, còn có thể ở bên nhau mà lủi lo, ca hát. Cô lại hát bài hát mà có lẽ cô đã hát hàng trăm lần. “I’m heart sick. Heal me. Be crazy. Cant let you go. Sad love song, love gone...”. Gió vẫn lao xao, cây lá vi vu, chim rú rít rú ra, bầu trời trong xanh.

Duy và Lam bay từ thành phố H đến thành phố K rồi bắt taxi tới nhà Việt. [Hey a, anh Việt còn không đi đón...]. Lam đã mang thai tới tháng thứ 5, bụng cô to lên sau lớp áo bầu. Bước vào nhà, hai vợ chồng thấy căn nhà bừa bộn, đồ vỡ đầy vó chai nhìn nhau lắc đầu.

“Em! Cẩn thận.” Duy giữ vợ lại để cô không giẫm chân lên mẻ chai. “Cái thằng quỷ kia! Mà ra đây dọn mẻ chai mau!”. Duy bức xúc la lớn nhưng chẳng nghe tiếng trả lời. Anh đỡ vợ ngồi xuống ghế rồi đi nhanh lên gác, mở toang cửa vào phòng ngủ. Việt nằm trên giường, hai tay gác lên trán, mắt nhắm lại.

“Mày bê tha quá rồi đó!”. Duy khoanh tay đứng dựa vào tường. Anh không ngờ thằng bạn thân vốn nổi tiếng sành điệu giờ chẳng khác gì một gã bợm nhậu hôi hám, quần áo thì xộc xệch, đầu tóc bù xù, mặt mũi râu ria. Nếu nói cậu ta mới từ rừng ra chắc cũng đáng tin lắm. “Hôm nay mày không đi làm à?”

“Không! Tao mệt, nghỉ cả tháng.” Việt trả lời.

“Mày đi tìm Vy ở hết các nơi chưa?”

“Rồi!”

“Cô ấy đang ở đâu nhỉ?”

“Mày hỏi tao tao biết hỏi ai?”. Việt la lớn làm Duy giật cả mình. Anh chống tay ngồi dậy, dựa lưng vào thành giường. “Đồ cứng đầu. Đồ bảo thủ. Đồ cố chấp. Anh mà tìm được em anh sẽ bạc cho em mấy bạc tai.”

“Ha ha! Xem ra cô ấy không thể về lúc này!”

“Mày im đi!” Việt bước xuống giường, xỏ chân vào đôi dép đi trong nhà hình con heo mà Vy mua. Cô mua bốn đôi giống y nhau, hai đôi màu xanh để ở nhà anh và hai đôi màu đen để ở nhà cô. Anh nhớ cô đến phát điên, bực bội anh lại uống rượu. Ngoài uống rượu đến say khướt rồi lại lái xe như điên tìm cô anh chẳng còn biết làm gì khác. Anh thấy bế tắc, không lối thoát trong chuyện này. Anh bỏ bê Đại lý của ông ngoại cả tháng trời, mặc cho nó ra sao thì ra, bây giờ anh chỉ muốn gặp được cô.

Việt lê chân xuống cầu thang, Duy cũng đi theo sau, anh hoảng hồn khi thấy Lam đang ngồi trên sàn nhà nhặt mẻ chai. Anh chạy thật nhanh xuống, nắm lấy tay cô:

“Em! Ai cho em nhặt mẻ chai hả?”. Anh quát lớn, cầm hai tay cô lật qua lật lại. “Lỡ đứt tay thì sao?”

“Em chỉ muốn dọn dẹp một chút. Nhà đầy mẻ chai thế kia.” Lam lí nhí.

“Em ngồi lên ghế đi, gác hai chân lên luôn.” Duy dìu Lam đứng lên rồi đỡ cô ngồi xuống ghế ra lệnh. “Em không nghe là anh giận đó, biết không?”

“Dạ!”

“Thằng quỷ kia!” Duy quay về phía Việt nói. “Mày còn không mau dọn đồng mẻ, chai lọ, rác rưởi này quăng đi!”

Việt lại mở tủ lạnh, cầm chai nước lọc uống ừng ực. Đi nhanh tới ghế xếp, anh nằm phịch xuống nói:

“Mày muốn thì mày dọn đi! Tao mệt, ngủ đây!”

“Mày...”. Duy tức điên. “Mày nằm đó mà ngủ. Tao đưa Lam về đây. Quay sang vợ, anh dịu dàng. “Em, anh đưa em về khách sạn nghỉ ngơi nha, rồi anh và em đi ăn tối. Mai hai đứa mình sẽ về nhà thăm bố mẹ.!”

“Nhưng...mình phải giúp Việt dọn dẹp nhà cửa...”

“Dọn rồi cậu ta cũng lại quăng bữa bãi. Chúng ta về khách sạn thôi.”

Duy kéo tay Lam tới cửa thì gặp Thảo đang tung tăng đi vào. Lam nhìn cô gái xinh đẹp nghĩ bụng. Chắc là vì cô này mà Vy Vy bỏ đi. Anh chàng Việt cũng đào hoa ghê thật. Haizzz, đến bạn thân là mình đây Vy cũng chẳng thèm gọi điện. Con điên đó nhất định hồi nào gặp nó mình phải đập nó mới được.

Thảo gật đầu chào Duy và Lam rồi đi nhanh vào trong phòng khách, cô sà ngay lại chỗ Việt:

“Anh Việt! Nhà cửa bề bộn quá. Em giúp anh dọn dẹp nha.” Thảo nói rồi bỗng dưng cô la lên. “Ui dza, đau quá!”. Cô nhìn xuống dưới chân thấy chân bị gìm vào một mẻ chai đau điếng.

Việt không mở mắt nhìn người vừa tới. Anh trả lời hờ hững:

“Cô tới rồi đây à! Đi mua cho tôi mấy chai rượu.” Gần đây anh phát chán với cô nàng bám anh cả ngày này, không biết cô ta bị gì mà trở nên nói nhiều, ngày nào cũng đến làm phiền anh, còn đi của anh thì cứ ra sức gán ghép anh và cô ta. Anh thấy mệt mỏi thêm chứ chẳng có chút hứng thú nào.

“Anh à! Anh đừng uống rượu nữa được không? Hay em nấu cho anh bát mì nha!” Thảo nũng nịu bên tai anh.

Nghe Thảo nói mà Việt muốn nổi cáu. Lần nào tới cũng cái giọng đó, nói sẽ nấu cho anh bát mì trong khi anh cũng có thể tự làm cần gì cô ta. Anh nhớ cơm, canh Vy nấu, rất là ngon. Lần nào ăn cơm với cô, anh cũng ăn sạch boong cả nồi cơm, ăn hết đồ ăn làm cô giận lại đánh anh khí thế. Anh nhớ như in tất cả những kỷ niệm ngọt ngào đó. Vy Vy! Anh thầm gọi tên cô trong lòng. Hãy về bên anh! Anh nhớ em sắp không chịu đựng được nữa rồi.

“Cô không đi thì tôi đi”. Việt trừng mắt ngồi dậy. “Cô đi về luôn đi, tôi mệt không muốn nói chuyện với ai.”

“À, để em đi mua, em đi mua cho anh ha.”. Thảo cười tươi rồi đứng dậy đi ra cửa.

“Mua rượu Voka đó, càng nhiều càng tốt.” Anh nói lớn theo.

Việt say khướt khệnh khạng lên cầu thang. Thảo luống cuống chạy tới đỡ lấy vai anh. Anh gạt tay cô ra, mặt lạnh lùng nói:

“Cô đi về đi!”

“Được thôi! Người ta về bây giờ đây.”

Thảo nhăn mặt, cầm túi xách đi ra, khép cửa lại. Việt vào phòng nằm vật ra giường, đầu óc nặng trĩu. Anh mơ màng một lúc rồi thiếp đi.

Nắng ấm áp chiếu vào ô cửa sổ làm Việt chói mắt. Mở choàng mắt, lồm cồm bò dậy, anh chống tay lên trán nhìn sang bên cạnh, bất ngờ khi thấy Thảo đang ngủ say trên giường, hai vai trần dưới lớp chăn. Anh nhìn lại mình, cơ thể trống trải không mặc gì hết. [=)) không có gì hết là không có gì hết. Xong teng. Anh Việt tiu rầu tiu rầu.)

Không phải tối qua Thảo đã mở cửa về sao bây giờ lại nằm ngủ trên giường anh. Hay là tối qua anh và cô ta đã...Anh xuống khỏi giường, nhặt quần áo của mình dưới sàn nhà mặc vào. Mở tủ lạnh trong phòng lấy chai nước uống cạn, Việt vẫn thấy lòng nóng bức như có lửa. Chuyện này là sao? Sao anh lại không nhớ gì hết.

“Ư...ư...!” Thảo duỗi hai tay ra rồi mở to mắt. Cô nhìn thấy Việt đang nhìn mình liền đỏ mặt trùm chăn kín đầu.

“Cô nói đi! Sao cô lại ở trên giường của tôi?”. Anh đứng giữa phòng hỏi.

“Là anh kéo em lên.” Tiếng nói của Thảo từ trong chăn phát ra. “Tối qua lúc em vào phòng xem anh có cần gì không liền bị anh kéo lên giường.”

“Nói láo!” Việt nói lớn.

“Em không có nói láo. Sau đó hai chúng ta đã làm chuyện đó...”

“Nếu tôi có quan hệ với cô tại sao tôi lại không nhớ gì hết?”

“Anh đã làm chuyện đó với em, bây giờ anh còn nói là không nhớ.” Thảo lật chăn ra, bù lu bù loa. “Huhuhuhuhu, anh phải chịu trách nhiệm với em.”

“Tôi không nhớ gì hết.”

“Anh không nhớ gì em mặc kệ, tối qua anh say khướt làm sao mà nhớ. Dù sao đi nữa, chúng ta cũng đã có quan hệ với nhau rồi.”

“Hừ! Cô đừng có nói bậy bạ. Tôi không có quan hệ với cô.” Anh trừng mắt nhìn Thảo mà không có cảm giác gì. Anh không tin anh say quá rồi có quan hệ TD với cô ta. Anh chắc chắn tối qua lúc anh nằm lên

giường rồi ngủ một mạch tới sáng. Còn cô ta vào đây, dằn dặt như thế này chắc chắn là để gạt anh nhằm đưa anh vào cái bẫy của cô ta, sau đó rất có thể là tròng vào cổ anh một cái đám cưới. Anh không ngờ một cô gái nhìn mặt ngây thơ như thế kia lại nghĩ ra cái trò này.

“Anh hh! Huhuhuhuhu. Anh Việt! Anh phải chịu trách nhiệm.” Thảo lại bù lu bù loa.

Mặt vẫn lạnh lùng, Việt đi nhanh ra khỏi phòng, đóng sầm cửa lại. Bên trong, khuôn mặt xinh đẹp của Thảo nở một nụ cười.

18. Chương 17 Nhớ Anh

Hai tháng sau. Việt bị triệu về nhà dì Hương. Trong phòng khách, Thảo đang ngồi bên cạnh mẹ cô thút thút khóc. Thấy Việt xuất hiện, ông Nam – bố của Thảo đứng bật dậy lao tới chỗ anh, nắm lấy cổ áo giận dữ nói:

“Thằng khốn! Mà làm con bé có thai rồi định bỏ rơi nó à?”

“Anh Nam! Bình tĩnh lại anh Nam. “Dì Hương ngăn ông Nam lại. “Anh lại ngồi xuống ghế rồi chúng ta cùng hỏi cháu!”

Ông Nam lúc này mới buông Việt ra. Anh đứng thẳng người, hai tay nắm chặt lại, mặt lạnh lùng không chút sợ hãi.

“Việt! Ngồi xuống đi con!” Dì Hương nói với anh nhưng anh không nghe, lạnh lùng quay mặt sang hướng khác.

Ông Nam đập bàn quát lớn:

“Mày coi đi. Giấy xét nghiệm có thai hai tháng từ bệnh viện đây. Mày là thằng đàn ông khốn nạn, dụ dỗ con gái tao có thai rồi định quất ngựa chạy à? Đồ khốn. Đồ mất dạy!”

“Mình à!” Bà Ly vợ ông nhắc nhở. “Mình đừng có tức, coi chừng máu lên não đấy!”

“Hừ! Mày định thế nào đây?”.

Ông trừng mắt nhìn Việt nhưng anh không nhìn ông, cũng không nhìn bất kỳ ai trong căn phòng. Mỗi anh khẽ nhếch lên.

“Mày phải chịu trách nhiệm với hai mẹ con con bé. Thằng khốn. Nhà mày phải qua nhà tao đem đầy đủ trầu cau hỏi cưới con bé...”

“Bây giờ...” Việt ngắt lời ông Nam, giọng nói của anh đầy thách thức. “Nếu tôi nói tôi không lấy con gái ông, ông sẽ làm gì tôi?”

“Mày, mày...” Ông Nam lao vào Việt định đâm vào mặt anh nhưng anh né qua một bên làm ông ta đâm vào không khí.

“Anh Nam. Anh Nam bình tĩnh. Đừng có nóng mà.” Dì Hương vội lên tiếng.

Thảo giương đôi mắt nước mắt lưng tròng nhìn Việt nhưng anh từ lúc vào nhà không nhìn tới cô dù chỉ là một lần. Không sao. Anh sẽ phải cưới mình. Cô nghĩ. Chắc chắn anh sẽ phải cưới mình. Ba mẹ mình đã đến tận đây, cả dì Hương cũng đứng về phía mình. Không tốn bao nhiêu để có một giấy xét nghiệm có thai. Sau khi kết hôn với anh, mình sẽ nói dối là thai bị chết lưu. Chắc sắp tới lại phải đến bệnh viện lần nữa...

“Ha ha!” Việt cười lớn. “Ha ha ha. Tôi không ngờ ông lại thương yêu cô ta như vậy. Vậy mà chỉ mới đây thôi cô ta chạy đến khóc lóc nói với tôi là ông bạc cho cô ta mấy bạc tai.”

Ông Nam sững người ngạc nhiên, hết nhìn Việt rồi nhìn cô con gái rượu cũng đang ngây người, ông hỏi:

“Con nói ba đánh con...”

‘Con...’. Thảo lắp bắp. “Con...không có nói vậy, con chỉ nói ba la con...”

“Ha ha ha. Cô bảo ba mẹ cô cãi nhau đòi li dị, đập phá đồ đạc, ba cô đánh mẹ cô rồi đánh cả cô. Không phải thế sao? Ha ha!”

“Em...”

“Hừ!”

Việt lấy điện thoại ra bấm nhanh. Lát sau, trong nhà dì Hương xuất hiện một anh chàng áo quần đóng sơ vin lịch sự và một cô gái mặt tái mét ngồi run run trên ghế. Thảo ngồi bên cạnh mẹ mặt trắng bệch cúi gằm xuống.

“Xin chào ông bà. Xin lỗi vì đã đường đột tới đây mà không báo trước. Vì vấn đề này liên quan đến uy tín của bệnh viện GLH chúng tôi nên với cương vị là trưởng khoa nhi của bệnh viện tôi đến đây để nói với ông bà giấy xét nghiệm này là giả. Một bác sĩ trong khoa đã cung cấp cho cô nhà.”. Nghe tới đây, mặt ông Nam và bà Ly liền biến sắc. “Nếu ông bà không tin có thể tới bệnh viện để kiểm tra lại. Tôi chỉ có một yêu cầu hai gia đình giữ kín chuyện này cho bệnh viện GLH chúng tôi, vì đây là vấn đề thuộc về uy tín và đạo đức nghề nghiệp.”

Anh trưởng khoa quay sang trừng mắt với cô bác sĩ ngồi bên, cô ta vội cúi đầu:

“Tôi xin lỗi. Tôi xin lỗi!”

“Mọi chuyện ông bà cũng đã rõ. Chúng tôi xin phép ra về.” Anh bác sĩ mỉm cười chìa ra danh thiếp. “Đây là danh thiếp của bệnh viện GLH chúng tôi. Nếu có bất kỳ vấn đề gì về sức khỏe, hãy đến với bệnh viện GLH của chúng tôi.” [Anh ấy tranh thủ marketing...=)]...

Hai người vừa đi khỏi. Việt cũng đi nhanh ra xe ô tô lái thẳng đến bar No1. Ngồi trên quầy là một người đàn ông ăn mặc lịch lãm, áo sơ mi trắng đi kèm quần kaki đen trong khi Việt với phong cách T-shirt và jean thùng hip hop trông khá đối lập lại gần đập lên vai người đàn ông đó.

“Anh Phong!”

“Giải quyết xong rồi?”. Phong cười.

“Dạ.!”

”Tốt!”

‘Em mời anh một ly.’ Hai ly rượu đụng vào nhau cái cốp. Việt và Phong cầm lên uống cạn.

Phong cũng là một trong những người anh em kết nghĩa của Việt. Anh Phong cũng là người mà anh nể nhất. Phong tốt nghiệp bác sĩ đa khoa ở Pháp sau đó về nước làm việc tại bệnh viện FVH, một trong những bệnh viện rất có uy tín và lớn nhất nhì ở thành phố K. Chỉ sau một thời gian ngắn anh đã giữ vị trí giám đốc bệnh viện, có rất nhiều công trình nghiên cứu cho y học. Ngay khi nghe dì Hương gọi điện thông báo Thảo có thai, anh không tỏ ra bất ngờ mấy, gọi điện ngay cho anh Phong nhờ anh Phong kiểm tra lại ở các bệnh viện mà cô ta có thể đến. Kết quả đúng như anh nghĩ. Cô ta không hề có thai. Làm chuyện đó trong khi say chưa hẳn là anh chưa từng trải qua nhưng khi tỉnh dậy ít nhất phải có dấu vết để lại [(=. =) đừng hỏi Bơ dấu vết gì, Bơ không biết...), đằng này lúc tỉnh dậy anh cũng không nhớ gì hết, trong đầu anh không hề có bất kỳ cảm nhận gì về chuyện đó cả. Anh không phải thằng ngu ngay cả chuyện quan hệ TD rồi hay chưa cũng không biết, cô ta đã quá coi thường anh. Một cô gái nhìn trong sáng, ngây thơ nhưng bên trong toàn dối trá, giả tạo, thật là đáng tiếc. Anh đã coi cô ả như em gái nhưng giờ thì anh chỉ coi cô ả giống như những cô bạn gái lắm điều trước đây của anh.

Nụ cười trong trẻo, vô tư của Vy lại hiện ra trong đầu anh, hình ảnh cô lúc lắc đầu cười tít mắt trêu chọc anh hay đôi mắt đen lấp lánh nhìn anh ở bãi biển...Nhớ cô còn cào cả ruột gan, Việt cầm chai XO rót ra ly uống một ngụm. Cảm giác đau đớn trong trái tim được dòng rượu cay nồng xoa dịu, anh lại nhấc ly rượu kê lên môi uống ngụm nữa. Rượu sóng sánh trong ly thủy tinh như mặt nước biển buổi chiều hôm anh chở cô ra biển. Anh đã nói gì. Anh đã nói cô là của anh, mãi mãi là của anh, không bao giờ được phép rời xa anh dù có bất kì chuyện gì xảy ra đi chăng nữa. Vậy mà cô nàng bướng bỉnh ấy lại bỏ đi không nói với anh

một tiếng nào. Người con gái đã làm cho anh đau khổ, làm cho anh phát điên lên vì nhớ nhung duy nhất chỉ có mình cô.

o o o o o o o o

Hi! Chuyện quan hệ nam nữ ở trên á, theo Bơ nghĩ là núm mề có “xảy ra” á thì chính anh Việt phải biết nên Bơ giải thích như thía, hum biết là có thuyết phục hông nhĩ. Chị Bơ đem về một cái bài “Bí mật củ hành tây”, bây giờ má Bơ mua cho Bơ một củ bỏ vào trong giường, Bơ chẳng thích củ hành tây chút nào. Chương sau Việt và Vy vẫn ở hai nơi, nhưng cũng không xa nhau mấy, cùng trong một thành phố...

—oOo—

Từ hôm mang vắc hành lý đến nhà anh Quang tá túc, anh chàng Vương cao to dễ thương hay chạy xe tới chở Vy đi chơi, đi uống ca fe, tán gẫu, nói chuyện phiếm. Anh chàng hay nhìn Duy bằng ánh mắt rất lạ nhưng cô cũng không để ý lắm, vẫn vô tư đi chơi, cười nói rất là vui vẻ.

“Anh Vương nè, sao em thấy anh không tìm cho mình một cô bạn gái nhể? Các anh kia có vợ con hết rồi còn anh vẫn độc thân đi đi về về hông thấy buồn à.” Vy cười títt mắt nói với Vương trong quán café.

“Hi. Anh nghĩ là anh đã tìm ra người con gái mà anh đợi bao lâu nay.” Vương nói với Vy.

“A ha! Ai dzẫy ta? Ai lại lọt được vào trong mắt xanh của anh Vương dzẫy ta?”. Vy hút nước cam, ngây ngô hỏi.

“Người con gái đó đang ngồi trước mặt anh đây.”. Vương nghiêm túc nói. “Vy! Anh thích em!”

“Phụt!”. Vy bị sắc nước cam. Cô ngẩng đầu lên nhìn anh chàng Vương dễ thương, không phải là cô không có cảm tình với anh, ngược lại là đặng khác, Vy rất quý anh, nhưng đó chỉ là tình cảm dành cho một người anh, cũng như cô rất quý anh Quang, anh Sang,...Cô hiện giờ không muốn đón nhận tình cảm của bất kỳ ai nữa, hình ảnh của Việt chưa bao giờ phai nhạt trong trái tim cô. Dù anh làm cho cô đau lòng, làm trái tim cô đau đớn không nguôi nhưng cô vẫn luôn yêu anh, thật sự rất yêu anh.

“Em có người trong lòng rồi phải không?”. Thấy Vy im lặng không nói gì, Vương hỏi.

“Ồ, anh hỏi gì ạ?”. Vy hỏi lại.

“Hi, em sao lại ngồi ngây ra như thế!”. Vương cười hiền. “Em đã có bạn trai rồi đúng không?”

“À,...là trước kia, bây giờ em và anh ấy đã chia tay.”

“Em vẫn còn rất yêu cậu ấy?”. Vương nói mà trong lòng thầm nghĩ. Thằng nào may mắn vậy.

“Dạ,...!”. Vy trả lời lấp lửng.

“Chắc có hỏi em cũng không nói cho anh biết tại sao hai người lại chia tay đúng không?”. Vương nhìn ly café đen đang nhỏ giọt toong toong nói. “Hãy! Nhìn vào mắt em anh đã biết rằng em không có tình ý gì với anh rồi, có cố gắng cũng không thể làm cho em thích anh...Tình yêu vốn dĩ không thể gượng ép...”

“Anh chỉ mới thích em thôi mà.” Vy lém lỉnh, cười toe toét.” Anh thấy em dễ thương, đáng yêu nên anh thích. Sau này anh sẽ gặp được một người con gái mà khi đó anh sẽ yêu người đó thực sự cơ!”

“Có lẽ vậy!”

“Anh buồn à?”. Vy nheo mắt hỏi.

“Một chút!”

“Chỉ có một chút thôi sao?”. Vy chống hai tay lên bàn, lúc lắc đầu. “Dzẫy mà em cứ tưởng anh Vương sẽ buồn nhiều khi bị em từ chối cơ!”

“Em ha! Sao anh lại thích một cô bé như em chứ. Lém quá nha!”.

Vương và Vy cùng cười vang. Rồi quán café, anh chở cô tới nhà Tuấn sào chúc mừng anh ấy mới mua chiếc xe AB mới toanh nhân tiện kéo anh Tuấn và phu nhân đi “rửa” xe. Vừa vào tới cổng đã thấy nồi niêu xoong chảo bay tứ tung trong nhà. Chị Mai Anh, vợ anh Tuấn đang cầm đủ thứ đồ quăng vào anh. Vy nhìn đồng

hỗn độn đồ lỉnh kỉnh dưới chân anh Tuấn mà thậm phục anh, bị ném đến như thế mà vẫn cứ đứng yên cho chị ném. Một chiếc gạc tàn thuốc lá bay cái dzéo, Vy nhanh tay chụp lấy chứ nếu không cánh cửa kính đã vỡ toang.

“Hừ hừ! Tôi ghét anh. Anh đi đi, đi khỏi cái nhà này đi.” Mai Anh sụt sịt khóc, ánh mắt hình viên đạn chứa thẳng về phía anh Tuấn.

“Mai Anh! Anh không có, anh không có phản bội em. Anh thề!”

“Anh còn chối”. Mai Anh cầm điện thoại lên đọc oang oang. “Anh Tuấn! Tối nay ở khách sạn Red Sun!”. A...khách sạn Red Sun cơ đấy. Anh giàu quá ta. Bao gái ở khách sạn, đi đi, 8 giờ tối rồi đó! Hừ, anh còn không mau đi gặp con bồ nhí của anh hay cô nàng mắt xanh mỡ đỏ nào đó đi. ”

“Em! Đây là bạn anh nhắn tin, không phải như em nghĩ đâu?”

“Tôi không nghe! Tôi không nghe! Anh nói láo.” Mai Anh bịt tai lại, hét to. “Li dị. Chúng ta li dị ngay. Anh sẽ được tự do để nuôi bồ nhí và các cô em mắt xanh mỡ đỏ...Hừ hừ hừ!”

“Mai Anh, anh không có...”.Tuấn ra sức giải thích.

“Hu hu! Anh...huuu!”

“Chị Mai Anh!”.

Vy bước qua đồng ngổn ngang dưới chân, đi tới trước mặt Mai Anh, cô hỏi:

“Chị đã tận mắt thấy anh Tuấn đi với các cô mắt xanh mỡ đỏ chưa nà???”

“Ồ...chưa! Nhưng chị có nghe người ta đồn, với lại em xem cái tin nhắn này nữa nè, hai người bọn họ hẹn gặp nhau ở khách sạn Red Sun đây này. Hu!”

“Đưa điện thoại em coi, để em gọi thử xem là giọng của cô nào...”. Vy mở điện thoại bấm nút gọi rồi mở loa ngoài.

“Alo!” Đầu dây bên kia có tiếng trả lời là giọng nam.

“Xin lỗi! Anh có phải là bạn của anh Tuấn không?”

“Anh là bạn của Tuấn, có chuyện gì với anh ấy sao?”

“À,em là em gái của anh Tuấn. Anh ấy có nhờ em nhắn lại với anh là tối nay không thể đến chỗ anh được...”

“Vậy à! Anh là bạn của anh Tuấn mới từ nước ngoài về, tối nay hai anh em rủ nhau đi nhậu mà anh Tuấn bận thì thôi, có sao đâu. Cả nhà vẫn khỏe chứ em. Em là bé Lan đúng không?”

“Dạ, dạ,...”. Hic. Lỡ giả danh em gái nên giả danh tới cùng luôn.

“Anh là Hải, em còn nhớ anh không?”

“Dạ nhớ, dạ nhớ!” Vy liền đánh trống lảng. “Anh đi chơi vui vẻ nha. Em cúp máy đây.”

“Oke. Bye!”

Cúp máy xong, cô nhìn Mai Anh cười toe. Chị ấy đang lúng túng, khó xử.

“Chị! Từ giờ chị phải tin tưởng anh nha. Khi nào chị tận mắt nhìn thấy anh ấy đi với cô nào đấy thì chị cũng phải bình tình, biết đâu chỉ là bạn bình thường của anh ấy. Chị à...”. Vy ôm lấy chị Mai Anh cười cười. “Em nghe bảo chị đang có em bé, sao lại nổi nóng thế này, chị cũng mệt mà em bé cũng mệt”.

“Đó, em thấy không, ghen gì mà ghen với cả thằng bạn anh. Anh chỉ yêu mình em thôi bà xã!”. Anh Tuấn bước tới trước mặt Mai Anh, nói nhanh. “Ngoài bà xã ra, anh tuyệt đối không có để ý tới bất kỳ cô nào hết!”

“Xí!”.

Mai Anh phụng phịu bỏ vào trong phòng ngủ. Anh chàng Tuấn cao khều nháy mắt với Vương và Vy ám hiệu “về đi” rồi cũng đi nhanh vào trong phòng. Vương chở Vy về tới nhà, trước lúc cua xe về anh nói với cô:

“Hừ! Sớm biết trước là hai vợ chồng nhà đó cãi nhau hai anh em mình ra tiệm bà Tám ăn bánh xèo với thịt nướng cho rồi!”

Vy chỉ cười. Cô không vào nhà mà đứng trên vỉa hè, ngược nhìn lên bầu trời đầy sao. Không biết anh giờ này đang làm gì? Ngày trước anh và cô cũng thường cãi nhau bùm chềng, loạn xạ, có khi còn đánh nhau bùm bụp, anh toàn thua thảm cô. Là ngày trước,...ngày trước...Cô không muốn hỏi bất kỳ ai về anh, có khi anh đã kết hôn và đang sống rất hạnh phúc với cô vợ xinh đẹp mới cưới. Thời gian sẽ chữa lành vết thương trong trái tim cô. Bầu trời muôn ngàn vì sao lấp lánh, Vy nhìn vào không gian bao la trải rộng trong tầm mắt nói khẽ. “Anh Việt! Em rất nhớ anh!”

Trong một căn nhà hai tầng đường Trần Hưng Đạo, Việt nằm trên ghế xếp hất xì một cái, rồi hất xì tiếp một cái nữa. Cắm rồi. Anh nghĩ rồi ngồi dậy, mang đôi dép đầu heo đi thẳng lên gác, trèo lên giường trùm chăn kín đầu. Những ngôi sao vẫn lấp la lấp lánh trên bầu trời đêm.

---

19. Chương 18 [end]

Trời sấm tối. Vy hí hửng lái chiếc xe cà tàng ra đường lớn. Đèn xanh, cô đạp mạnh mấy cái rồi cho xe chạy. Bất ngờ, một chiếc xe ô tô phóng nhanh từ làn đường bên tay phải đang đèn đỏ tông mạnh vào xe Vy rồi cua xe đi như bay. Vy ngã xuống đất, đầu cô đập mạnh xuống lòng đường. Cảm giác đau đớn khắp cơ thể, Vy nghe loảng thoảng tiếng ồn ào xung quanh, hai mắt từ từ khép lại, ngất đi.

Tiếng xe cứu thương inh ỏi khắp đường phố. Xe chạy nhanh vào bệnh viện FVH, Vy được các bác sĩ và y tá đặt lên băng ca đẩy vù vù vào trong phòng cấp cứu. Bệnh viện nhanh chóng liên lạc cho bố mẹ Vy. Hai ông bà cấp tốc đi xe máy từ huyện nhà cách trung tâm thành phố khoảng 40km đến thẳng bệnh viện. Lúc đến nơi, má Vy nước mắt ngấn dài chạy khắp bệnh viện tìm con gái, cuối cùng thấy cô nằm trên giường bệnh đầu băng trắng, tay đầy băng gạc, lốm đốm máu. Má Vy bật khóc, lay lay cánh tay bác sĩ đang khám cho Vy.

“Bác sĩ! Nhờ bác sĩ cứu con bé. Bác sĩ, bác sĩ hãy cứu lấy con bé...”

“Bệnh nhân Vy Vy vừa được mổ, đã qua cơn nguy hiểm. Có điều bệnh nhân bị chấn thương ở đầu nên đã rơi vào tình trạng hôn mê. Có thể sẽ sớm tỉnh lại nhưng cũng có trường hợp hôn mê kéo dài và trở thành “người thực vật”.

“Cái gì? Bác sĩ nói con bé bị hôn mê, cái gì mà người thực vật...?”

Trong đầu má Vy bỗng dưng hoảng loạn, hôn mê kéo dài, người thực vật,...không phải là cứ nằm mãi trên giường không tỉnh lại sao? Không, con bé nhất định sẽ tỉnh lại. Má Vy vội trấn an. Vy Vy chắc chắn sẽ tỉnh lại. Con bé không thể sống cả đời trên giường bệnh được. Vy Vy vô tư, trẻ con của má, con mau tỉnh lại đi Vy Vy.

Má Vy lại khóc nức lên, run rẩy nắm lấy tay cô. Ba Vy ôm lấy má Vy. Lúc này cả hai cần phải mạnh mẽ để còn chăm sóc cho cô con gái yêu. Cố kìm lòng nhưng nước mắt ông bất giác chảy dài trên má. Lấy điện thoại ra, ông gọi cho họ hàng, và sau đó là Lam cô bạn thân nhất của Vy...

Việt chạy rầm rầm trong bệnh viện, áo sơ mi xộc xệch nhăn nhúm được anh lôi lên từ máy giặt mặc vội vào còn chưa kịp gài hết nút. Anh đã lái xe với tốc độ nhanh nhất có thể đến thẳng bệnh viện ngay khi Duy

gọi điện cho anh. Ở thành phố H, Lam cũng đang khóc nức nở trong phòng, Duy chỉ biết ôm cô vào lòng, vỗ về, an ủi.

Việt hỏi nhanh số phòng Vy đang nằm rồi lại chạy rầm rầm lên mấy bậc cầu thang. Anh mở cửa lao vào phòng như một cơn lốc, nhưng khi tới trước giường Vy, anh đứng sững người, toàn thân bất động. Cô nằm đó, mặt trắng bệch, mắt nhắm nghiền, đôi môi cô khô nhạt. Anh nhìn cô đau đớn đơng đầy trong mắt anh. Bước lại gần, tay run run chạm vào lớp băng trắng quần quanh đầu cô có vết máu loang ra, anh nắm chặt tay lại, nước mắt trào ra.

“Vy Vy! Anh nhớ em. Anh nhớ em nhiều lắm, rất nhớ. Em sao thế này Vy, hãy mở mắt ra nhìn anh. Em à, mở mắt ra nhìn anh, nhìn anh.” Anh chợt cười ra tiếng. “Ha ha! Em, chẳng phải lúc nào anh giận không nhìn em là em lại chạy lại trước mắt anh cười ngất rồi lí lắc nói: “Look at me! Look at me! Watch to me! Watch to me”...Vy à, anh...anh muốn lại được nghe em nói như thế, anh đang giận em đây!”

“Con là...” Má Vy từ trong phòng vệ sinh đi lại phía giường, ngồi xuống bên cạnh. Má cô nắm lấy cánh tay Vy lau lau bằng khăn ướt.

‘...’

Má Vy nhìn lại anh chàng cao lớn đang nhìn Vy chăm chú không chú ý tới mình, chợt nhận ra anh là người đòi nợ lần trước liền hỏi:

“Cậu tới đòi nợ à?”. Má Vy khóc nức lên. “Cậu không thấy tình trạng của con bé hiện giờ sao mà cậu còn tới đây đòi nợ?”

“Cô nói gì con không hiểu?”. Việt lúc này mới nhìn sang má Vy ngạc nhiên hỏi.

“Con pé Vy nói với tôi là nó vay tiền của bọn người cho vay nặng lãi và hôm đó cậu đến là để tìm nó đòi nợ”. Má cô ngừng lại một lúc, nhìn Vy rồi nói tiếp. “Cậu về đi. Ngày mai tôi và ba con bé sẽ thu xếp kiểm tiền trả cho cậu. Bây giờ cậu về đi.”

“Cô...”. Việt nhú mày. Vy nói anh là người tới nhà cô đòi nợ. Anh thật không ngờ cô ghét anh tới mức đó. Còn gán cho anh cái nghề đó nữa...

“Cô à! Con là bạn trai của Vy mà, không phải con tới để đòi nợ...” Anh ráng giải thích.

“Ừa, con là bạn trai của con pé sao nó không nói?”

“Chắc là cô ấy vay tiền của bọn người đó rồi đi trốn, sau đó nghe cô nói là có người tới tìm nên tưởng là bọn người đó liền nói với cô như dzậy.” Anh không biết phải giải thích thế nào nên nói bừa.

“Hic...Tội nghiệp con bé. Bây giờ lại bị tai nạn...Huuu!”

Ba Vy vào phòng ôm lấy má Vy. Việt nhìn cô nằm trên giường lòng anh đau đớn không tả xiết. Vy! Em nhất định phải tỉnh lại.

“Nếu cô ấy tỉnh lại, chú và cô lập tức báo cho con biết!”

Anh nói nhanh rồi xoay người bước ra khỏi phòng, đi vào trong thang máy lên thẳng phòng giám đốc.

=====

Công an đã điều tra ra được chiếc xe gây ra tai nạn và bỏ chạy. Họ kết luận đây là một vụ án cố ý gây tai nạn. Nhưng điều bất ngờ hơn cả là lời khai của tên lái xe, người đứng sau thuê hẳn ta đâm xe vào Vy là Thảo, cô gái xinh xắn, ngoan ngoãn. Nghe đâu Thảo đã bị bắt trên đường chạy trốn sang Pháp. Tất cả những ai biết chuyện này đều tiếc cho cô gái trẻ đã hủy hoại tuổi thanh xuân và sự nghiệp của mình chỉ vì tình yêu mù quáng.

=====

Vy hôn mê hai ngày một đêm thì tỉnh lại. Cô được các bác sĩ theo dõi gắt gao tình trạng sức khỏe, các y tá cũng chăm sóc cho Vy rất nhiệt tình và chu đáo. Việt đến thăm cô nhưng toàn bị ba Vy và em trai chặn lại ngay cửa không cho vào với lời giải thích là “Vy cần yên tĩnh để phục hồi sức khỏe sau tai nạn”. Anh biết cô không muốn gặp anh nhưng ngày nào cũng đến và đập cửa rầm rầm, la lối gọi tên cô ngoài cửa phòng

bệnh. [Hờ, ảnh đập rầm rầm dzẫy càng không được dzô). Lam sinh con trai trong sự vui mừng của hai đại gia đình nội ngoại. Thỉnh thoảng trong thời gian Vy nằm viện vợ chồng anh Tí dẫn mấy nhóc cũng đến thăm cô. Cô nằm viện hai tháng thì được các bác sĩ cho xuất viện. Ba Vy và mẹ Vy đưa cô về huyện T suốt ngày bắt cô uống thuốc bổ, ăn toàn gà hầm, xương bò hầm đến phát ngán.

Có điều lạ là Vy không thấy Việt đến nhà cô la lối như ở bệnh viện, cũng không thấy có bất kỳ liên lạc gì với cô. Cô có chút thất vọng, không phải chàng đã bỏ cuộc rồi đấy chứ. Định làm mặt lạnh với anh một thời gian nhưng không ngờ anh chàng lại bỏ cuộc giữa chừng như thế, hây a, mình muốn thử thách tình yêu của chàng như trên phim Hàn quốc mà chàng thật là...ngốc. Đến thế mà cũng không chịu phối hợp với người ta, đúng là ngốc ghê. Cả ngày đi loanh quanh trong nhà cũng chán, Vy xin phép ba Vy và má Vy rồi leo lên xe buýt làm một chuyến du lịch đến thành phố K, thành phố cô đã sống hơn hai năm. Trước đây, theo lời dẫn của Vy, cậu nhóc Long đã bán nhà và chuyển tiền vào tài khoản của cô. Cô rất muốn đến xem Quán rượu Một người sau khi đổi chủ trông như thế nào, không biết họ có đập đi xây lại hay sửa sang thành nhà để ở không nhỉ.

Xe taxi rẽ vào con đường Nguyễn Trãi rợp bóng cây. Xe dừng lại, Vy bước xuống xe tròn xoe mắt ngạc nhiên. Quán rượu vẫn như cũ, vẫn là cánh cửa kiểu Nhật, bên trên treo một cái biển gỗ “Xin mời vào”, ngay cả chậu xương rồng cũng ở ngay vị trí như lúc cô rời đi chưa hề bị xê dịch. Cô nhìn lên tấm biển hiệu. A ha! Quán rượu Tình yêu. Woa! Không ngờ khi sang nhượng lại quán rượu cũng có một người mở quán rượu mà lại rất lãng mạn nha. Cô kéo cửa qua một bên, bước vào trong, há hốc miệng. Trên tường treo toàn là ảnh của cô và anh được phóng to, ảnh anh và cô chụp trong chuyến du lịch ở đảo Je Ju, cảnh cô ôm anh cười tít mắt trong đám cưới của Lam, còn đây là bức ảnh cô phồng má dựa đầu lên vai anh trên cáp treo ở Bà Nà,...Cô nhìn sang phải gian quán, một dàn bếp rất sang trọng, sáng choang với những vật dụng làm bếp rất dễ thương và còn rất là mới. Sát vào tường kê một tủ kính lớn bày toàn rượu ngoại đẹp lung linh, đối diện với tủ là một bàn quây cũng bằng kính có kê hai chiếc ghế cao. Vy đẩy cửa bước vào trong phòng ngủ, cô thấy một chiếc giường to với chăn ga gối đệm đều màu tím nhạt là màu cô yêu thích, sát vào tường là một giá bằng kính xếp đầy truyện tranh và tiểu thuyết, bên cạnh là một bàn trang điểm, tủ quần áo,...tất cả đều rất mới và đẹp. [Không mới sao được, chị bán nhà kiu người tới khiêng tất cả đồ đạc đi để nhà trống quắc giờ còn nói...]. Khung cửa sổ treo hai lọ thủy tinh bên trong là giàn phong lan khoe sắc. Vy lại gần vuốt ve cánh hoa.

“Anh biết em sẽ tới.”

Cô quay người lại. Việt đứng dựa cửa, anh mặc áo thun đen cô mua, quần jean cô mua, chân mang đôi dép heo màu đen cô mua nốt. Tóc anh bông bông, gọn gàng, trên khuôn mặt đẹp trai lấp lánh ánh cười. Anh bước lại gần, đưa tay chạm vào má cô.

“Anh đã từng nói với em. Nếu em rời xa anh, anh sẽ tìm em cho bằng được, bạc cho em mấy bạc tai, lời về nhót em trong nhà! Anh đang định đi tìm em thì em lại tự đến...”

“Anh đã nói như vậy sao? Em không có nhớ. Bị tai nạn xong quên hết rồi.” Cô nói một hơi, mặt khiêu khích.

“Em không nhớ cũng không sao?”. Anh nhìn cô, cười một cái tinh quái. “Anh sẽ nhắc cho em nhớ.”

Vừa nói xong, môi anh đã gắn chặt vào môi cô, gấp gáp xâm chiếm cả bờ môi cô, tay luồn dưới vạt áo sờ sẫm. Vy thụi mạnh một cú vào bụng anh làm anh phải buông cô ra, cô còn khuyến mãi thêm cho anh một cái đập vào chân.

“Đau quá!” Anh ôm bụng nói. “Con gái gì mà mới đụng vào người một cái là tung đòn rồi.”

“Hừ! Cho chừa cái tật thích sàm sờ người ta!”. Vy cong môi.

“Ai sàm sờ ai? Là anh vuốt ve em mà...”

“Còn nói...”. Cô nhứ nhứ nắm đầm trước mặt anh.

“Vy! Em mập lên nhìn...”. Anh cười cười.

“Xinh hơn đúng hông?”. Cô chớp chớp hai mắt.

“Nhìn...eo-chang-hy”.

“Anhhhhh!Grrrrrrrr!”

Cô lao vào anh đập bốp bốp lên lưng. Anh khom người chịu trận, thầm kêu khổ trong lòng. Mình sẽ phải sống với cô nàng “vũ nữ” này cả cuộc đời, chắc là ốm người vì bị đánh đập mất thôi, không chừng có khi còn phải nhập viện vì cô nàng quá mạnh tay. Anh chợt nói lớn.

“Em! Nhìn đằng sau kìa!”

Vy quay lại đằng sau liền bị Việt đẩy nằm trên giường, anh cũng nằm ập lên người cô, nhìn cô một lúc anh nghiêng đầu nhắm mắt lại hôn lên môi cô, cô lại đón nhận đôi môi cuồng nhiệt của anh, hai tay dịu dàng đặt trên cổ anh. Trong căn phòng nhỏ, hai người môi kề môi, má kề má say đắm, đam mê.

=====

Quán rượu Tình yêu sau này là điểm đến của rất nhiều cặp tình nhân. Đại lý Xe máy Việt giao lại cho một người bạn của anh giúp anh quản lý, hàng ngày đều đến Quán rượu Tình yêu mang tạp dề làm chân sai vặt cho Vy. Bạn bè, các anh em của Việt mỗi lần dẫn vợ con, bạn gái đến đều nhìn anh cười chọc quê nhưng anh mặc kệ bọn họ, thương xuyên lại làm vỡ cái này bể cái kia. Anh và cô dự định làm đám cưới vào tháng 11. Dưới sức ép của cô, anh cũng dẫn cô về nhà giới thiệu với ông Hùng, ba của anh và dì Lan, hai người rất quý cô. Dì Hương không còn thể hiện thái độ ghét cô ra mặt, thỉnh thoảng cũng mời cô và anh tới ăn cơm. Cô luôn đeo trên cổ dây chuyền kỷ vật của mẹ anh, mặt dây chuyền có hình một cậu bé dễ thương khoảng 6 tuổi cười rạng rỡ. Cô ngồi trên ghế đá trong công viên nói với anh:

“Anh hồi nhỏ ngố quá à!”

“Khi đó anh ngố nhưng lớn lên đẹp trai ngồi ngồi!”. Anh hôn lên má cô nói.

“Tự tin quá ha!”

“Đẹp trai tới mức cô nàng bướng bỉnh tên Vy Vy phải chạy theo đòi hun anh!”

“Ghe! Xạo cái mặt kìa. Ai thèm! Là ai nghèo rớt mồng tơi đi mua rượu dzối đồ ăn mà không có tiền trả phải để lại cái điện thoại hả hả??”

“Không phải! Duyên số đã ấn định em là vợ của anh từ trước nên anh phải để điện thoại lại làm vật đính ước.”

“Xùy! Lại xạo. Vật đính ước phải là vàng, bạc, kim cương đá quý cơ.”

“Em tham lam.”. Anh cốc lên đầu cô một cái.”Có thằng nào đó đem thỏi vàng tới cầu hôn chắc em đi theo liền quá.”

“Tất nhiên rồi!”. Cô cười toe. “Nhưng em lại sợ ai đó đau lòng,...”

“Hi, lấy được chồng giàu còn lo anh đau lòng à!”. Hai tay anh ôm lấy eo cô, kéo cô sát vào người anh.”Nhưng anh nghĩ tới lúc em chưa trèo lên được xe bông thì chú rể đã bị anh cho người bắt nhốt rồi. Ha ha, đám cưới sẽ không có chú rể.”

“Xùy! Bắt nhốt á? Sao anh không cướp cô dâu ngay trong nhà thờ. Lúc mờ cha xứ hỏi em: Con có đồng ý lấy ví dụ như...Mai cô làm chồng không? Em chưa kịp trả lời anh đã xông vào nói to: Cô ấy không đồng ý đâu, rồi kéo tay em ra khỏi thánh đường. Woa! Lãng mạn, quá lãng mạn.”

“Anh không có rồi hơi làm ba cái chuyện đó đâu.” Anh lại cốc đầu cô. Cô ôm đầu giận dỗi phồng má lên làm anh phì cười.

Không khí trong lành mát mẻ của mùa hè thổi tới làm con người ta có cảm giác dễ chịu. Trên ghế đá trong công viên, chàng trai ngồi cười còn cô gái thì phụng phịu giận dỗi. Bầu trời đêm muôn ngàn vì sao thì nhau phát sáng. Tình yêu cũng phát sáng như muôn ngàn vì sao, anh và cô mãi mãi không rời xa.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quan-ruou-tinh-yeu>